

สถานการณ์ทางสังคมและจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไฟรู้ไฟเรียนดนตรี
ของนักเรียนวิชาเอกดนตรีระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย



เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์
สิงหาคม 2558

สถานการณ์ทางสังคมและจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไฟรู้ไฟเรียนดนตรี
ของนักเรียนวิชาเอกดนตรีระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย



เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

สิงหาคม 2558

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สถานการณ์ทางสังคมและจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไฟรู้ไฟเรียนดนตรี
ของนักเรียนวิชาเอกดนตรีระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย



เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์
สิงหาคม 2558

ธีรพงศ์ บำเพ็ญทาน. (2558). *สถานการณ์ทางสังคมและจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีของนักเรียนวิชาเอกดนตรีระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย*. ปรินิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษา: ผศ. ดร.นริศรา พึ่งโพธิ์สม.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อค้นหาตัวแปรเชิงสาเหตุที่สำคัญและปริมาณการทำนาย พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีทั้งในด้านรวม ด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน และด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน ของนักเรียนวิชาเอกดนตรีระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายด้วยกลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม และกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนที่เรียนดนตรีเป็นวิชาเอกในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล โรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร โรงเรียนวัดสุทธิวราราม และโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) จำนวน 457 คน ซึ่งคัดเลือกโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เก็บข้อมูลด้วยแบบวัดประเภทมาตรประเมินรวมค่า 6 ระดับ รวม 10 ชุด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นใหม่และนำแบบวัดมาปรับปรุง หลังจากการทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่ใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริง พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์อัลฟาอยู่ระหว่าง .76 - .93 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การ วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและได้รับการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองสูง เป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน และพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีด้วยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนมาก 2) นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและมีการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีสูงจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนมากที่สุด 3) นักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนสูงและรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างสูง เป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี ทั้งพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน และพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนมาก 4) แปรสำคัญที่ทำนาย พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในด้านรวมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความสัมพันธ์ระหว่างครูดนตรีกับนักเรียน โดยร่วมกันทำนายได้ร้อยละ 51.7 สำหรับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียนนั้น เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี ความเชื่ออำนาจในตน ความสัมพันธ์ระหว่างครูดนตรีกับ

นักเรียน การสนับสนุนการเรียนรู้คณิตศาสตร์จากผู้ปกครอง และการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง ร่วมกันทำนายได้ร้อยละ 42.8 และสำหรับพฤติกรรมการใช้รู้ใช้เรียนคณิตศาสตร์โดยการค้นคว้าด้วยตนเอง นอกชั้นเรียนนั้น การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนคณิตศาสตร์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การเปิดรับข่าวสารด้านคณิตศาสตร์ การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง และความเชื่ออำนาจในตน ร่วมกันทำนายได้ร้อยละ 42.7



SOCIOLOGICAL SITUATIONS AND PSYCHOLOGICAL CHARACTERISTICS RELATED TO
CURIOUS IN MUSIC LEARNING BEHAVIORS OF HIGH SCHOOL STUDENTS



Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Science Degree in Applied Behavioral Science Research
at Srinakharinwirot University
August 2015

Theeraphong Bampenthan. (2015). *Sociological Situations and Psychological Characteristics related to Curious in Music Learning Behaviors of High School Students.*

Master thesis, M.S. (Applied Behavioral Science Research). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Thesis Advisor Committee: Asst. Prof. Dr.Narisara Peungposop.

The purpose of this study aims to 1) study the interaction effect between situational factors and psychological traits related to curious in music learning behaviors of high school students in overall group and biosocial factors group and 2) to study the predictive power on curious in music learning behaviors of high school students on socio characteristic and psychological characteristic in overall group and biosocial factors group. The samples consisted of 457 students who is a high school student majoring in music at College of Music Mahidol University, Matthayom Sangkeet Wittaya Bangkok School, Wat Suthi Wararam School and Srinakharinwirot University Demonstration School (Secondary) which were selected by multistage random sampling. The research consisted of 10 instruments which were in the form of summated rating scale. The reliability with alpha coefficients was between .76 - .93. The data were analyzed by Two-way ANOVA and Stepwise Multiple Regression Analysis.

The research findings were 1) students with high achievement motive and parent's music learning support is a student who has a high level of curious in music learning behavior, both of curious in music learning behavior in classroom and curious in music learning outside classroom 2) students with high achievement motive and musical information acceptance is a student who has a high level of curious in music learning outside classroom 3) students with a high internal locus of control and the others expectations awareness is a student who has a high level of curious in music learning behavior, both of curious in music learning behavior in classroom and curious in music learning outside classroom 4) The important variables to predicted curious in music learning behavior were musical information acceptance, goal setting for music study, achievement motive and relationship between music teachers and students which could predicted curious in music learning behavior at 57%. For the curious in music learning behavior in classroom, the important predictors were

positive attitude to curious in music learning behavior, achievement motive, goal setting for music study, internal locus of control, relationship between music teachers and students, parent's music learning support, and the others expectations awareness which could predicted curious in music learning behavior in classroom at 42.8%. For the curious in music learning behavior outside classroom, the important predictors were goal setting for music study, achievement motive, musical information acceptance, the others expectations awareness and internal locus of control which could predicted curious in music learning behavior outside classroom at 42.7%.



ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

สถานการณ์ทางสังคมและจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี
ของนักเรียนวิชาเอกดนตรีระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ของ

ธีรพงศ์ บำเพ็ญทาน

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2558

อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ที่ปรึกษา

.....ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นริศรา พึ่งโพธิ์สม)

(อาจารย์ ดร.ธรรมนันท์กา แจ่มสว่าง)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร.สุภาพร ธนะชานันท์)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นริศรา พึ่งโพธิ์สม)

ประกาศคุณูปการ

นับตั้งแต่ข้าพเจ้าได้เริ่มศึกษาที่สถาบันวิจัยพฤกษศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ข้าพเจ้าได้รับความรู้เกี่ยวกับกระบวนการวิจัยที่มีมาตรฐาน รายวิชาต่าง ๆ ที่ได้ศึกษาล้วนมีคุณค่าอย่างมาก ข้าพเจ้าจึงขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์สถาบันวิจัยพฤกษศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทุกท่านเป็นอย่างสูง โดยเฉพาะ ผศ.ดร.นิสรา พึ่งโพธิ์สภ ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ผู้ซึ่งให้คำแนะนำและช่วยเหลือในการปรับปรุงงานปริญญานิพนธ์เล่มนี้มาอย่างต่อเนื่องด้วยความทุ่มเท

ขอขอบพระคุณ ดร.สุภาพร ธนะชานนท์ และ ดร.ธรรมนันท์กาทิพย์ แจ่มสว่าง ที่สละเวลาให้คำแนะนำในฐานะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์ ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ให้คำสัมภาษณ์ อันเป็นประโยชน์ต่องานวิจัย และช่วยตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย ขอขอบคุณ คุณพรพรรณ บัวทอง สำหรับคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ และขอขอบคุณเพื่อน ๆ พี่ ๆ สถาบันวิจัยพฤกษศาสตร์สำหรับคำแนะนำและมิตรภาพที่ดี ขอขอบคุณวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล โรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร โรงเรียนวัดสุทธิวราราม และโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) สำหรับการให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัยเป็นอย่างดี

ด้วยความระลึกถึง ข้าพเจ้าจึงขอขอบคุณครูอาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนมาในอดีต และที่สำคัญที่สุด ขอกราบขอบพระคุณ คุณสุรพล บำเพ็ญทาน และ คุณปรานี บำเพ็ญทาน บิดาและมารดาของข้าพเจ้า สำหรับการอบรมเลี้ยงดูและเป็นแบบอย่างที่ดี ให้ข้าพเจ้าเห็นความสำคัญของการศึกษา และให้การสนับสนุนด้านการศึกษาดำเนินมาตลอดมา รวมทั้งคุณอุษณีย์ บำเพ็ญทาน น้องสาวของข้าพเจ้า ให้ความช่วยเหลือในการวิจัยครั้งนี้

ธีรพงศ์ บำเพ็ญทาน

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
ความสำคัญของการวิจัย.....	6
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
ส่วนที่ 1 การประมวลเอกสารเพื่อกำหนดตัวแปร ความหมาย และวิธีวัดพฤติกรรม ผู้รู้ผู้เรียนดนตรี.....	8
คุณลักษณะของพฤติกรรมผู้รู้ผู้เรียนดนตรี.....	8
องค์ประกอบของพฤติกรรมผู้รู้ผู้เรียนดนตรี.....	15
ส่วนที่ 2 การประมวลความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเชิงเหตุด้านจิตลักษณะเดิม และสถานการณ์ทางสังคมกับพฤติกรรมผู้รู้ผู้เรียนดนตรี.....	19
แนวการวิเคราะห์สาเหตุพฤติกรรมของบุคคล.....	19
ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม.....	20
จิตลักษณะเดิมกับพฤติกรรมผู้รู้ผู้เรียนดนตรี.....	22
สถานการณ์ทางสังคมกับพฤติกรรมผู้รู้ผู้เรียนดนตรี.....	29
จิตลักษณะตามสถานการณ์กับพฤติกรรมผู้รู้ผู้เรียนดนตรี.....	42
ลักษณะทางชีวสังคมกับพฤติกรรมผู้รู้ผู้เรียนดนตรี.....	49
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	51
นิยามเชิงปฏิบัติการ.....	52
สมมติฐานการวิจัย.....	54

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	55
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	55
การสุ่มกลุ่มตัวอย่าง	56
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	58
การหาคุณภาพเครื่องมือ.....	64
การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล.....	65
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างตามลักษณะ ชีวสังคม.....	67
ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียน ดนตรีของนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการได้รับการสนับสนุนการเรียน ดนตรีจากผู้ปกครองแตกต่างกัน.....	71
ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียน ดนตรีของนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี แตกต่างกัน.....	74
ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียน ดนตรีของนักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนและการรับรู้ความคาดหวังของ บุคคลรอบข้างแตกต่างกัน.....	75
ส่วนที่ 5 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อทำนายพฤติกรรมการ ใฝ่รู้ใฝ่เรียน ด้วยกลุ่มตัวแปรด้านสถานการณ์ทางสังคม กลุ่มตัวแปรด้านจิต ลักษณะเดิม และกลุ่มตัวแปรด้านจิตลักษณะตามสถานการณ์.....	78

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	87
การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 1.....	88
การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 2.....	91
การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 3.....	92
การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 4.....	95
ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาและวิจัยต่อไป.....	101
บรรณานุกรม.....	105
ภาคผนวก.....	119
ภาคผนวก ก ตารางแสดงค่าสถิติต่าง ๆ	120
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	136
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	153

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 การเปรียบเทียบคุณลักษณะของพฤติกรรมผู้รู้ผู้เรียนดนตรี.....	14
2 เปรียบเทียบองค์ประกอบของพฤติกรรมผู้รู้ผู้เรียน.....	16
3 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย.....	57
4 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง.....	67
5 จำนวน ร้อยละ คะแนนกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของตัวแปร.....	68
6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมผู้รู้ผู้เรียนดนตรี ในด้านรวม ด้านการผู้รู้ผู้เรียนดนตรีในชั้นเรียน และด้านการผู้รู้ผู้เรียนดนตรีโดยการ ค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน ของนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ก) และการ สนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง (ข) แตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม.....	72
7 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมผู้รู้ผู้เรียนดนตรี ในด้านรวม ด้านการผู้รู้ผู้เรียนดนตรีในชั้นเรียน และด้านการผู้รู้ผู้เรียนดนตรีโดยการ ค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน ของนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ก) และการเปิดรับ ข่าวสารด้านดนตรี (ข) แตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม.....	74
8 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมผู้รู้ผู้เรียนดนตรี ในด้านรวม ด้านการผู้รู้ผู้เรียนดนตรีในชั้นเรียน และด้านการผู้รู้ผู้เรียนดนตรีโดยการ ค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนของนักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตน (ก) และการรับรู้ ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง (ข) แตกต่างกันในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม.....	76
9 ค่าร้อยละการทำงานและลำดับความสำคัญของตัวทำนายต่าง ๆ ของตัวแปรอิสระ 8 ตัว แปรที่มีต่อพฤติกรรมผู้รู้ผู้เรียนดนตรีในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย.....	76

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
10 คำร้อยละการทำนายและลำดับความสำคัญของตัวแปรอิสระ 8 ตัวแปรที่มีต่อพฤติกรรม การใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียนในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย.....	81
11 คำร้อยละการทำนายและลำดับความสำคัญของตัวทำนายต่าง ๆ ของตัวแปรอิสระ 8 ตัวแปรที่มีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย.....	84
12 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) ของตัวแปรที่ศึกษาในกลุ่ม ตัวอย่างโดยรวม.....	121
13 ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีตามระดับของตัวแปรแรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์ และการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองที่พบอิทธิพลเดียว ในกลุ่ม รวมและกลุ่มย่อย.....	122
14 ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียนตามระดับของตัวแปร แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองที่พบอิทธิพลเดียว ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย.....	123
15 ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้น เรียนตามระดับของตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการสนับสนุนการเรียนดนตรีจาก ผู้ปกครองที่พบอิทธิพลเดียว ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย.....	124
16 ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีตามระดับของตัวแปรแรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์ และการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีที่พบอิทธิพลเดียว ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย	125
17 ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียนตามระดับของตัวแปร แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีที่พบอิทธิพลเดียว ในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย.....	126
18 ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง นอกห้องเรียนตามระดับของตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการเปิดรับข่าวสารด้าน ดนตรีที่พบอิทธิพลเดียว ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย.....	127

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
19 ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีตามระดับของตัวแปรความเชื่อ อำนาจในตนและการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างที่พบอิทธิพลเดียว ในกลุ่ม รวมและกลุ่มย่อย.....	128
20 ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียนตามระดับของตัวแปร ความเชื่ออำนาจในตนและการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างที่พบอิทธิพลเดียว ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย.....	129
21 ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง นอกชั้นเรียนตามระดับของตัวแปรความเชื่ออำนาจในตนและการรับรู้ความคาดหวัง ของบุคคลรอบข้างที่พบอิทธิพลเดียว ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย.....	130
22 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในด้านรวมตาม ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง ในกลุ่ม นักเรียนที่มีอายุมาก.....	131
23 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียน ดนตรีในชั้นเรียนตามระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการสนับสนุนการเรียนดนตรีจาก ผู้ปกครอง ในกลุ่มนักเรียนที่มีผลการเรียนสูง.....	131
24 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียน ดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนตามระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการ สนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง ในกลุ่มนักเรียนที่มีอายุมาก.....	132
25 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียน ดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนตามระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการ เปิดรับข่าวสารด้านดนตรีในกลุ่มนักเรียนที่มีอายุมาก.....	132
26 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีด้านรวมตามระดับ ความเชื่ออำนาจในตนและการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างในกลุ่มนักเรียนที่ มีผลการเรียนต่ำ.....	133

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
27 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีด้านรวมตามระดับ ความเชื่ออำนาจในตนและการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างในกลุ่มนักเรียนที่ มีผลการเรียนสูง.....	133
28 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียน ดนตรีในชั้นเรียนตามระดับความเชื่ออำนาจในตนและการรับรู้ความคาดหวังของ บุคคลรอบข้างในกลุ่มนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ.....	134
29 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียน ดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนตามระดับความเชื่ออำนาจในตนและการ รับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างในกลุ่มนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ.....	134
30 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียน ดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนตามระดับความเชื่ออำนาจในตนและการ รับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างในกลุ่มนักเรียนที่มีผลการเรียนสูง.....	135

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 รูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม.....	19
2 ทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม.....	21
3 ขั้นตอนการเกิดความเชื่ออำนาจในตนหรือความเชื่ออำนาจนอกตน.....	27
4 แหล่งความคาดหวังที่กระทบต่อนักเรียน.....	33
5 กระบวนการเกิดความตระหนักรู้	39
6 รูปแบบการรับรู้ข่าวสารตามทฤษฎีของลาสเวลล์	39
7 ผลปฏิสัมพันธ์แบบสองทางที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1.....	89
8 ผลปฏิสัมพันธ์แบบสองทางที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2.....	91
9 ผลปฏิสัมพันธ์แบบสองทางที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3.....	93
10 ผลการทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนด้วยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน โดยใช้กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม กลุ่มตัวแปรสถานการณ์ทางสังคมและกลุ่มตัวแปร จิตลักษณะตามสถานการณ์.....	96
11 ผลการทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียนด้วยการ วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนโดยใช้กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม กลุ่มตัวแปร สถานการณ์ทางสังคม และกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์.....	97
12 ผลการทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนด้วย การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนโดยใช้กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม กลุ่มตัว แปรสถานการณ์ทางสังคม และกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์.....	99

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

“ชนใดไม่มีดนตรีกาล	ในสันดานเป็นคนชอบกลนัก
อีกใครฟังดนตรีไม่เห็นเพราะ	เขานั้นเหมาะคิดกบฏอัปลักษณ์
ฤาอุบายเล่ห์ร้ายขมขื่น	มโนหึงมีดมัวเหมือนราตรี
อีกดวงใจยอมคำสกลปรก	รวนรทชนเช่นกล่าวมานี้
ไม่ควรใครไว้ใจในโลกนี้	เจ้าจงฟังดนตรีเถิดชื่นใจ”
(แบบเรียนวรรณคดีไทยเรื่องเวนิสวานิช. 2511)	

บทประพันธ์ข้างต้น พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงแปลมาจากบทประพันธ์ของ วิลเลียม เชคสเปียร์ (William Shakespeare; 1564 -1646) กวีชาวอังกฤษจากสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยาการ (Renaissance Period) สะท้อนให้เห็นว่ามนุษย์เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรี จิตใจ และลักษณะนิสัยของบุคคลมาแต่อดีต ดังที่กล่าวถึงในบทกวีว่า บุคคลซึ่งไม่ซาบซึ้งในดุริยสุนทรีย์เป็นบุคคลที่ไม่น่าคบหา มีนิสัยใจคอประหลาด หยาดกระด้าง มีดมัวราวทองฟ้ายามค่ำคืนมืดมิด บทกวีนี้ยังคงได้รับการยอมรับและกล่าวถึงเพื่อให้เห็นคุณค่าของดนตรีต่อมนุษย์จนปัจจุบัน นอกจากคุณค่าของดนตรีที่สะท้อนผ่านบทกวีแล้ว ปัจจุบันการศึกษาด้านจิตวิทยาเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาของมนุษย์ได้สนับสนุนคุณค่าของดนตรีและยืนยันว่าดนตรีเป็นทักษะหนึ่งของมนุษย์ ดังเช่น การศึกษาของโฮเวิร์ด การ์ดเนอร์ (Howard Gardner) นักจิตวิทยาชาวอเมริกันแห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ได้เสนอทฤษฎีพหุปัญญา (Theory of Multiple Intelligences: MI) ที่จำแนกความสามารถหรือสติปัญญาของมนุษย์ไว้ 9 ด้าน ได้แก่ ด้านภาษา (Linguistic Intelligence) ด้านตรรกะ - คณิตศาสตร์ (Logical - Mathematical Intelligence) ด้านมิติ (Spatial Intelligence) ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily - Kinesthetic Intelligence) ด้านดนตรี (Musical Intelligence) ด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล (Interpersonal Intelligence) ด้านตนเองหรือความเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) ด้านธรรมชาติ (Naturalist Intelligence) และด้านการดำรงคงอยู่ของชีวิต (Existential Intelligence) (เยาหวา เดชะคุปต์. 2544: 2-3; อ้างอิงจาก Gardner. 1983) ในทางเดียวกันนี้ นักวิชาการต่างเห็นว่าดนตรีเป็นเครื่องมือสำคัญอย่างหนึ่งที่ส่งเสริมพัฒนาการของมนุษย์ให้เป็นทรัพยากรที่มีคุณค่า ตลอดจนพัฒนามนุษย์ให้มีความสุขทั้งส่วนตัวและส่วนรวมในสังคม ดนตรียังเป็นภาษาที่เข้าถึงเป็นสื่อในการถ่ายทอดความหมาย สามารถเข้าใจกันได้กับคนทุกชาติ เพราะดนตรีไม่

ต้องใช้คำหรือเนื้อร้องเสมอไป แต่ก็สามารถแสดงความรู้สึกได้โดยใช้เสียง (โกวิท ษัณศิริ. 2550: 7) โดยอาศัยโสตประสาทเป็นเครื่องรับรู้และใช้จินตนาการหรือความคิดคำนึงที่ละเอียดอ่อนในการแปลความหมาย (สัจด์ ภูเขาทอง. 2529: 9) ดนตรีจึงเกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนตาย ไม่ว่าจะเป็นเพลงกล่อมเด็ก เพลงแต่งงาน เพลงบวชนาค เพลงสงกรานต์ และเพลงแหล่ ทุก ๆ กิจกรรมของสังคมมีดนตรีเข้าไปเกี่ยวข้องในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง (สุกรี เจริญสุข. 2538: 30)

ดนตรียังเป็นหนึ่งในวิชาความรู้ที่ผู้ปกครองนิยมส่งเสริมให้บุตรหลานของตนได้รับการศึกษาดูด้วยเห็นว่าดนตรีมีคุณค่าต่อการพัฒนานิสัย ทำให้กล้าแสดงออก มีมนุษยสัมพันธ์ดี โดยอาศัยดนตรีส่งเสริมความถนัดและความสนใจเฉพาะบุคคลให้แสดงออกตามความสามารถเฉพาะของบุคคลได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับที่นักวิชาการและนักวิจัยได้ให้ข้อเสนอและศึกษาไว้ เช่น ยาวภา เดชะคุปต์ (2527: 180) ได้ยกตัวอย่างกิจกรรมที่สามารถส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ได้ เช่น กิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะ กิจกรรมศิลปะ กิจกรรมการเล่น กิจกรรมทางภาษา การแสดงละคร และกิจกรรมดนตรี ส่วนกัลยากร จำเริญสาร (2548) พบว่าการใช้กิจกรรมศิลปะ ดนตรี และกีฬา สามารถลดพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นได้ ส่วนเฉลิมชัย สัตะระโส (2538) พบว่านักเรียนที่ฟังนิทานแบบมีดนตรีประกอบ มีความเข้าใจในการฟังมากกว่านักเรียนที่ฟังนิทานแบบไม่มีดนตรีประกอบ และโสฬส สนธิเนตร (2546) พบว่าดนตรีมีส่วนทำให้เกิดการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่ได้ดีขึ้น ทั้งนี้ การใช้ดนตรีส่งเสริมคุณลักษณะต่าง ๆ นั้น จะมีประสิทธิภาพสูงที่สุดในช่วงวัยเด็ก ดังที่ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2541: 21) ได้กล่าวถึงคุณค่าของดนตรีที่มีต่อผู้เรียนในระดับปฐมวัยว่า ประการแรก ดนตรีช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการของเด็ก ดนตรีเป็นตัวกระตุ้นให้เด็กคิดค้นทดลอง และแสดงออกโดยใช้ดนตรีเป็นสื่อ ประการที่สอง ดนตรีช่วยพัฒนาด้านการตอบสนองทางอารมณ์ของเด็ก เนื่องจากประสบการณ์ดนตรีช่วยให้เด็กแสดงออกทางอารมณ์ ประการที่สาม ดนตรีช่วยพัฒนาด้านปัญญา โดยเหตุที่ดนตรีเป็นสื่อทำให้เด็กคิดและทำความเข้าใจกับเรื่องของเสียง และช่วยพัฒนาด้านการรับรู้ตลอดจนการเชื่อมโยงแนวคิดต่างๆ ประการที่สี่ ดนตรีช่วยพัฒนาการด้านภาษา เมื่อเด็กชอบและต้องการร้องเพลง การเรียนรู้ทางภาษาจึงเป็นทักษะพื้นฐานที่เด็กต้องเรียนรู้ไปด้วย นอกจากนี้ เด็กยังใช้ภาษาเป็นสื่อในการอธิบายความรู้สึกต่อดนตรีซึ่งทำให้เด็กมีพัฒนาการด้านการใช้ภาษามากขึ้นด้วย ประการที่ห้า ดนตรีช่วยให้เด็กพัฒนาด้านร่างกาย เนื่องจากประสบการณ์ทางดนตรีเกี่ยวข้องกับการร้องเพลง การเล่นเครื่องดนตรี การเข้าจังหวะ สิ่งเหล่านี้ช่วยให้เด็กมีพัฒนาการด้านกล้ามเนื้อต่างๆ ดีขึ้น ประการที่หก ดนตรีช่วยพัฒนาความเป็นเอกลักษณ์บุคคล เนื่องด้วยประสบการณ์ทางดนตรีช่วยให้เด็กรู้จักและเข้าถึงความรู้สึก ความสามารถของตนเอง และยังช่วยให้เด็กเข้าใจเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมของตนด้วย ประการสุดท้าย ซึ่งเป็นประการที่สำคัญที่สุด คือ ดนตรีซึ่งเป็นโสตศิลป์ ช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านสุนทรีย ซึ่งนำไปสู่ความซาบซึ้งในดนตรีต่อไป ดนตรีช่วยให้เด็กมีพัฒนาการด้าน

อารมณ์สุนทรีย์ โดยการตอบสนองต่อองค์ประกอบดนตรี เช่น ทำนอง จังหวะ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ช่วยให้เด็กรู้ถึงถึงความสวยงาม ความเต็มอิ่มในอารมณ์และความมั่งคั่งทางความรู้สึก ซึ่งสิ่งเหล่านี้มักถูกละเลยในการให้การศึกษาทั่วไปกับเด็ก การที่เด็กมีประสบการณ์ทางดนตรีช่วยเพิ่มความรู้สึกและความต้องการของเด็กให้เต็ม ซึ่งทำให้เด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ มีจิตใจที่องอาจและละเอียดอ่อนควบคู่ไปกับการคิดความอ่านทางวิชาการด้านอื่น ๆ

ปัจจุบันมีการเรียนการสอนดนตรีอยู่มากมาย ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบของการศึกษาตามหลักสูตรในโรงเรียนและการเรียนดนตรีตามอัธยาศัยในโรงเรียนดนตรีเอกชน การเรียนดนตรีตามหลักสูตรในโรงเรียนนั้น มีทั้งที่เป็นวิชาบังคับตามหลักสูตรที่นักเรียนทุกคนต้องเรียน เป็นวิชาเลือกให้นักเรียนที่มีความสนใจดนตรีได้เลือกเรียน หรือแม้แต่การเรียนดนตรีเป็นวิชาเอกสำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย นอกจากนั้น สุกีร์ เจริญสุข (2545) ยังเสนอว่ารูปแบบการเรียนดนตรีที่สำคัญอีกทางหนึ่งคือการเรียนดนตรีในรูปแบบการศึกษาตามอัธยาศัยในโรงเรียนดนตรีเอกชน สตูดิโอ หรือแม้กระทั่งการเรียนกับครูส่วนตัวตามบ้าน) เช่น โครงการศึกษาดนตรีสำหรับบุคคลทั่วไป วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล และโรงเรียนดนตรี สยามกลกาล เป็นต้น แต่การเรียนดนตรีเพื่อพัฒนาทักษะทางดนตรีนั้นจะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับองค์ประกอบมากมาย เช่น สภาพแวดล้อมการเรียนดนตรี วิธีการเรียนการสอน และแรงจูงใจ เป็นต้น สำหรับคนส่วนมากมักไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนดนตรี เพราะการศึกษาดนตรีต้องอาศัยความชำนาญที่มีความต่อเนื่องกันไป วิชาดนตรีมีระดับความซับซ้อนมากขึ้นทั้งในแง่เทคนิค ด้านความรู้สึกที่ต้องอาศัยความมีประสบการณ์และความชำนาญ ความตั้งใจ อดทน และขยันศึกษาฝึกฝนเป็นเวลานาน และผู้ที่มีโอกาสร่วมเล่นดนตรีด้วยกันจะรู้สึกได้ว่า ความสำเร็จของงานหรือการเรียนดนตรี เป็นผลมาจากความตั้งใจด้วยจิตใจที่มั่นคง มีความอดทน สงบเยือกเย็น และหมั่นทดลองค้นคว้าเสมอ (อติพร นฤนาท ชีวิน. 2547: 1) และหนทางที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนดนตรีประสบความสำเร็จนั้น ก็มีปัจจัยอื่นช่วยเสริมให้เกิดความมุ่งมั่นฝึกซ้อม เช่น การส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนดนตรี โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เพราะเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์ต่อการพฤติกรรมการเรียน นักเรียนแต่ละคนที่มีพฤติกรรมการเรียนที่แตกต่างกันจึงมีความตั้งใจเรียนไม่เหมือนกัน ผู้ที่ตั้งใจเรียนมีความปรารถนาที่จะเรียนให้ได้ดีอยู่เสมอ หรือมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมักประสบความสำเร็จมากกว่า (รุ่งโรจน์ สิทธิเทพย์. 2534: 2)

ส่วนสำคัญหนึ่งที่นักวิจัยด้านการศึกษาพบว่ามีความสัมพันธ์กับการประสบความสำเร็จในการเรียน คือ พฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียน ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ผู้เรียนแสดงความกระตือรือร้น สนใจใฝ่หาความรู้ สามารถนำความรู้มาประยุกต์ใช้ได้ (บังอร เกิดดำ. 2549: 10) เป็นความต้องการศึกษาหาความรู้ทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อให้ตนเองมีความรู้กว้างขวาง เป็นบุคคลที่สมบูรณ์ และมีอนาคตก้าวหน้า (รุจิร ภูสวระ และคนอื่น ๆ. 2535: 1) พฤติกรรมนี้มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ให้ประสบความสำเร็จ

เนื่องจากหากบุคคลมีความต้องการศึกษาหาความรู้อยู่เสมอ มีทักษะในการแสวงหาความรู้ ย่อมสามารถพัฒนาตนได้เสมอ เช่นเดียวกับการเรียนวิชาดนตรี หากผู้เรียนสนใจใฝ่หาความรู้ทางดนตรีจากแหล่งต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน มีการฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ สามารถประยุกต์ใช้ความรู้ที่หามาให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนดนตรี ย่อมเป็นบุคคลที่ประสบความสำเร็จในการเรียนสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายสำคัญของการปฏิรูปการศึกษาที่กระทรวงศึกษาธิการได้ตั้งเป้าหมายไว้ว่า เพื่อการเสริมสร้างให้บุคคลมีพฤติกรรมการเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ มุ่งหวังให้ผู้ผ่านการศึกษาทุกคนมีความสามารถในการคิด ความใฝ่รู้ การแสวงหาความรู้อยู่เสมอ สามารถเรียนรู้ได้อย่างเต็มศักยภาพ สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง และสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต (กรมวิชาการ. 2543)

ทั้งนี้ ปัจจัยอื่นที่ร่วมส่งผลให้ผู้เรียนมีความใฝ่รู้ใฝ่เรียนและประสบความสำเร็จในการเรียนมีอยู่อีกมากมาย ดังที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ได้พระราชทานพระบรมราโชวาทในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรแก่นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม พ.ศ. 2519 ตอนหนึ่งว่า

“การเรียนรู้อาจได้ดีย่อมเป็นผลมาจากการมีที่เรียนดี มีครูดี มีโอกาสเหมาะ และตัวเองก็ตั้งอกตั้งใจเล่าเรียน หรืออาจมีเหตุอื่น ๆ มากกว่านี้ออกไปอีกได้ เหตุทั้งหลายนี้จำแนกได้ออกเป็นสองประเภท คือเหตุต่างๆ ที่อยู่นอกตัว เช่น ที่เรียนดี ครูดี จัดเป็นเหตุภายนอกประเภทหนึ่ง กับเหตุที่อยู่ในตัวที่เป็นการกระทำของตัว อันได้แก่ การตั้งใจเล่าเรียนจริงๆ นั้น จัดเป็นเหตุภายในอีกประเภทหนึ่ง ขอให้พิจารณาบทพจนานุกรมให้ดีจะเห็นว่าเหตุภายนอกทั้งหมดนั้น เป็นเพียงส่วนประกอบเหตุ แม้ที่จริงจะทำให้รู้วิชาดีนั้นอยู่ที่เหตุภายใน คือ การกระทำของตัวเอง...”

(กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2540)

จากพระบรมราโชวาทดังกล่าว เห็นได้ว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงให้ความสำคัญทั้งปัจจัยในตัวผู้เรียนและปัจจัยจากภายนอก โดยเน้นความสำคัญจากนิสัยภายในที่แสดงออกถึงความตั้งใจใฝ่เรียนรู้เป็นหลัก ทั้งนี้ พฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคนย่อมแตกต่างกันตามลักษณะส่วนตัวของผู้เรียน อีกทั้งมีปัจจัยอื่น เช่น ประพันธ์ศักดิ์ พุมอินทร์ (2546) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไวโอลิน พบว่าปัจจัยด้านแรงจูงใจในการเรียนไวโอลินจากที่บ้าน คือ การมีผู้ปกครองหรือญาติพี่น้องในบ้านที่เล่นเครื่องดนตรีได้ การฟังดนตรีและประเภทของบทเพลง การเข้าชมการแสดงดนตรี ความต้องการของนักเรียนในการเรียนดนตรีกับความสนใจในดนตรี และการใช้จิตวิทยาของผู้ปกครอง ช่วยสนับสนุนการเรียนไวโอลินของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพ เช่นเดียวกับเสริมศรี ชื่นเชวง (2551: 69 - 72) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติต่อรูปแบบการเรียนรู้อาเซียนดนตรีของนักเรียน พบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติต่อรูปแบบการเรียนรู้อาเซียนดนตรีได้แก่ เพศ

ระดับชั้น บุคลิกภาพ ลักษณะมุ่งอนาคต นิัยทางการเรียน การสนับสนุนของผู้ปกครอง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ลักษณะทางกายภาพในการเรียน และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน นอกจากนี้ การศึกษาของเนตรชนก พุ่มพวง (2546: 77) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียน พบปัจจัยเพิ่มเติมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ คือ บุคลิกภาพ ซึ่งมีความสัมพันธ์ทางบวกกับลักษณะมุ่งอนาคต กล่าวคือ นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเอ มีลักษณะมุ่งอนาคตมาก

จากการทบทวนเอกสารข้างต้นเห็นว่ามีปัจจัยสำคัญสองกลุ่มหลักที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี คือ กลุ่มจิตลักษณะเดิม เช่น ลักษณะมุ่งอนาคต และบุคลิกภาพ เป็นต้น และกลุ่มสภาพสถานการณ์ เช่น การสนับสนุนของผู้ปกครอง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูหรือนักเรียนกับเพื่อน ซึ่งในการวิจัยเพื่อศึกษาสาเหตุของพฤติกรรมหนึ่ง ๆ ควรพิจารณาสาเหตุหลายด้านร่วมกัน ดังที่ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2523) ได้กล่าวว่าการศึกษาวิจัยเพื่อวิเคราะห์พฤติกรรมที่เหมาะสมนั้นต้องศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางจิตและลักษณะอื่น ๆ ของบุคคลมาประกอบกับสภาพแวดล้อมที่เป็นตัวกำหนดพฤติกรรม จึงจะสามารถอธิบายสาเหตุของพฤติกรรมได้อย่างถูกต้อง ดังนั้น ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงนำรูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) มาใช้เพื่อหาสาเหตุของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยศึกษาทั้งปัจจัยจิตลักษณะของบุคคล ลักษณะสถานการณ์ และจิตลักษณะตามสถานการณ์ ว่าเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีอย่างไร เพื่อให้ได้ตัวแปรที่ครอบคลุมปัจจัยต่าง ๆ ทั้งภายในและภายนอกตัวบุคคล ข้อค้นพบที่ได้สามารถนำไปปรับใช้ในการเรียนการสอนดนตรี การส่งเสริมวิชาการด้านดนตรี และพัฒนาการวิจัยทางดนตรีศึกษาให้มีคุณภาพมากขึ้นต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิมกับกลุ่มตัวแปรสถานการณ์ทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี ทั้งในด้านรวมและด้านย่อยของนักเรียนวิชาเอกดนตรีระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. เพื่อค้นหาตัวแปรเชิงสาเหตุที่สำคัญ และปริมาณการทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีทั้งในด้านรวมและด้านย่อยของนักเรียนวิชาเอกดนตรีระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ด้วยกลุ่มตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม และกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์

ความสำคัญของการวิจัย

1. ประโยชน์ในเชิงวิชาการ คือ ข้อค้นพบเกี่ยวกับปัจจัยเชิงเหตุด้านสถานการณ์ทางสังคมและจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี จะเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยขั้นสูงต่อไป เช่น นำผลการวิจัยไปปรับใช้ในการสร้างชุดฝึกสำหรับการวิจัยเชิงทดลอง

2. ประโยชน์เชิงนโยบาย คือ นำข้อค้นพบไปเป็นแนวทางในการสอนสำหรับครูดนตรี และให้คำแนะนำแก่ผู้ปกครอง เพื่อสนับสนุนและส่งเสริมพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพ

3. ประโยชน์เชิงปฏิบัติ คือ นำข้อค้นพบ ตัวแปรเชิงสาเหตุที่สำคัญไปพัฒนาฝึกอบรมจิตและทักษะการเรียนรู้ของนักเรียนให้มีความใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่เรียนดนตรีเป็นวิชาเอก โดยไม่จำกัดประเภทเครื่องดนตรีที่เรียน

กลุ่มตัวอย่าง การศึกษาครั้งนี้ศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่เรียนดนตรีเป็นวิชาเอก โดยไม่จำกัดประเภทเครื่องดนตรีและประเภทของดนตรีที่เรียน จำนวน 457 คน ได้แก่ 1) วิชาเอกดนตรี โรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร 2) หลักสูตรระดับเตรียมอุดมดนตรี วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล 3) วิชาเอกดุริยางคศิลป์ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) 4) แผนการเรียนศิลป์ -ดนตรี โรงเรียนวัดสุทธิวราราม โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วยตัวแปรในกลุ่มสถานการณ์ทางสังคม จิตลักษณะเดิม จิตลักษณะตามสถานการณ์ และลักษณะทางชีวสังคม ดังนี้

1.1 กลุ่มตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม ได้แก่

- 1) การสนับสนุนการเรียนรู้ดนตรีจากผู้ปกครอง
- 2) การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง
- 3) ความสัมพันธ์ระหว่างครูดนตรีกับนักเรียน
- 4) การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี

1.2 กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม ได้แก่

- 1) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
- 2) ความเชื่ออำนาจในตน

1.3 กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่

- 1) เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี
- 2) การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี

1.4 กลุ่มตัวแปรลักษณะทางชีวสังคม ได้แก่

- 1) เพศ
- 2) อายุ
- 3) ผลการเรียน

2. ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี ได้แก่

2.1 การใฝ่รู้ใฝ่เรียนในชั้นเรียน

2.2 การใฝ่รู้ใฝ่เรียนโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

นักเรียนวิชาเอกดนตรี หมายถึง นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่เลือกแผนการเรียนหรือเรียนวิชาเอกดนตรีในโรงเรียน ไม่ว่าจะเป็นประเภทดนตรีไทย ดนตรีสากล การขับร้องหรือชนิดของเครื่องดนตรีที่เรียนเป็นเครื่องมือเอก

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยประมวลเอกสารแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในส่วนนี้เพื่อกำหนดความหมายของตัวแปรตามและตัวแปรอิสระ ตลอดจนแสดงหลักฐานความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามเพื่อใช้ประกอบการตั้งสมมติฐานการวิจัย โดยแบ่งการประมวลเอกสารออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนแรก เป็นการประมวลเอกสารเพื่อกำหนดตัวแปร ความหมายและวิธีวัดพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี และส่วนที่ 2 เป็นการประมวลความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุด้านจิตลักษณะเดิม สถานการณ์ทางสังคม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี ซึ่งในแต่ละส่วนมีรายละเอียดดังนี้

ส่วนที่ 1 การประมวลเอกสารเพื่อกำหนดตัวแปร ความหมาย และวิธีวัดพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี

ความหมายของการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี

กรมวิชาการ (2539: 9) ได้ให้ความหมายของการใฝ่รู้ใฝ่เรียนว่า การแสดงความกระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้อย่างสม่ำเสมอ และนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ได้อย่างเหมาะสม ทั้งนี้ นักวิจัยส่วนมากได้ให้ความหมายสอดคล้องกับความหมายของกรมวิชาการดังกล่าว เช่น ปิณฑญา วงศ์บุญ (2550: 4) ได้ให้ความหมายของการใฝ่รู้ใฝ่เรียนว่า เป็นความรู้สึกรหรือการแสดงออกทางจิตใจที่แสดงถึงความอยากรู้อยากเห็น ความกระตือรือร้น ความสนใจ ความพอใจที่จะแสวงหาความรู้ด้วยตนเองทั้งความรู้ด้านการเรียน และสภาพแวดล้อมรอบตัว มีความรู้เท่าทันวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี สามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาตนเอง และในการดำเนินชีวิตประจำวันได้ ส่วนบังอร เกิดดำ (2549: 10) ได้ให้ความหมายไว้ว่าเป็นพฤติกรรมที่ผู้เรียนแสดงออกถึงความกระตือรือร้น สนใจใฝ่คิดค้น เสาะแสวงหาความรู้ด้านต่าง ๆ ตลอดจนความสามารถในการจำแนก เปรียบเทียบ และวิเคราะห์เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการดำรงชีวิตได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับที่พิทักษ์ วงแหวน (2546: 11) ที่ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมใฝ่เรียนว่า การที่นักเรียนมีการกระทำหรือการแสดงออกเพื่อตอบสนองสิ่งเร้า โดยมีลักษณะเป็นผู้ที่มีนิสัยรักการอ่าน มีความกระตือรือร้น และสนใจเรียนรู้จากแหล่งต่าง ๆ มีทักษะในการแสวงหาความรู้ สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองและพยายามพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง และยังมีความคล้ายคลึงกับนิภา วงสุรภินันท์ (2548: 4) ที่ให้ความหมายว่า คุณลักษณะที่แสดงถึงความปรารถนา ความอยากรู้อยากเห็น ความกระตือรือร้น ความสนใจ ความพอใจที่จะแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ทั้งความรู้ด้านการเรียนและสภาพแวดล้อมรอบตัว มีความรู้เท่าทันวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี สามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้

ในการพัฒนาตนเองและดำเนินชีวิตประจำวันได้ อีกทั้งวัฒนา พาผล (2551: 5) ที่กล่าวว่าความใฝ่รู้ใฝ่เรียนหมายถึงคุณลักษณะด้านจิตใจของผู้เรียนที่แสดงออกถึงการเห็นคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ ความอยากรู้อยากเห็น ความตั้งใจ กล้าคิดริเริ่ม ความเพียรพยายาม และการใช้เหตุผลในการแสวงหาความรู้ การเรียน และในการทำสิ่งต่าง ๆ รวมทั้งสามารถศึกษาค้นคว้าแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง

นอกจากความหมายของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนแล้ว ผู้วิจัยได้ค้นหาความหมายจากพฤติกรรมที่ใกล้เคียงกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียน เช่น พฤติกรรมใฝ่หาความรู้ในการเรียน ความตั้งใจใฝ่รู้ พฤติกรรม การเรียน พฤติกรรมตั้งใจเรียน และพฤติกรรมขยันเรียนซึ่งมีนักวิชาการที่ศึกษาค้นคว้า และให้คำจำกัดความไว้ดังนี้

จุฑาเดือน พันธุมนาวิน และอัมพร ม้าคนอง (2547) ใช้คำว่าพฤติกรรมใฝ่หาความรู้ในการเรียน โดยให้หมายความว่า การกระทำของนักเรียนในการที่จะแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในวิชาที่ตนเรียนอยู่ ทั้งทางตรงและทางอ้อม รวมทั้งการประยุกต์ใช้สิ่งที่เรียนมาในชีวิตประจำวันเพื่อเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจในวิชานั้นๆ เช่น การทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม การหาข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับวิชาที่เรียน เป็นต้น ส่วนธนะรัตน์ เก่งสกุล (2548) ได้ศึกษาความตั้งใจใฝ่รู้ ในการศึกษาเรื่องอิทธิพลของการเขียนชักจูงตนเอง และการได้รับสารชักจูงที่มีผลต่อความตั้งใจใฝ่รู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยแบ่งองค์ประกอบของตัวแปรนี้ออกเป็น 2 ตัวแปรย่อย คือ ทศนคติที่ดีต่อการอ่าน และความพร้อมที่จะอ่านภาษาอังกฤษ

สำหรับคำว่าพฤติกรรมตั้งใจเรียนนั้น พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 (ราชบัณฑิตยสถาน. 2538) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมตั้งใจเรียนไว้ว่า การกระทำที่แสดงออก ความรู้สึก การเอาใจใส่ในสิ่งที่สนใจ เพื่อให้จำได้และเกิดความรู้ความเข้าใจ ส่วนสุรินยา ศรีขวาชัย (2545: 4) ได้รวบรวมนิยามความหมายของบุคคลที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียน จนสามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรมตั้งใจเรียนต้องประกอบด้วยพฤติกรรมย่อย 15 พฤติกรรม คือ 1) ทำงานที่ได้รับมอบหมาย หรือส่งการบ้านตามกำหนด 2) สบตาครูเวลาสอน 3) ร่วมกิจกรรมอย่างมีความสุข 4) ร่วมซักถามในสิ่งที่ครูสอน 5) กล้าพูด กล้าแสดงความคิดเห็น 6) เอาใจใส่ ตั้งใจฟังครูอธิบาย 7) สนใจในสิ่งที่ครูนำมา เป็นสื่อการเรียนการสอน 8) เข้าชั้นเรียนตรงเวลา 9) มีอุปการะการเรียนครบ 10) แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทเรียนมาก 11) ทำงานสะอาดเรียบร้อย 12) ไม่ลอกการบ้านเพื่อนส่งครู 13) ถามคำถามครู และตอบคำถามครูเกี่ยวกับบทเรียนมาก 14) มีความรับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมาย 15) มีผลการเรียนดีขึ้น

นอกจากพฤติกรรมที่สอดคล้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ยังมีนักวิชาการบางท่านใช้คำว่า พฤติกรรมขยันเรียน ดังเช่นมนตรี ธาดา (2546: 5) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมขยันเรียนว่า เป็นพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกถึงความรักความตั้งใจ มุ่งมั่นในการศึกษาเล่าเรียน ลง

เมื่อปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายจากครูอาจารย์ด้วยความพอใจในทันที ไม่ผัดวันประกันพรุ่ง หรือปล่อยให้เวลาผ่านไปโดยไร้ประโยชน์ ไม่ย่อท้อ แม้บทเรียนนั้นจะยากหรือมีอุปสรรค ก็มานะอดทนทำอย่างต่อเนื่องจนงานนั้นสำเร็จ เมื่อมีเวลาว่างจะใช้เวลานั้นให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนของตน โดยอ่านหนังสือ ทำแบบฝึกหัด ศึกษาหาความรู้จากแหล่งต่างๆ เพิ่มเติม ทบทวนบทเรียนที่เรียนไปแล้วทุกวัน และเตรียมตัวศึกษาบทเรียนมาล่วงหน้าทุกครั้ง เมื่อเกิดปัญหาหรือข้อสงสัยด้านการเรียน ก็พยายามศึกษาหาความรู้ด้วยวิธีการที่ถูกต้อง เพื่อคลายปัญหาของตนอยู่เสมอ สอดคล้องกับความหมายที่ สิริพร ดาววัน (2540: 5) กล่าวว่า การแสดงออกของนักเรียนที่แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความบากบั่น และพยายามทำงานที่เกี่ยวข้องกับการเรียน ได้แก่ วางแผน และจัดระบบการเรียน พยายามศึกษาหาความรู้ พยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จและไม่ละทิ้งงานการเรียนเมื่อมีอุปสรรค

ในขณะที่อนันต์ เทียนคำศรี (2541: อ้างอิงจาก สุมิตตรา เจริญพันธ์. 2545: 5) ใช้คำที่ต่างกันไป แต่มีความหมายที่อยู่ในขอบเขตเดียวกันกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนว่า เป็นพฤติกรรมการเรียนโดยได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการเรียนไว้ว่า พฤติกรรมต่างๆ ที่นักเรียนศึกษาหาความรู้ ได้แก่ การร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน การศึกษาและค้นคว้าหาความรู้ทั้งด้านการแบ่งเวลาเรียน และการศึกษาเพิ่มเติม ความรับผิดชอบในการเรียนตลอดจนการปฏิบัติตนทั้งในห้องเรียน และนอกห้องเรียนให้เหมาะสมกับสภาพการรับรู้ของตน ซึ่งการศึกษาของสุจิตนา คณิตวรานันท์ (2539: 45 -47, 92) ได้แบ่งพฤติกรรมการเรียนออกเป็น 6 ด้าน คือ 1) การเตรียมตัวก่อนเรียน เช่น ความครบถ้วนของอุปกรณ์การเรียนและตำราเรียน การเตรียมตัวอ่านหนังสือล่วงหน้า การเตรียมคำถามบทเรียน เป็นต้น 2) การปฏิบัติตนระหว่างเรียน เช่น การพูดคุยกับเพื่อนในขณะที่ครูสอน การจดเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ การคิดถึงเรื่องอื่นๆ จนไม่ได้ตั้งใจเรียน การออกนอกห้องระหว่างเรียน เป็นต้น 3) การปฏิบัติหลังเวลาเรียน เช่น การบันทึกย่อ การทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม เป็นต้น 4) การปฏิบัติก่อนสอบ เช่น การวางแผนดูหนังสือเพื่อเตรียมตัวสอบ และความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาภาษาอังกฤษก่อนการสอบ การทำบันทึกย่อ เป็นต้น 5) การทำการบ้าน เช่น วิธีการทำการบ้าน ความถูกต้องของการทำการบ้าน ความถี่ในการส่งการบ้าน และกำหนดเวลาในการส่งการบ้าน เป็นต้น 6) การปฏิบัติกิจกรรมเสริมการเรียน เช่น การศึกษาค้นคว้า และหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง และการสนทนากับครูต่างประเทศ เป็นต้น ส่วนพฤติกรรมเรียนดนตรีนั้น จากการทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้อง พบว่ามีผู้ที่ศึกษาประเด็นที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเรียนดนตรีค่อนข้างน้อย เท่าที่มีปรากฏและค้นคว้าได้ คือ ณรุทธิ์ สุทธิจิตต์ (2541: 37) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมเรียนดนตรีว่า ผู้เรียนต้องมีการจัดแบ่งเวลาที่เหมาะสมในการฝึกซ้อม มีวินัยในตนเอง มีความเข้าใจในเครื่องดนตรีเอกที่ตนตัดสินใจเล่น มีส่วนร่วม

ในกิจกรรมต่างๆ ทางดนตรี ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน ส่วนสุกรี เจริญสุข (2545: 34) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า ผู้เรียนดนตรีต้องมีสมาธิ มีความตั้งใจจริงและอดทน

นอกจากการทบทวนความหมายของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนจากการทบทวนและประมวลเอกสารแล้ว ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ประเด็นเกี่ยวกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีจากผู้ทรงคุณวุฒิประจำสาขาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และผู้ทรงคุณวุฒิประจำภาควิชาดุริยางคศาสตร์สากล คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อนำข้อค้นพบจากการสัมภาษณ์มาสร้างนียบามปฏิบัติการของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี ร่วมกับการประมวลเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิได้ให้ความหมายของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีไว้ดังนี้

“พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียน เป็นการรวมกันของการใฝ่รู้ คือ การเรียนรู้และค้นคว้าเพิ่มเติมเพื่อพัฒนาความรู้ การศึกษาเพิ่มเติมด้วยตนเองนอกโรงเรียนด้วยความต้องการเรียนรู้ด้วยตนเอง และการใฝ่เรียนเป็นการสนใจเรียน ตั้งใจเรียนในห้องเรียนที่มีครูสอน ทั้งด้านทักษะดนตรี และทฤษฎีดนตรี”
(ผู้ทรงคุณวุฒิที่ 1: สัมภาษณ์เมื่อ 24 เม.ย. 2555)

“การใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีคือ การที่ผู้เรียนเองพยายามที่จะรู้ โดยที่ตัวเองพยายามค้นคว้าไปด้วยก่อนจะมาเจอครู จากสื่อต่างๆ สามารถแบ่งออกเป็นใฝ่รู้ คือการค้นหาคำความรู้ต่าง ๆ จากสื่อทั่วไป และใฝ่เรียน ที่มีความเป็นวิชาการมากกว่าตรงที่เราต้องไปศึกษากับผู้ที่เขารู้กว่าเรา”
(ผู้ทรงคุณวุฒิที่ 2: สัมภาษณ์เมื่อ 24 เม.ย. 2555)

“ใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี ประกอบไปด้วยการใฝ่เรียน คือมีการศึกษาค้นคว้าเพื่อพัฒนาตนได้ และใฝ่รู้ คือมีความพร้อมรับรู้สิ่งใหม่”
(ผู้ทรงคุณวุฒิที่ 3: สัมภาษณ์เมื่อ 24 เม.ย. 2555)

จากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิทางดนตรีเกี่ยวกับความหมายของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีสรุปได้ว่า พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีหมายถึงความพร้อมที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่โดยการค้นคว้าและเรียนรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองนอกห้องเรียนจากสื่อ หรือบุคคลต่าง ๆ ทั้งด้านทักษะดนตรี และทฤษฎีดนตรี เพื่อพัฒนาตนเองขึ้นไป

การทบทวนเอกสารและการสัมภาษณ์ดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยสรุปเป็นความหมายของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีว่า เป็นการแสดงออกถึงความกระตือรือร้นในการเรียนและแสวงหาความรู้ใหม่ๆ ในวิชาดนตรี ทั้งในห้องเรียน และการค้นคว้าด้วยตนเองนอกห้องเรียนด้วยความต้องการเรียนรู้ของตนเอง มีการหาข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับดนตรี มีความตั้งใจ

พยายามพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอทั้งด้านทักษะการบรรเลงเครื่องดนตรีและทฤษฎีดนตรี มีการจัดแบ่งเวลาที่เหมาะสมในการฝึกซ้อม และนำความรู้ด้านดนตรีไปใช้ประโยชน์ได้อย่างเหมาะสม

คุณลักษณะของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี

จากการประมวลเอกสารงานวิจัย พบว่ามีการระบุคุณลักษณะของการใฝ่รู้ใฝ่เรียนไว้หลายแนวคิดซึ่งมีความใกล้เคียงและสอดคล้องกัน เช่น พระบรมราชาบาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ฯ (อ้างถึงใน สุภาพร มากแจ้ง. 2544: 13 - 14) ระบุคุณลักษณะของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนไว้ว่า 1.มีความอยากรู้ 2.มีความตั้งใจจริง มุ่งมั่นที่จะรู้ 3.มีความรักเรียน 4.มีเหตุผล 5.ความคิดริเริ่ม 6.การฝึกฝนค้นคว้า 7.รักการอ่าน 8.ความขยันหมั่นเพียร เช่นเดียวกับสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2540: 14) ที่ได้ระบุคุณลักษณะของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนไว้ 7 ประการ คือ 1.มีความชอบ ชื่นชมและการเห็นคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ 2.มีความใฝ่ฝันและจินตนาการ 3.มีการแสวงหาแนวทางใหม่ 4.มีความกระตือรือร้น อยากรู้อยากเห็น 5.มีความตั้งใจ การเอาใจใส่ทำให้ดีกว่าเดิมอยู่เสมอ 6.มีความกล้า การริเริ่มและการตัดสินใจ 7. มีความเพียรพยายาม มุ่งมั่น บากบั่น มีความสงบ มีสมาธิ ในการทำสิ่งต่าง ๆ ไม่ย่อท้อ ซึ่งสอดคล้องกับกรมการศึกษานอกโรงเรียน (2542: 3) กล่าวว่า มี 4 ด้าน ได้แก่ 1.เห็นคุณค่าของการแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ 2.กระตือรือร้น อยากรู้อยากเห็น 3.ตั้งใจ เอาใจใส่ ทำให้ดีอยู่เสมอ 4.ริเริ่ม กล้าแสดงออก และตัดสินใจ ปิณัญญา วงศ์บุญ (2550: 17) ได้แบ่งเป็น 6 ด้าน คือ 1.ความอยากรู้อยากเห็น 2.ความตั้งใจอย่างมีสติ 3.กล้าคิดริเริ่ม 4.ความเพียรพยายาม 5.การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง และ 6.ความมีเหตุผล และนิภา วงษ์สุรภินันท์ (2548: 16) ได้เสนอว่ามี 7 ด้าน ได้แก่ 1.เห็นคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ 2.อยากรู้อยากเห็น 3.ตั้งใจอย่างมีสติ 4.กล้าคิดริเริ่ม 5.เพียรพยายาม 6.ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง และ 7.มีเหตุผล ส่วนสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2542: 37) กล่าวว่า มี 5 ด้าน ได้แก่ 1.มีนิสัยรักการอ่าน 2.มีความกระตือรือร้น 3.กล้าแสดงความคิดเห็น 4.ศึกษาค้นคว้าด้วยตัวเอง 5.ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เช่นเดียวกับจอห์น บลูบลูเชอร์และคณะ (1994: 39 - 42 อ้างอิงจาก ปิณัญญา วงศ์บุญ. 2550: 16) ได้แบ่งไว้ 5 ด้าน คือ 1.มีเหตุผล 2.มีความอยากรู้อยากเห็น 3.มีแรงจูงใจ 4.ชอบศึกษาหาความรู้ 5.ชอบความท้าทาย

ส่วนดุจเดือน พันธุมนาวิน และอัมพร ม้าคนอง (2547: 37) ได้ระบุคุณลักษณะของผู้มีพฤติกรรมใฝ่หาความรู้ในการเรียนไว้ว่า ชอบเรียนรู้สิ่งใหม่ ขวนขวายกระตือรือร้นที่จะเสาะแสวงหาความรู้ มีความเพียรพยายามในการได้มาซึ่งความรู้ใหม่ ตลอดจนเป็นผู้ยอมรับและใช้นวัตกรรมอย่างเหมาะสม เป็นผู้ที่สามารถนำความรู้ที่ตนเรียนมาทั้งในและนอกชั้นเรียนไปประยุกต์ใช้ในการเรียนหรือชีวิตประจำวัน เพื่อสร้างประสบการณ์หรือหาข้อสรุปที่ต้องการ

จากการสัมภาษณ์เกี่ยวกับคุณลักษณะของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีจากผู้ทรงคุณวุฒิทางดนตรีในมหาวิทยาลัย 3 ท่าน ทำให้ได้คุณลักษณะของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีว่า การแสดงออกของนักเรียนในการค้นคว้าหาความรู้ทางดนตรีต่าง ๆ มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น หรือให้คำแนะนำผู้อื่นเกี่ยวกับเรื่องดนตรี รวมทั้งการฝึกฝนทักษะทางดนตรีของตนเองด้วยความเต็มใจ นอกเหนือจากที่ครูสั่ง

“ไม่ต้องรอให้ครูสั่งทำการบ้าน แต่ค้นคว้าจากสื่อต่างๆ อินเทอร์เน็ต หาเพลงมาฟังเอง เอาตำรามาอ่านเอง เรียนเสริมด้วยความชอบ ตามต้องการของตน โดยที่ยังไม่ได้อยู่ในห้องเรียนเลย ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นด้วยความรู้สึกชอบที่จะเรียนรู้ สนุกกับการเรียนรู้ มีความขยันหมั่นเพียร ตั้งใจที่จะฝึกฝน”

(ผู้ทรงคุณวุฒิที่ 1: สัมภาษณ์เมื่อ 19 เม.ย. 2555)

“การที่จะประสบความสำเร็จทางการเรียนดนตรีได้ก็ต้องมาจากการที่มีการใฝ่รู้ใฝ่เรียนอย่างเหมาะสม โดยกล่าวเป็น 4 ประเด็น ได้แก่ 1. มีความคิดสุขุมรอบคอบ ประณีตกว่าเด็กทั่วไป มีความรู้สึกในบทเพลงนั้นมากกว่าเด็กทั่วไป 2. มีความสามารถด้านดนตรี แม้จะได้รับการศึกษาดนตรีในระยะเวลาอันสั้น หรือไม่เคยได้รับการศึกษามาก่อน 3. แสดงออกอย่างชัดเจนว่าตนเองมีความชอบดนตรี 4. มีความคิดสร้างสรรค์ รวมไปถึงการที่คุยกับคุณพ่อคุณแม่เรื่องเกี่ยวกับดนตรี การแสดงดนตรี การแข่งขันทางดนตรีต่าง ๆ”

(ผู้ทรงคุณวุฒิที่ 2: สัมภาษณ์เมื่อ 24 เม.ย. 2555)

“มีความรู้เชิงดนตรีมาและลึกพอที่จะถ่ายทอดได้ สอนได้ แนะนำคนอื่นได้ รวมทั้งมีการซ้อมที่ดีส่งผลให้มีการแสดงที่ดีด้วย”

(ผู้ทรงคุณวุฒิที่ 3: สัมภาษณ์เมื่อ 24 เม.ย. 2555)

การประมวลเอกสารเกี่ยวกับคุณลักษณะของการใฝ่รู้ใฝ่เรียนร่วมกับข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิทางดนตรี 3 ท่าน ผู้วิจัยสรุปเป็นคุณลักษณะของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี โดยรวมลักษณะพฤติกรรมที่มีความสอดคล้องคล้ายคลึงกันรวมกันไว้ ดังแสดงในตาราง 1 เพื่อนำไปใช้สร้างเครื่องมือวัดพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีต่อไป

ตาราง 1 การเปรียบเทียบคุณลักษณะของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี

คุณลักษณะ	แหล่งข้อมูล/ผู้ให้ข้อมูล											รวม
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	
มีความอยากรู้ ชอบเรียนรู้สิ่งใหม่ มีความรัก ความชอบที่จะเรียนรู้	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓			9
มีความตั้งใจ มุ่งมั่น กระตือรือร้น	✓	✓	✓	✓	✓			✓				6
มีความขยันหมั่นเพียร ความพยายามขวนขวาย		✓		✓	✓			✓	✓			5
มีเหตุผล	✓			✓	✓		✓					4
มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และจินตนาการ	✓	✓	✓	✓	✓	✓				✓		7
มีการฝึกฝน ฝึกซ้อม									✓		✓	2
ค้นคว้าด้วยตนเอง	✓			✓	✓	✓	✓		✓			6
รักการอ่าน	✓											1
มีการแสวงหาแนวทางใหม่		✓										1
ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์							✓					1
มีแรงจูงใจ							✓					1
มีความท้าทาย							✓					1
ยอมรับและใช้นวัตกรรมอย่างเหมาะสม								✓				1
นำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้								✓				1
เรียนเสริมด้วยความชอบ									✓			1
สามารถถ่ายทอดความรู้ แนะนำผู้อื่นได้											✓	1
มีความคิดสุขุมรอบคอบ									✓			1
มีความสามารถด้านดนตรี									✓			1
แสดงออกชัดเจนว่าตนเองมีความชอบ ดนตรี									✓			1

หมายเหตุ

1. พระบรมราชโองการของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ 2. คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ 3. กรมการศึกษานอกโรงเรียน 4. ปิณฑญา วงศ์บุญ 5. นิภา วงษ์สุรภินันท์ 6. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 7. จอห์น บลูบลูเชอร์ และคณะ 8. ดุจเดือน พันธุมนาวิน และอัมพร ม้าคอง 9. ผู้ทรงคุณวุฒิที่ 1 10. ผู้ทรงคุณวุฒิที่ 2 11. ผู้ทรงคุณวุฒิที่ 3

จากข้อมูลการเปรียบเทียบแนวคิดคุณลักษณะพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดังตาราง 1 ผู้วิจัยพิจารณาว่าคุณลักษณะของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนที่นักวิชาการกล่าวตรงกันมากที่สุดมี 5 คุณลักษณะ ได้แก่ 1.มีความอยากรู้ ชอบเรียนรู้สิ่งใหม่ 2.มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และจินตนาการ 3.มีความตั้งใจ มุ่งมั่น กระตือรือร้น 4.มีความขยันหมั่นเพียร ความพยายามขวนขวาย และ 5.ค้นคว้าด้วยตนเอง

องค์ประกอบของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรี

จากการทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใฝ่รู้ใฝ่เรียน ผู้วิจัยพบว่ามีนักวิชาการบางท่านได้แบ่งองค์ประกอบของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนที่สอดคล้องกับความหมายและคุณลักษณะของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีข้างต้น ได้แก่ เทพิกา รอดสการ และ บุญชิต มณีโชติ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

เทพิกา รอดสการ (2548: 7) กล่าวว่า พฤติกรรมการเรียนรู้ในห้องเรียน หมายถึง การปฏิบัติตนของนักศึกษาในห้องเรียนขณะที่อาจารย์กำลังสอน ได้แก่ การนำอุปกรณ์เรียนมาครบ การเข้าชั้นเรียนตรงเวลา การตั้งใจฟังอาจารย์สอน การบันทึกคำอธิบายของอาจารย์จากความเข้าใจของนักศึกษาเอง การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การปฏิบัติตนดี การดูแลรักษาเครื่องดนตรี เป็นต้น ส่วนพฤติกรรมนอกห้องเรียน หมายถึง การปฏิบัติตนนอกห้องเรียน เช่น การทบทวนบทเรียน การทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จและส่งตามเวลา การไม่ละเลยหรือหลีกเลี่ยงงานที่ได้รับมอบหมาย การพยายามติดตามผลงานของตนเองที่ได้ทำไปแล้วเพื่อแก้ไขปรับปรุงงานที่ทำงานพร่องให้ดียิ่งขึ้น การฝึกซ้อมดนตรี และการแสดงดนตรี เป็นต้น

บุญชิต มณีโชติ (2540: 116 - 119) ได้จำแนกความใฝ่รู้ใฝ่เรียนตามลักษณะวิธีการค้นหาความรู้เป็น 3 องค์ประกอบ คือ 1) การใฝ่รู้ใฝ่เรียนโดยการเข้าชั้นเรียนตามหลักสูตรที่กำลังศึกษา มีการแสดงออก เช่น สนใจกระตือรือร้นที่จะมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สนใจและต้องการมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน เตรียมตัวค้นคว้าล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน ตั้งใจ สนใจและอยากที่จะเรียนตลอดเวลา หากสงสัย ไม่แน่ใจ ชัดแจ้งจะแสวงหาแนวทางแก้ไข อาจทำโดยสนทนากับผู้รู้ สนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ซักถาม พยายามนำความรู้ที่ได้จากการเรียนมาพัฒนาการเรียนให้ดีขึ้น 2) การใฝ่รู้ใฝ่เรียนโดยการศึกษาด้วยตนเอง เนื่องจากบุคคลมีโอกาสด้านและความต้องการหรือความมุ่งหวังต่างกัน การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเป็นทางเลือกหนึ่งของผู้ใฝ่รู้ใฝ่เรียนจะทำให้ได้มาซึ่งความต้องการของตนเอง วิธีการค้นคว้าหาความรู้มักทำโดยการสนทนากับผู้รู้ ผู้มีประสบการณ์ การสังเกต การเลียนแบบจากสิ่งที่เห็นตรงกับความมุ่งหวังของตน นอกจากนี้อาจศึกษาจากตำรา เอกสาร สิ่งตีพิมพ์ สื่อเทคโนโลยีต่าง ๆ เข้าร่วมฟังการบรรยาย ตามที่ตนสนใจ หรืออาจศึกษาทางไปรษณีย์ 3) การใฝ่รู้ใฝ่เรียนโดยการเข้ารับการศึกษาค้นคว้าต่อเนื่อง การอบรม สัมมนา การประชุม รูปแบบต่างๆ การศึกษาดูงานบุคคลที่ใฝ่รู้ใฝ่เรียนประเภทนี้จะสนใจ และอยากศึกษาในระดับที่สูงขึ้นหรือเข้าร่วม

โครงการต่าง ๆ เพื่อนำความรู้ที่ได้มาพัฒนาปรับปรุงตน บุคคลเหล่านี้จึงมัก มีโอกาส และมีความกระตือรือร้นพัฒนาตนเอง ด้วยวิธีการค้นคว้าหาความรู้แบบนี้สูงกว่าวิธีอื่น ๆ

จากแนวคิดในการแบ่งองค์ประกอบของพฤติกรรมการเรียนรู้ทั้งสอง ผู้วิจัยจึงนำมาเปรียบเทียบเพื่อรวบรวมจุดเหมือนและจุดต่าง แสดงในตาราง 2 ต่อไปนี้

ตาราง 2 เปรียบเทียบองค์ประกอบของพฤติกรรมการเรียนรู้

เทพิกา รอดสการ (2548)	บุญชิต มณีโชติ (2540)	การสังเคราะห์
พฤติกรรมเรียนในห้องเรียน - นำอุปกรณ์เรียนมาครบ - เข้าชั้นเรียนตรงเวลา - ตั้งใจฟังอาจารย์สอน - บันทึกคำอธิบายของอาจารย์ - มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน - ปฏิบัติตนดีและดูแลรักษาเครื่องดนตรี	การเรียนรู้โดยการเรียนรู้ตามหลักสูตรที่กำลังศึกษา - มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน - เตรียมตัวค้นคว้าล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน - ตั้งใจและสนใจเรียนตลอดเวลา - พยายามนำความรู้ที่ได้จากการเรียนมาพัฒนาการเรียนให้ดีขึ้น	พฤติกรรมการเรียนรู้ ในห้องเรียน
พฤติกรรมนอกห้องเรียน - ทบทวนบทเรียน - ทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จและส่งตามเวลา - ไม่ละเลยหรือหลีกเลี่ยงงานที่ได้รับมอบหมาย - พยายามติดตามผลงานของตนเองที่ได้ทำไปแล้วเพื่อแก้ไข - ฝึกซ้อมดนตรีและแสดงดนตรี	การเรียนรู้โดยการเรียนรู้ด้วยตนเอง - การสนทนากับผู้รู้ - สังเกต เลียนแบบจากสิ่งที่เห็น - ศึกษาจากตำรา เอกสาร สิ่งพิมพ์ สื่อเทคโนโลยีต่าง ๆ - เข้าร่วมฟังการบรรยาย - ศึกษาทางไปรษณีย์ การเรียนรู้โดยการเรียนรู้จากการเข้ารับการศึกษาค้นคว้าต่อเนื่อง - อบรม สัมมนา ศึกษาดูงานเพื่อนำความรู้ที่ได้มาพัฒนาปรับปรุงตน - อยากรู้ศึกษาในระดับที่สูงขึ้น - กระตือรือร้นพัฒนาตนเอง	

จากความหมาย คุณลักษณะ และองค์ประกอบของการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยทบทวนและประมวลร่วมกับการสัมภาษณ์นักวิชาการดนตรี สามารถรวมกลุ่มพฤติกรรมเรียนรู้ในห้องเรียนจากแหล่งต่าง ๆ ออกเป็น 2 ด้านในทำนองเดียวกับแนวคิดของเทพิกา รอดสการ (2548) คือ ด้านการเรียนรู้ในห้องเรียน และด้านการเรียนรู้โดยการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกชั้นเรียน สำหรับพฤติกรรมเรียนรู้โดยการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกชั้นเรียนนั้น เป็นการรวมองค์ประกอบที่ 2 และ 3 ตามแนวคิดของบุญชิต มณีโชติ (2540) มีความคล้ายคลึงกันสามารถนำมารวมเป็นพฤติกรรมเดียวกันได้ ซึ่งแต่ละองค์ประกอบของพฤติกรรมมีความหมายและวิธีการวัด ดังนี้

พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน

จากแนวคิดของบุญชิต มณีโชติ (2540: 116 - 119) ที่ระบุลักษณะพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียน โดยการเข้าชั้นเรียนตามหลักสูตรที่กำลังศึกษาไว้ ส่วนที่เป็นพฤติกรรมในชั้นเรียนได้แก่ การให้ความสนใจในเวลาเรียนตลอดเวลา นอกจากนั้น ในการศึกษาของสุรินยา ศรีวาชัย (2545) ได้รวมความหมาย และลักษณะของบุคคลที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนโดยการสัมภาษณ์จากนักศึกษานิเทศก์ ครู และนักเรียน สรุปได้เป็นคุณลักษณะ 15 ประการดังที่ได้กล่าวไปแล้วในหัวข้อความหมายของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียน หากพิจารณาแล้วพบว่าล้วนเป็นพฤติกรรมในห้องเรียน จึงกล่าวได้ว่าความหมายของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของสุรินยา ศรีวาชัย (2545) ที่กล่าวว่า มีความเอาใจใส่ ใจจดจ่อในสิ่งที่เรียน กระตือรือร้น มีสมาธิ เตรียมความพร้อมและรับผิดชอบในการเรียนทุกด้านอย่างสม่ำเสมอ เป็นความหมายของพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนในชั้นเรียน ซึ่งในงานวิจัยดังกล่าววัดด้วยเครื่องมือประเภทมาตรประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” จำนวน 10 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .76 นักเรียนที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูง แสดงว่ามีพฤติกรรมตั้งใจเรียนมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ ส่วนบังอร เกิดดำ (2549: 10) กล่าวว่า เป็นคุณลักษณะทางจิตใจและพฤติกรรมที่ผู้เรียนแสดงถึงความกระตือรือร้น สนใจ ใฝ่คิดค้น เสาะแสวงหาความรู้ ตลอดจนสามารถนำความรู้มาประยุกต์ใช้ได้ วัดได้ด้วยแบบทดสอบวัดคุณลักษณะการใฝ่รู้ใฝ่เรียน มีลักษณะเป็นแบบทดสอบสถานการณ์ 3 ตัวเลือก 5 ด้านคือ เป็นคนช่างสังเกตอยากรู้อยากเห็น มีความพยายามและตั้งใจ มีความขยันและอดทน มีความรับผิดชอบ และมีความคิดริเริ่มมั่นใจในตนเอง รวมทั้งสิ้น 40 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .74 ส่วนเทพิกา รอดสการ (2548: 7) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการเรียนดนตรีในห้องเรียนว่า การปฏิบัติตนในห้องเรียนขณะที่อาจารย์สอน ได้แก่ การนำอุปกรณ์การเรียนมาครบ การเข้าชั้นเรียนตรงเวลา การตั้งใจฟังอาจารย์สอน การบันทึกคำอธิบายของอาจารย์ตามความเข้าใจ การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การปฏิบัติดนตรี และการดูแลรักษาเครื่องดนตรี วัดโดยแบบสอบถามประเภทมาตรประเมินค่า 5 ระดับ จาก “มากที่สุด” ถึง “น้อยที่สุด” จำนวน 34 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .97

สำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ การใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน หมายถึง การแสดงออกถึงความสนใจขณะเรียน เอาใจใส่ในสิ่งที่เรียนตลอดเวลาด้วยความกระตือรือร้น มีสมาธิ เตรียมความพร้อมทั้งตนเองและอุปกรณ์ในการเรียน รับผิดชอบในการเรียนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อนำความรู้จากการเรียนในชั้นเรียนมาใช้ให้เกิดประโยชน์ ทั้งด้านทักษะการบรรเลงเครื่องดนตรี และทฤษฎีดนตรี วัดได้จากเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้าง โดยใช้มาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักเรียนที่ได้คะแนนสูงกว่าแสดงว่ามีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียนมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำกว่า

พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน

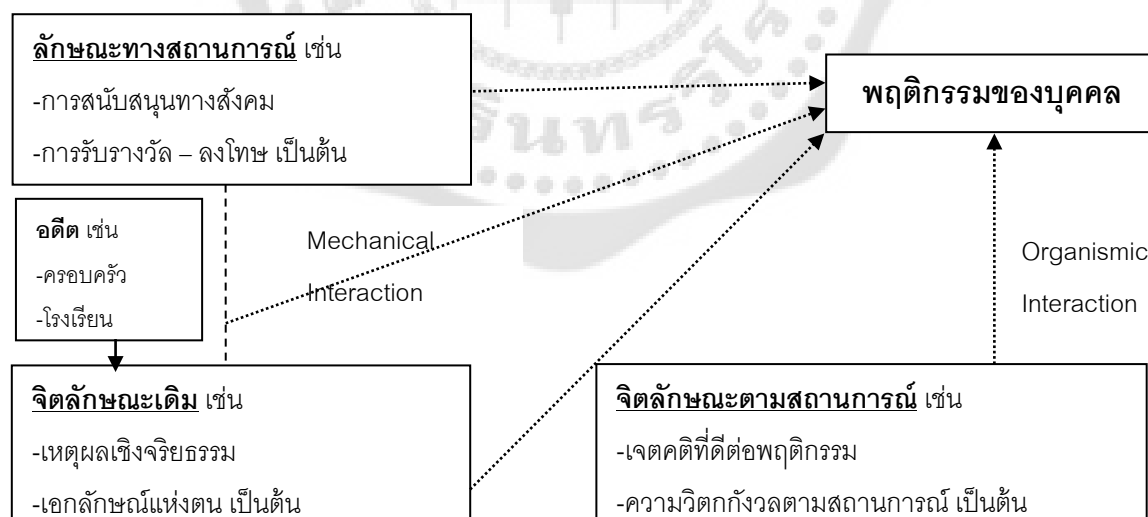
จากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิด้านดนตรี พบว่าบางท่านได้กล่าวตรงกันถึงพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีที่เกิดขึ้นนอกชั้นเรียน ดังที่ผู้ทรงคุณวุฒิที่ 1 (สัมภาษณ์เมื่อ 19 เม.ย. 2555) กล่าวว่า “...สามารถค้นคว้าจากสื่อต่าง ๆ อินเทอร์เน็ต หาเพลงมาฟังเอง เอาตำรามาอ่านเอง เรียนเสริมด้วยความชอบ ตามต้องการของตน โดยที่ยังไม่ได้อยู่ในห้องเรียนเลย... มีความขยันหมั่นเพียร ตั้งใจที่จะฝึกฝน” และผู้ทรงคุณวุฒิที่ 2 (สัมภาษณ์เมื่อ 24 เม.ย. 2555) กล่าวว่า “...การที่ผู้เรียนเองพยายามที่จะรู้ โดยที่ตัวเองพยายามค้นคว้าไปด้วยก่อนจะมาเจอครู จากสื่อต่าง ๆ...” สอดคล้องกับการทบทวนความหมายจากการวิจัยของ เทพิกา รอดสการ (2548: 7) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการเรียนรู้ นอกห้องเรียนไว้ว่า การปฏิบัติตนนอกห้องเรียน ได้แก่ การทบทวนบทเรียน การทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จและส่งตามเวลา การไม่ละเลยงานที่ได้รับมอบหมาย การพยายามติดตามผลงานของตนที่ได้ทำไปแล้วเพื่อแก้ไขงานที่บกพร่องได้ดีขึ้น ตลอดจนการฝึกซ้อมและแสดงดนตรี ในทางเดียวกันนี้ บุญชิต มณีโชติ (2540: 116 - 119) ได้แบ่งองค์ประกอบพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนออกเป็น 3 ด้าน ด้านที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน คือ การสนทนากับผู้รู้ ผู้มีประสบการณ์ การสังเกต การเลียนแบบจากสิ่งที่ได้พบเห็นตรงกับความมุ่งหวังของตน นอกจากนี้อาจต้องศึกษาจากตำรา เอกสาร สิ่งตีพิมพ์ สื่อเทคโนโลยีต่าง ๆ เข้าร่วมฟังการบรรยาย ตามโอกาสที่ตนเองสนใจ หรืออาจศึกษาทางไปรษณีย์ รวมทั้งการใฝ่รู้ใฝ่เรียนโดยการเข้ารับการศึกษาต่อเนื่อง คือ การใฝ่รู้ใฝ่เรียนโดยการเข้ารับการศึกษาต่อเนื่อง การอบรม สัมมนา การประชุม รูปแบบต่างๆ การศึกษาดูงานบุคคลที่ใฝ่รู้ใฝ่เรียนประเภทนี้จะสนใจ และอยากศึกษาในระดับที่สูงขึ้นหรือเข้าร่วมโครงการต่าง ๆ เพื่อนำความรู้ที่ได้มาพัฒนาปรับปรุงตน

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน หมายถึง การแสวงหาความรู้ทางดนตรีด้วยตนเอง ไม่ว่าจะเป็นการเข้าร่วมเป็นสมาชิกวงดนตรี การเข้าร่วมค่ายดนตรี การสนทนา การสังเกต เลียนแบบจากผู้มีประสบการณ์ การค้นคว้าจากเอกสาร สื่อโสตทัศนูปกรณ์ และเทคโนโลยีต่าง ๆ รวมทั้งการฝึกซ้อมส่วนตัวและการเรียนดนตรีเพิ่มเติมนอกจากหลักสูตรที่กำลังศึกษาได้ระบุไว้ เพื่อนำความรู้จากการค้นคว้านอกห้องเรียนมาใช้ให้เกิดประโยชน์ วัดได้จากเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้มาตราวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักเรียนที่ได้คะแนนสูงกว่าแสดงว่าใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียนมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำกว่า

ส่วนที่ 2 การประมวลความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุด้านจิตลักษณะเดิมและสถานการณ์ทางสังคม กับพฤติกรรมไม่รู้ไม่เรียนดนตรี

แนวการวิเคราะห์สาเหตุพฤติกรรมของบุคคล

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2541: 105-108; อ้างอิงจาก Magnusson; & Endler. 1977) นำเสนอรูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) โดยสรุปสาระสำคัญว่า พฤติกรรมทางสังคมของมนุษย์เกิดจากสาเหตุที่สำคัญอย่างน้อย 4 ประการ คือ 1) สาเหตุทางสถานการณ์ เป็นสาเหตุภายนอกตัวบุคคลที่ส่งผลต่อพฤติกรรม เช่น การสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลรอบข้าง วิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง และบรรทัดฐานทางสังคม เป็นต้น 2) สาเหตุทางจิตลักษณะเดิม เป็นสาเหตุทางจิตใจภายในตัวบุคคลที่ติดตัวมาแต่ดั้งเดิมซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรม เช่น ความเชื่ออำนาจในตน เหตุผลเชิงจริยธรรม เอกลักษณ์แห่งตน เป็นต้น 3) สาเหตุร่วมระหว่างจิตลักษณะกับสถานการณ์ที่เรียกว่าปฏิสัมพันธ์แบบกลไก (Mechanical Interaction) โดยมีตัวแปรทางจิตลักษณะเดิมกับตัวแปรทางสถานการณ์ ที่ส่งผลต่อตัวแปรตามตัวหนึ่ง เช่น ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบหนึ่ง (สถานการณ์) กับ ความเชื่ออำนาจในตน (จิตลักษณะเดิม) ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เป็นต้น และ 4) สาเหตุทางจิตลักษณะเดิมตามสถานการณ์ หรือที่เรียกว่าปฏิสัมพันธ์แบบในตน (Organismic Interaction) ซึ่งเป็นจิตลักษณะที่เปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ เช่น ความเครียดในการทำงานและเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง เป็นต้น

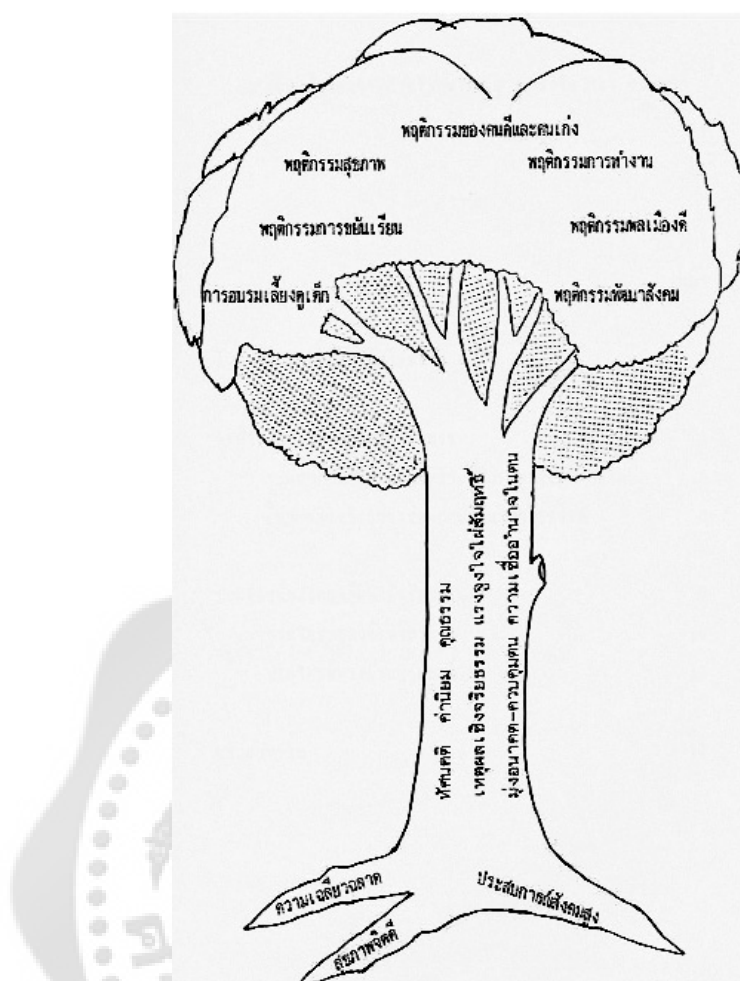


ภาพประกอบ 1 รูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2541; อ้างอิงจาก Magnusson; & Endler. 1977)

การวิจัยครั้งนี้ใช้แนวคิดจากรูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยมเพื่อกำหนดกรอบแนวคิดในการศึกษา โดยแบ่งปัจจัยเชิงเหตุที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนเป็น 3 ปัจจัย ได้แก่ **กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม** คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความเชื่ออำนาจในตน **กลุ่มตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม** ได้แก่ การสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และการเปิดรับนวัตกรรมทางดนตรี **กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์** ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี และการกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี พร้อมทั้งศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างจิตลักษณะเดิม กับสถานการณ์ทางสังคมด้วย ผู้วิจัยได้คัดเลือกตัวแปรจากแนวคิดทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม ส่วนต่อไปจึงขอนำเสนอสาระสำคัญของทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม ซึ่งเป็นทฤษฎีที่กำหนดตัวแปรจิตลักษณะเดิมที่สำคัญของการศึกษานี้

ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม

ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม เกิดจากการประมวลผลการวิจัยที่เกี่ยวกับสาเหตุของพฤติกรรม ของคนไทยทั้งเด็กและผู้ใหญ่ ที่มีอายุตั้งแต่ 6 ถึง 60 ปี ของดวงเดือน พันธุมนาวิน (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2551: 21; อ้างอิงจาก ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2548) ทฤษฎีนี้แสดงสาเหตุพฤติกรรมคนดีและคนเก่ง โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนดอกและผล ส่วนลำต้น และส่วนราก ซึ่งในส่วนของดอกและผลนั้น แสดงถึงพฤติกรรมคนดีและคนเก่ง ดังนี้



ภาพประกอบ 2 ทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม (ที่มา: ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2543: 7)

พฤติกรรมคนดี ประกอบด้วย 2 พฤติกรรมหลัก ได้แก่ 1) พฤติกรรมไม่เบียดเบียนตนเอง เป็นพฤติกรรมของบุคคลที่ไม่เป็นการทำร้ายหรือทำลายตนเอง เช่น พฤติกรรมการดูแลสุขภาพของตนเอง พฤติกรรมการบริโภคสิ่งของที่มีประโยชน์ เป็นต้น และ 2) พฤติกรรมไม่เบียดเบียนผู้อื่น เป็นพฤติกรรมของบุคคลที่ไม่ทำร้าย ทำลาย หรือทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน เช่น พฤติกรรมสุภาพบุรุษ และพฤติกรรมการขับชื้ออย่างมีมารยาท เป็นต้น

พฤติกรรมคนเก่ง ประกอบด้วย 2 พฤติกรรมหลัก ได้แก่ 1) พฤติกรรมรับผิดชอบ เช่น พฤติกรรมการเรียน พฤติกรรมการทำงาน พฤติกรรมการอบรมเลี้ยงดูเด็ก และพฤติกรรมในการเคารพกฎหมาย เป็นต้น และ 2) พฤติกรรมพัฒนา ทั้งพฤติกรรมพัฒนาตนเองและพัฒนาผู้อื่น เช่น พฤติกรรมใฝ่รู้ พฤติกรรมรักการอ่าน และพฤติกรรมการสนับสนุนให้ผู้อื่นปลอดภัยในการทำงาน เป็นต้น

พฤติกรรมของคนดีและคนเก่งนี้ เกิดจากเหตุทางจิตใจ 2 กลุ่ม กลุ่มแรกคือสาเหตุทางจิตใจที่เป็นส่วนลำต้นของต้นไม้ ประกอบด้วยจิตลักษณะ 5 ด้าน คือ 1) เหตุผลทางจริยธรรม 2) ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน 3) ความเชื่ออำนาจในตน 4) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 5) ทศนครี ค่านิยม และคุณธรรมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหรือสถานการณ์นั้นๆ กลุ่มที่สองคือส่วนราก ประกอบด้วยจิตลักษณะ 3 ด้าน คือ 1) สถิติปัญญา 2) ประสบการณ์ทางสังคม และ 3) สุขภาพจิต โดยจิตลักษณะทั้ง 3 ด้านนี้ อาจจะใช้เพื่อพัฒนาจิตลักษณะ 5 ด้าน ในส่วนของลำต้น

ผู้วิจัยพิจารณาว่าพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีเป็นพฤติกรรมคนเก่งลักษณะหนึ่งซึ่งมีเหตุปัจจัยของการเกิดพฤติกรรมตามทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม จึงได้เลือกจิตลักษณะบางด้านจากทฤษฎีนี้มาใช้เป็นตัวแปรอิสระในการวิจัย คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความเชื่ออำนาจในตน

จิตลักษณะเดิมกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี

จิตลักษณะเดิมเป็นลักษณะทางจิตใจที่ติดตัวบุคคลมาแต่เดิม เกิดจากประสบการณ์ที่ได้รับจากปฏิสัมพันธ์ในครอบครัวและสถานศึกษา มีลักษณะคงที่ ไม่แปรเปลี่ยนไปตามสถานการณ์โดยรวม (Magnusson; & Endler. 1977: 18-21) ซึ่งในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีตัวแปรภายใต้ปัจจัยด้านจิตลักษณะเดิมได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความเชื่ออำนาจในตน

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement motive) คือ ความต้องการสัมฤทธิ์ผลในการทำงาน เป็นลักษณะภายในที่สำคัญลักษณะหนึ่งที่ผลักดันบุคคลให้พยายามทำงานจนสำเร็จด้วยมาตรฐานที่ดีเยี่ยม (งามตา วรินทร์านนท์. 2545: 401-402) เป็นหนึ่งในจิตลักษณะในกลุ่มจิตลักษณะเดิมของทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม (ศุภรางค์ อินทฤทธิ์. 2552) เป็นความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จ และเกิดความเชี่ยวชาญในงานที่ยากซับซ้อน เมื่อเผชิญกับอุปสรรคก็ไม่ท้อถอย แต่จะมีความวิริยะ อุตสาหะ ฝ่าฟันอุปสรรค ต้องการอิสระในการแสดงออกทั้งในสิ่งที่เป็นรูปธรรมและแนวความคิด มีความรู้สึกต้องการชัยชนะในการแข่งขัน หรือความดีเด่นกว่าบุคคลอื่น ๆ เพื่อให้เท่าเทียมกับมาตรฐานที่ตนเองตั้งไว้ (ชูชีพ อ่อนโคกสูง. 2552) รวมทั้งเป็นความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในกิจกรรมต่าง ๆ มีความต้องการที่จะเป็นผู้นำในการทำงานอย่าง (อัฉรา สุขารมย์ และคณะ. 2528: 36; อ้างอิงจาก Murray. 1996: 246) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น เป็นการแสดงออกของนักเรียนที่แสดงให้เห็นว่า นักเรียนต้องการประสบความสำเร็จในการเรียน ต้องการได้รับการยอมรับยกย่องเกี่ยวกับการเรียน มุ่งมั่นเรียนให้บรรลุผลสำเร็จ และภาคภูมิใจในผลการเรียนของตน (สิริพร ดาววัน. 2540)

ลักษณะสำคัญของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2547: 1-2; อ้างอิงจาก McClelland; & Winter. 1971: 50-51) คือ 1) เป็นผู้รับรู้เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการทำงานเพื่อให้เกิดความสำเร็จมากกว่าที่จะรับรู้เหตุการณ์ในแง่อื่น ๆ รวมทั้งมีความไวในการรับรู้เหตุการณ์ โดยคิดคาดการณ์ทั้งความสำเร็จและล้มเหลว 2) เป็นผู้ยอมรับปัญหาและดำเนินการแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เพราะถือว่าการแก้ปัญหาคืองานที่จะต้องทำให้สำเร็จด้วยดีและให้เกิดผลถาวร โดยมองสถานการณ์ที่เป็นปัญหาในแง่มุมที่ตนจะเข้าไปรับผิดชอบดำเนินการแก้ไขโดยเร็วด้วยความรู้ความสามารถและความพยายามของตน 3) เป็นผู้ที่เพียรพยายามสร้างสภาพแวดล้อมให้สามารถทำงานเป็นผลสำเร็จอย่างงดงาม และตั้งเป้าประสงค์ในการทำงานให้เหมาะสมกับขีดความสามารถของตน ไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป 4) ดำเนินงานหรือแก้ปัญหาอย่างมีระเบียบขั้นตอน มีความบากบั่นอดทน ทำงานอย่างว่องไว มีประสิทธิภาพสูง ไม่รังเกียจการปฏิบัติใด ๆ ที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการทำงาน 5) เมื่อทำงานสำเร็จก็เกิดความพอใจ ชื่นใจ มีความสุข แต่เมื่อทำงานล้มเหลวก็ไม่ย่อท้อ ต้องการข้อมูลย้อนกลับหรือการประเมินผล ที่จะชี้ข้อดีข้อเสียของผลงานของตน เพื่อจะได้นำไปปรับปรุงการทำงานให้ดียิ่งขึ้นในโอกาสต่อไป นอกจากนี้แล้ว แมคเคลแลนด์ (อติพร นฤนาทชีวิน. 2547: 26; อ้างอิงจาก Mc Clelland. 1961: 270 – 256) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ว่า 1) กล้าเสี่ยงอย่างเหมาะสม (Moderate Risk – Taking) บุคคลประเภทนี้ จะมีการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยว เป็นผู้ที่ต้องการผลสัมฤทธิ์สูง มักไม่พอใจที่จะกระทำแต่สิ่งที่ย่างๆ แต่เลือกงานที่ยากพอสมควร เพราะมีความมั่นใจในความสามารถของตนเอง การทำงานที่ยากให้สำเร็จจะนำความพอใจมาสู่ตน ไม่ชอบงานที่ต้องอาศัยโชคกลาง 2) ความกระตือรือร้น (Energetic) ชอบทำในสิ่งแปลกใหม่ จะมีความมานะพากเพียรในสิ่งที่ท้าทายความสามารถของตน และจะทำให้ตนรู้สึกว่าได้ทำงานที่สำคัญสำเร็จลุล่วงไปเท่านั้น ผู้ที่มีความต้องการสัมฤทธิ์ผลสูงมักไม่ขยันในงานที่ต้องทำเป็นประจำ แต่จะขยันเฉพาะงานที่ต้องใช้สมองหรือเป็นงานที่ไม่ซ้ำแบบใคร หรือสามารถค้นหาวิธีการใหม่ๆ ที่จะแก้ปัญหาให้สำเร็จลุล่วงไป 3) รับผิดชอบต่อตนเอง (Individual Responsibility) มีความพยายามที่จะทำงานให้สำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ เพื่อความพอใจของตนเอง มิใช่เพื่อหวังคำยกย่องจากผู้อื่น ชอบมีอิสระในการคิดและการกระทำ และเรียนรู้ที่จะเผชิญข้อเท็จจริงอย่างตรงไปตรงมา 4) ต้องการเรียนรู้จากผลการตัดสินใจของตนเอง (Knowledge of Results of Decision) เป็นบุคคลที่ต้องการเรียนรู้โดยเร็วที่สุด ว่าการกระทำของตนเองได้ผลอย่างไร ถึงจะกระทำได้ดีก็ต้องการทราบผลโดยทันทีเช่นกัน เพื่อหาทางปรับปรุงการกระทำให้บรรลุเป้าหมายในครั้งต่อไป 5) มีการคาดการณ์ล่วงหน้า (Anticipation of Future Possibilities) เป็นผู้ทำงานโดยมีการวางแผนโครงการระยะยาว เล็งการณ์ไกล ทำให้สามารถล่วงหน้าได้ว่าการงานแต่ละครั้งจะมีโอกาสประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด ก่อให้เกิดผลดีและผลเสียอย่างไรบ้าง เมื่อเกิดอุปสรรคจะแก้ไขอย่างไร 6) มีทักษะในการ

จัดระบบงาน (Organizational Skills) คือ จัดระบบงานอย่างมีจุดมุ่งหมาย รู้ว่างานชนิดใดควรทำก่อนหลัง งานใดเอื้อประโยชน์ต่องานชนิดอื่น และในการเลือกผู้ร่วมงานมักจะเลือกบุคคลที่มีความสามารถในด้านนั้นๆ มากกว่าที่จะเลือกผู้ร่วมงานที่มีลักษณะอย่างอื่น

จากการทบทวนเอกสารข้างต้น สามารถสรุปความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้ว่า **หมายถึงการที่นักเรียนมีความปรารถนาจะทำงานให้สำเร็จด้วยมาตรฐานที่สูงตามที่ตนได้ตั้งไว้ และใช้ความพยายามอย่างเต็มที่โดยไม่ห่อหุ้มอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้น**

การวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

จากการทบทวนเอกสาร ผู้วิจัยพบว่าการวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้วยแบบสอบถามมาตรฐานประเมินรวมค่าทั้งแบบที่เป็น 5 ระดับ ตั้งแต่ “ไม่จริงเลย” ถึง “จริงมากที่สุด” และแบบมาตรฐานประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” เช่น ตัวอย่างแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ชนิดมาตรฐานประเมินรวมค่า 5 ระดับ เช่น รุ่งโรจน์ สิทธิเวช (2534) ได้สร้างเครื่องมือวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ขึ้นเป็นข้อคำถาม 29 ข้อ ในแบบมาตรฐานวัดประมาณค่า 5 ระดับ จาก “ไม่จริงเลย” ถึง “จริงมากที่สุด” ผู้ที่ได้คะแนนมากกว่าคะแนนเฉลี่ย จัดเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย จัดเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ซึ่งต่อมา อติพร นฤนาทชีวิน (2547: 45-46) ได้นำแบบวัดนี้มาใช้ในการศึกษาวิจัยเรื่อง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และบุคลิกภาพทางองค์ประกอบที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรีในเขตกรุงเทพมหานคร และได้หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .86

ตัวอย่างแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ชนิดมาตรฐานประมาณค่า 6 ระดับ เช่น ชัยยุทธ ทองทิพย์ (2537) ได้สร้างแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ขึ้นในการวิจัยเรื่องแบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุขององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาการมัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น เป็นแบบวัดที่มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .65 ซึ่งต่อมาได้มีผู้นำแบบวัดนี้ไปประยุกต์ใช้ เช่น สุรินยา ศรีขาวชัย (2545) ได้สร้างแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เพื่อวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในจังหวัดขอนแก่น มีลักษณะเป็นข้อความประกอบมาตรฐานประเมินรวมค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” จำนวน 25 ข้อความ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .84 ซึ่งคะแนนสูง แสดงถึงการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และคะแนนต่ำ แสดงถึงการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ เช่นเดียวกับมนตรี ธาดา (2546) ก็ได้นำไปประยุกต์เพื่อใช้ในการวิจัยเรื่องปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมขยันเรียนและพฤติกรรมฝึกซ้อมกีฬานักเรียนโรงเรียนกีฬา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สังกัดกรมพลศึกษาโดยมีลักษณะเป็นข้อความประกอบมาตรฐานประเมิน 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” จำนวน 25

ข้อความซึ่งคะแนนสูง แสดงถึงการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และคะแนนต่ำ แสดงถึงการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำเช่นกัน

นอกจากนี้ยังมีแบบวัดที่ สกล เทียงแท้ และสุมิตรา เจิมพันธ์ (2546) ได้สร้างเพื่อวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการวิจัยเรื่อง ผลการฝึกจิต พฤติกรรมแบบบูรณาการต่อพฤติกรรมการขับชื้ออย่างปลอดภัย ของนักเรียนวัยรุ่นตอนต้น โดยปรับปรุงมาจากแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ (2529) ที่สร้างไว้ 20 ข้อ แล้วปรับปรุงให้เหลือ 16 ข้อ เป็นแบบวัดมาตราประมาณรวมค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ประกอบด้วยข้อคำถาม 16 ข้อ ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่ามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้แบบวัดของสกล เทียงแท้ และสุมิตรา เจิมพันธ์ (2546) เนื่องจากมีค่าความเชื่อมั่นสูง และมีการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่ใกล้เคียงกับการศึกษาครั้งนี้

งานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียน ดนตรี

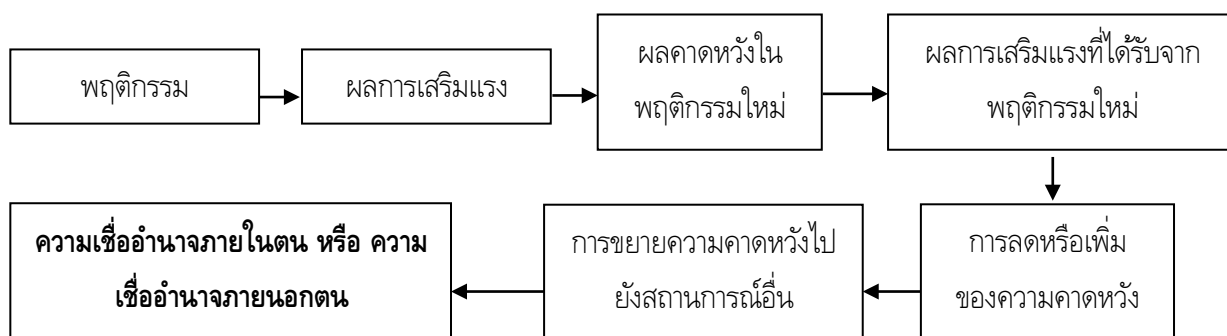
จากการทบทวนงานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี ทำให้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสอง เช่น ราย (Rai) (ปริยาภรณ์ เพ็ญสุขใจ. 2542: 22; อ้างอิงจาก Rai. 1980: 117 – 122) ได้ศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ โดยศึกษากับนักเรียนชายในระดับมัธยมศึกษาจำนวน 300 คน พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541) ที่ศึกษาเรื่องตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน เช่นเดียวกับผลการศึกษาของมรกต ศรียาสวิน (2545) ที่พบว่านิสัยทางการเรียน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาดนตรี-นาฏศิลป์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของอดิพร นฤนาทชีวิน (2547) ก็พบว่าวัยรุ่นที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีพฤติกรรมการเรียนดนตรีดีกว่าวัยรุ่นที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการทบทวนเอกสารงานวิจัยข้างต้น อาจกล่าวได้ว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมพึงปรารถนาทั้งพฤติกรรมการเรียนและพฤติกรรมใฝ่รู้ ผู้วิจัยจึงคาดว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะมีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีมากกว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

ความเชื่ออำนาจในตนกับพฤติกรรมไม่รู้ไม่เรียนคนตรี

ความเชื่ออำนาจในตน คือความเชื่อเกี่ยวกับผลที่เกิดขึ้นกับตนว่าเป็นผลจากการกระทำของตน มากกว่าอิทธิพลจากภายนอกสังคม ตรงข้ามกับความเชื่ออำนาจนอกตน ซึ่งเป็นผู้คิดว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนนั้นไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่ดีหรือไม่ดี ล้วนเกิดมาจากโชคเคราะห์ ความบังเอิญ หรือเกิดจากการกระทำของผู้อื่นมากกว่าที่จะเป็นผลจากการกระทำของตนเอง (Rotter. 1966 อ้างถึงใน วันชัย ดนัยดโมนุท. 2536: 24) เช่นเดียวกับที่ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2543: 127) กล่าวว่าความเชื่ออำนาจในตน คือความเชื่อและความคาดหวังของบุคคลว่าทำดีต้องได้ดี ถ้าตนมีความพยายามมากในทางที่ถูกก็จะเกิดผลดีมากตามมาด้วย และเชื่อว่าผลดีหรือผลเสียที่เกิดขึ้นมาจากการกระทำของตน ไม่ใช่เรื่องบังเอิญหรือโชคกลาง และทัศนคติ ทองภักดี (2528: 11) ได้กล่าวถึงความหมายของความเชื่ออำนาจในตนว่า คือความคิด ความเชื่อ ค่านิยม หรือการรับรู้ว่าจะผลของการกระทำหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนนั้น เกิดจากการกระทำหรือความสามารถของตนเอง เป็นสิ่งที่ตนเองสามารถควบคุมได้ ซึ่งตรงกันข้ามกับความเชื่ออำนาจภายนอกตน ที่หมายถึงความคิด ความเชื่อ ทัศนคติ ค่านิยม หรือการรับรู้ผลของการกระทำ หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนนั้นเกิดจากโชคเคราะห์ หรือสิ่งอื่น ๆ ที่ตนควบคุมไม่ได้

การที่บุคคลจะมีความเชื่ออำนาจในตนได้นั้น รอตเตอร์ (Rotter. 1972 อ้างถึงในวัฒนา พาผล. 2551: 54) ได้อธิบายไว้ว่า เป็นจิตลักษณะที่พัฒนามาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) คือ ถ้าประสบการณ์ที่ผ่านมาได้รับการเสริมแรงบ่อยครั้ง เมื่อแสดงพฤติกรรมเดิมจะทำให้บุคคลนั้นเชื่อว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นมีผลมาจากความสามารถของตน ในทางตรงกันข้ามหากการกระทำไม่ได้รับการเสริมแรง จะทำให้บุคคลรับรู้ว่าจะสิ่งที่ได้รับนั้นไม่ได้เกิดจากการกระทำของตน แต่เป็นเพราะโชคเคราะห์ หรือความบังเอิญ หรือสิ่งแวดล้อมบันดาลให้เป็นไป เรียกว่าความเชื่ออำนาจภายนอกตน (External Locus of Control) ซึ่งสอดคล้องกับที่บุษกร ดำคง (2542: 29) สรุปเป็นแผนภาพดังนี้



ภาพประกอบ 3 ขั้นตอนการเกิดความเชื่ออำนาจในตนหรือความเชื่ออำนาจนอกตน
(บุษกร คำคง. 2542: 29)

การแสดงออกในความเชื่ออำนาจในตนนั้น สตริกแลนด์ (Strickland. 1977: 23 อ้างถึงใน วัฒนา พาวผล. 2551: 53) ได้สรุปพฤติกรรมของบุคคลที่มีความเชื่ออำนาจในตนไว้ 4 ประเด็น ได้แก่

1. การต่อต้านและการคล้อยตามอิทธิพลทางสังคม (Resistance and Conformity of social influence) ผู้ที่มีความเชื่ออำนาจในตนจะมีการตัดสินใจมั่นคงและเด็ดเดี่ยว แม้จะอยู่ภายใต้ความกดดันทางสังคม นอกจากนี้ยังมีความต้องการที่จะรักษาอำนาจของตนไว้ และปฏิเสธอิทธิพลต่างๆ

2. การค้นหาข้อมูลก่อนการทำงาน (Information Seeking and Task Performance) บุคคลที่มีความเชื่ออำนาจในตนจะมุ่งอยู่ในการทำงานโดยไม่ต้องนึกถึงอิทธิพลของสังคม การทำงานเป็นระบบระเบียบ ใช้กระบวนการแก้ไขปัญหาในการทำงาน ก่อนตัดสินใจจะพิจารณาอย่างรอบคอบ และจะแสดงความชื่นชมต่อความสำเร็จในการทำงานที่ยาก และจะแสดงความไม่พอใจหากประสบความสำเร็จล้มเหลวในงานที่ง่าย ๆ มีความตั้งใจที่จะศึกษาเรียนรู้ และจะเรียนรู้ข้อมูลที่ได้จากการทำงานมากกว่าการเรียนรู้จากบุคคลอื่น

3. พฤติกรรมความสำเร็จและความสามารถ (Achievement and Competence Behavior) บุคคลที่มีความเชื่ออำนาจในตนจะมีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับพฤติกรรมความสำเร็จ นอกจากเป็นบุคคลที่สนใจต่อการเรียนแล้ว ยังได้คะแนนดีอีกด้วย ซึ่งจะเป็นรางวัลที่จะกระตุ้นให้ผู้ที่มีความเชื่ออำนาจในตนประสบความสำเร็จในการศึกษา เพราะมีความเชื่อมั่นในความสามารถในตนเองมากกว่า ผู้ที่มีความเชื่ออำนาจภายนอกตนที่ต้องการความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น

4. พฤติกรรมระหว่างบุคคล (Interpersonal Behavior) บุคคลที่มีความเชื่ออำนาจในตนมักมีอารมณ์ดี ไม่โกรธง่าย เป็นบุคคลที่น่าสนใจ มีมนุษยสัมพันธ์กับคนอื่น เข้ากับคนอื่นได้แม้จะไม่คุ้นเคยกันมาก่อน

นอกจากนี้ยังมีนักวิชาการที่เสนอลักษณะของบุคคลที่มีความเชื่ออำนาจในตนคล้ายคลึงกัน เช่นมนตรี อนันตรักษ์ (2517: 5) ได้เสนอไว้ 5 ประการ ได้แก่ 1. มีความกระตือรือร้น 2. มีความตั้งใจจริง 3. ตัดสินใจกระทำการต่าง ๆ ด้วยตนเอง 4. ยอมรับในผลการกระทำของตนเองไม่ว่าจะล้มเหลวหรือประสบความสำเร็จ และ 5. มีเหตุผลในตนเอง ไม่เชื่อโชคลาง พรหมลิขิต หรือความบังเอิญ ส่วนภมริน เชาวจินดา (2542: 29) ได้เพิ่มเติมว่า ผู้ที่มีความเชื่ออำนาจในตนสูงจะมีความหวังและกระตือรือร้นในการกระทำงานต่าง ๆ ให้เกิดผลดีและป้องกันผลเสียตามที่ตนต้องการ

จากการทบทวนเอกสาร สรุปได้ว่า **ความเชื่ออำนาจในตน คือ ความเชื่อเกี่ยวกับผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำต่าง ๆ ว่าเป็นผลจากการกระทำด้วยความสามารถของตน จากความตั้งใจปฏิบัติของตน ไม่ใช่โชคลางหรือพรสวรรค์ ไม่ว่าผลนั้นจะเป็นความสำเร็จหรือความล้มเหลวก็ตาม**

การวัดความเชื่ออำนาจในตน

จากการทบทวนเอกสาร ผู้วิจัยพบการวัดความเชื่ออำนาจในตนด้วยแบบวัดแบบมาตรประมาณค่า โดยมีทั้งแบบ 4 ระดับ และ 5 ระดับ ดังนี้

การศึกษาปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับความเชื่ออำนาจภายในตนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดนครปฐม ของอุษา ธนาบุญฤทธิ์ (2544) ได้สร้างแบบวัดในลักษณะมาตรวัดประมาณค่า 4 ระดับ โดย 4 หมายถึง สอดคล้องกับความเชื่อของนักเรียนมากที่สุด 3 หมายถึง สอดคล้องกับความเชื่อของนักเรียนมาก 2 หมายถึง สอดคล้องกับความเชื่อของนักเรียนบางครั้ง และ 1 หมายถึง ไม่สอดคล้องกับความเชื่อของนักเรียน จำนวน 25 ข้อ โดยมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .81 จากนั้น วัฒนา พาผล (2551) ได้นำแบบวัดนี้ไปพัฒนาเป็นแบบวัดในลักษณะมาตรวัดประมาณค่า 5 ระดับ จาก “ระดับความเป็นจริงมาก” ถึง “ระดับความเป็นจริงน้อย” โดยคงจำนวนข้อคำถามไว้ที่ 25 ข้อ และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .818 เท่ากับต้นฉบับ

รอตเตอร์ (Rotter, 1966) ได้สร้างแบบวัดความเชื่ออำนาจภายในตน – ภายนอกตน ต่อมา อรพินท์ ชูชม อัจฉรา สุชารมณ์ และทัศนากฎดี (2540: 33 - 34) ได้นำแบบวัดดังกล่าวมาปรับใช้ มีลักษณะมาตรประมาณค่า 5 ระดับ จาก “จริง” ถึง “ไม่จริง” จำนวน 12 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .72 จากนั้นเรวดี ทรงเที่ยง (2548: 66 - 67) ได้นำแบบวัดชุดดังกล่าวมาปรับใช้โดยเพิ่มจำนวนข้อเป็น 17 ข้อ แบ่งเป็นด้านความเชื่ออำนาจภายในตน 7 ข้อ และด้านความเชื่ออำนาจภายนอกตน 10 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .87 ซึ่งต่อมาปรมาภรณ์ รุ่งแสงอโณทัย (2554: 47 - 48) ได้นำแบบมาลดจำนวนข้อเหลือ 14 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่น .83

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำแบบวัดความเชื่ออำนาจในตนของออร์พินท์ ชูชม และคณะ (2540) มาปรับใช้ โดยปรับให้เป็นแบบวัดลักษณะมาตรฐานค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” เพื่อให้มีความสอดคล้องกับแบบวัดชุดอื่นในการวิจัยครั้งนี้ซึ่งล้วนเป็นมาตรฐานค่า 6 ระดับทั้งสิ้น นักเรียนที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่ามีความเชื่ออำนาจในตนมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำกว่า

งานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่ออำนาจในตนกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรี

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่ออำนาจในตนกับพฤติกรรมต่าง ๆ พบว่าความเชื่ออำนาจในตนมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมอันพึงประสงค์มากมาย เช่น บารอนและเกนซ์ (Baron & Genz. 1972: 124) พบว่าผู้ที่มีความเชื่ออำนาจในตนจะสามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้ดีกว่าผู้ที่มีความเชื่ออำนาจนอกตน เนื่องจากมีแรงจูงใจที่เป็นรางวัลภายในตนมากกว่าการจูงใจภายนอก เช่นเดียวกับที่กรรณิการ์ สุซซารี (2548: 79) ที่ศึกษาผลการปฏิบัติงานของพนักงาน พบว่าความเชื่ออำนาจภายในตนมีความสัมพันธ์กับผลการปฏิบัติงาน ทั้งนี้เนื่องจากพนักงานมีความเชื่อว่าถ้าตั้งใจทำงาน มีความขยันหมั่นเพียรในการทำงานและศึกษาความรู้ใหม่ ๆ ก็จะสามารถปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น ทำให้ทุ่มเทกับการทำงานอย่างเต็มที่ หรือจากการศึกษาของฐานันดร เปียศิริ (2545: 107 - 110) ที่พบว่าปัจจัยเชิงเหตุที่สำคัญทางจิตและทางสถานการณ์ของทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมประหยัดไฟฟ้า ซึ่งมีความเชื่ออำนาจในตนเป็นเหตุปัจจัยหนึ่ง โดยนักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนสูงจะมีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมการประหยัดไฟฟ้ามากกว่านักเรียนที่มีลักษณะตรงข้าม นอกจากนั้นธนวรรธน์ เก่งสกุล (2548) ยังศึกษาพบว่านักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนมากมีทัศนคติที่ดีต่อการอ่านภาษาอังกฤษ และมีความพร้อมที่จะเรียนภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียนที่มีลักษณะตรงข้าม

จากการทบทวนงานวิจัยข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าความเชื่ออำนาจในตนเป็นตัวแปรที่มีส่วนส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมพึงประสงค์ต่าง ๆ ผู้วิจัยจึงคาดว่านักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนมากจะมีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีมากกว่านักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนน้อย

สถานการณ์ทางสังคมกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรี

สถานการณ์ทางสังคม คือเหตุการณ์ที่บุคคลเผชิญอยู่ เช่นการสนับสนุนจากบุคคลอื่น หรือความสัมพันธ์ระหว่างตนกับบุคคลอื่น เป็นต้น เมื่อสถานการณ์ทางสังคมเกิดปฏิสัมพันธ์กับจิตลักษณะเดิมของบุคคลแล้วจะส่งผลต่อจิตลักษณะตามสถานการณ์ และกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่อไป ในการศึกษานี้มีตัวแปรภายใต้ปัจจัยด้านสถานการณ์ทางสังคม ได้แก่ การสนับสนุนการเรียนคนตรี

จากผู้ปกครอง การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียน และการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี ดังรายละเอียดต่อไปนี้

การสนับสนุนการเรียนรู้ดนตรีจากผู้ปกครองกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี

การสนับสนุนการเรียนรู้ดนตรีจากผู้ปกครอง คือ การแสดงออกของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ด้วยการช่วยเหลือนักเรียนในด้านการเรียนวิชาดนตรี ได้แก่ การจัดหาอุปกรณ์การเรียน ให้ค่าเรียนวิชาดนตรี การให้ความสนใจ ความเอาใจใส่ ให้คำปรึกษาและชี้แนะทางด้านการเรียนวิชาดนตรีตามความจำเป็นทางการเรียนของนักเรียน (เสริมศรี ชื่นเชวง. 2551) และส่วนมากเยาวชนที่เรียนรู้ศิลปะ ดนตรี และกีฬาเกือบทั้งหมดได้รับการส่งเสริมจากที่บ้าน เด็กต้องได้รับการสนับสนุนทางการเงินเพราะการเรียนดนตรีนั้นมีค่าใช้จ่ายสูงมาก ทั้งเครื่องดนตรีและค่าเล่าเรียน โดยเฉพาะดนตรีสากล (ณัฏฐา พันธุ์เจริญ. 2551: 217 – 218) ดังนั้น ถ้านักเรียนอยู่ในครอบครัวที่บิดามารดาให้การดูแลเอาใจใส่ พร้อมทั้งจะสนับสนุนด้านการเรียน ให้กำลังใจ สอบถามปัญหา และให้คำปรึกษาแล้ว นักเรียนก็จะเกิดความสนใจ และเห็นความสำคัญของการเรียน จัดระบบการเรียน พร้อมทั้งจะต่อสู้ และเกิดความพยายามที่จะศึกษาหาความรู้ (สิริพร ดาววัน. 2540)

การสนับสนุนของผู้ปกครองยังส่งผลต่อพฤติกรรมอันพึงประสงค์อื่นๆ ด้วย เช่น บุญตานันทะกุล (2546) ได้ศึกษาพฤติกรรมรักการอ่าน และได้เสนอว่า บทบาทของบิดามารดา รวมทั้งครอบครัวมีความสำคัญอย่างมากต่อพฤติกรรมรักการอ่านของเด็ก กล่าวคือ เด็กที่มาจากครอบครัวที่ส่งเสริมการอ่านมาก จะมีพฤติกรรมรักการอ่านมาก

การสนับสนุนจากผู้ปกครองเป็นการสนับสนุนทางสังคม (Social Support) อย่างหนึ่ง สามารถแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ 1) การสนับสนุนด้านอารมณ์ (Emotional Support) เช่น การพูดปลอบโยน การพูดให้กำลังใจ ให้ความหวังใจ ความรัก ความอบอุ่น ความเห็นใจ หรือการยอมรับ เป็นต้น 2) การสนับสนุนทางด้านข้อมูล-ข่าวสาร (Informational Support) เช่น การช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหา ช่วยหาทางออกที่ดี การให้คำแนะนำ คำปรึกษาเมื่อเกิดปัญหา การให้รางวัลหรือลงโทษ การให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจ หรือการตัดสินใจที่ดี 3) การสนับสนุนทางด้านวัสดุ (Material Support) ซึ่งรวมทั้งเครื่องใช้ เงินและแรงงาน (Duchduen Bhunthumnavin. 2000; อ้างอิงจาก สุมิตรา เจริญพันธ์. 2545: 19) ซึ่งมีผู้วิจัยมากมายได้เสนอความหมายของการสนับสนุนของผู้ปกครอง ใกล้เคียงกับแนวคิดนี้ เช่น บุญตานันทะกุล (2546) ได้ให้ความหมายของการส่งเสริมการอ่านในครอบครัว ว่าหมายถึง การที่บิดามารดา ผู้ปกครองได้ส่งเสริมการอ่านกับเด็กด้านต่างๆ ดังนี้ 1) การให้ความรู้และแนะนำเรื่องการอ่าน 2) การทำตัวเป็นแบบอย่าง 3) การจัดหาหนังสือให้กับเด็ก หรือพาเด็กไปเลือกซื้อหนังสือด้วยตนเอง 4) สร้างบรรยากาศหรือสภาพแวดล้อมภายในบ้านให้เด็กมีความพึงพอใจที่จะอ่าน และให้เด็กมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาหนังสือ

ดังนั้น งานวิจัยนี้จึงให้ความหมายของการสนับสนุนการเรียนรู้ดนตรีจากผู้ปกครอง ว่าเป็นการช่วยเหลือด้านการเรียนดนตรีของบิดา มารดา หรือผู้ปกครองต่อนักเรียนที่เรียนดนตรีใน 3 ด้าน คือ ด้านอารมณ์ เช่น การให้ความสนใจ ให้คำติชมและให้คำปรึกษาและชี้แนะทางการเรียนวิชาดนตรี ด้านสิ่งของ เช่น การจัดหาอุปกรณ์การเรียน และการสนับสนุนค่าเล่าเรียนวิชาดนตรี ด้านข้อมูลข่าวสาร เช่น การบอกกล่าวข้อมูลข่าวสารความเคลื่อนไหวทางดนตรีต่าง ๆ

การวัดการสนับสนุนการเรียนรู้ดนตรีจากผู้ปกครอง

เนื่องจากการสนับสนุนจากผู้ปกครองเป็นตัวแปรที่มีผู้วิจัยสนใจศึกษามาก เครื่องมือวัดการสนับสนุนจากผู้ปกครองจึงมีหลากหลายสาขา เช่น ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2529; อ้างอิงจาก บุญตานันทะกุล: 20) ได้สร้างแบบวัดการส่งเสริมการอ่านในครอบครัว ในรูปแบบมาตรประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีทั้งหมด 3 ตอน ได้แก่ 1) การจัดหาหนังสือให้เด็กเมื่อยังเล็ก 10 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .50 2) การควบคุมในการอ่านสิ่งตีพิมพ์ที่มีประโยชน์ จำนวน 10 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .73 และ 3) การควบคุมความเข้าใจในเนื้อหา จำนวน 10 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .80 ส่วนการศึกษาของศุภรางค์ อินทุณห์ (2552) ได้สร้างแบบวัดการรับรู้การสนับสนุนด้านการอ่านจากบิดามารดา ซึ่งเป็นแบบวัดแบบมาตรประเมินรวมค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” จำนวน 10 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .79 นอกจากนั้น สมิตตรา เจิมพันธ์ (2545) ได้สร้างแบบวัดการได้รับการสนับสนุนในการเรียนคณิตศาสตร์จากผู้ปกครอง ในรูปแบบมาตรประเมินรวมค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” จำนวน 10 ข้อ ผู้ที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าค่าเฉลี่ย แสดงว่าได้รับการสนับสนุนการเรียนรู้คณิตศาสตร์จากผู้ปกครองในระดับสูง และผู้ที่ได้คะแนนรวมต่ำกว่าค่าเฉลี่ย แสดงว่าได้รับการสนับสนุนการเรียนรู้คณิตศาสตร์จากผู้ปกครองในระดับต่ำ แบบวัดชุดนี้มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .77

ส่วนการศึกษาของสมศรี ชื่นเชวง (2551) ได้วัดการสนับสนุนของผู้ปกครองที่มีต่อเจตคติต่อรูปแบบการเรียนรู้ดนตรีของนักเรียนด้วยแบบสอบถามแบบมาตรประเมิน 5 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “จริงน้อยที่สุด” จำนวน 15 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .83 ในการศึกษาของประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์ (2546) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไวโอลินของนักเรียนด้วยวิธีการสัมภาษณ์ จึงได้สร้างแบบสัมภาษณ์สำหรับผู้ปกครอง โดยแบ่งเป็น 4 ตอน ได้แก่ 1) สถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม 2) ปัจจัยทางด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนไวโอลิน 3) ปัจจัยทางด้านการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนทางบ้านนักเรียน ที่ส่งผลต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนไวโอลิน และ 4) ปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้แบบวัดการสนับสนุนการเรียนรู้ดนตรีจากผู้ปกครองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามนิยามปฏิบัติการ เป็นแบบมาตรประเมินรวมค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย”

นักเรียนที่ได้คะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ย แสดงว่าได้รับการสนับสนุนด้านการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย

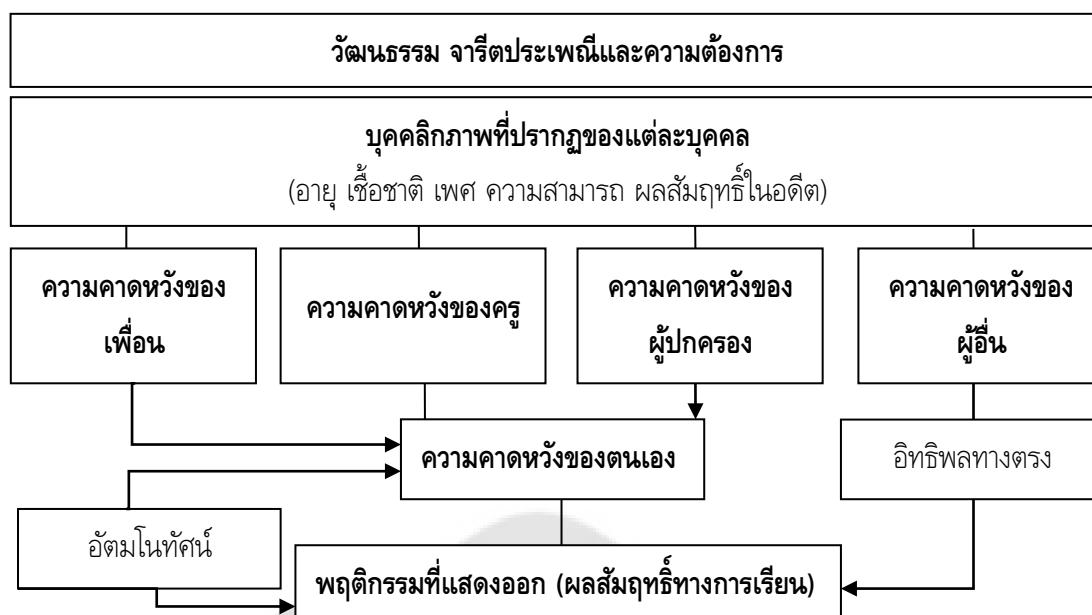
งานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี

งานวิจัยส่วนมากพบว่าการสนับสนุนของผู้ปกครองจะส่งผลต่อพฤติกรรมของนักเรียนหรือเยาวชน เช่น สิริพร ดาววัน (2540) ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียน พบว่าบรรยากาศในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียน นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่บิดามารดาดูแลเอาใจใส่สนับสนุนด้านการเรียนจะเกิดความสนใจและเห็นความสำคัญของการเรียน ส่วนสุมิตตรา เจิมพันธ์ (2545) ที่ศึกษาจิตลักษณะและประสพการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนรัฐบาลในสังกัดกรมสามัญศึกษา 4 โรงเรียน จำนวน 524 คน พบว่าการสนับสนุนการเรียนคณิตศาสตร์จากผู้ปกครอง เป็นตัวแปรทำนายพฤติกรรมขณะเรียนเป็นอันดับแรก โดยทำนายได้ร้อยละ 40.5 ส่วนเบญจวรรณ ฉายแสง (2552) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสมในวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า การสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสมในวิชาภาษาอังกฤษ และสมศรี ชื่นเชวง (2551) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติต่อรูปแบบการเรียนรู้วิชาดนตรีของนักเรียน พบว่าการสนับสนุนจากผู้ปกครองส่งผลต่อเจตคติต่อรูปแบบการเรียนรู้วิชาดนตรีของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยดังกล่าว การสนับสนุนจากผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนรู้ จึงคาดว่านักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนด้านการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองมากจะมีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนด้านการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองน้อย

การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี

ความคาดหวัง คือความคิดเห็นที่บุคคลมุ่งหวังหรือคาดคะเนต่อบุคคลอื่นให้กระทำการที่ตนปรารถนาให้เป็นในอนาคต (ประภัสสร ปานศรี. 2536: 13, นันทา ดิงสมบัติยุทธ. 2538: 25) เป็นความต้องการของบุคคลที่มีต่อคนอื่นให้กระทำการใดสิ่งหนึ่งที่ตนปรารถนา โดยใช้ความคาดหวังเป็นแนวทางกำหนดพฤติกรรมต่อบุคคลที่ตนคาดหวังในลักษณะที่ตนคิดว่าถูกต้อง (จุฬากร นิยมธรรม, 2547: 38 - 39) ความคาดหวังจากบุคคลต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของนักเรียนนั้นมีมากมาย ซึ่งฟินน์ (Finn. 1972: 386 อ้างอิงจาก พัฒนศรี ไชยยันบุรณ์. 2538: 36) ได้เสนอว่า ได้แก่ ความคาดหวังของเพื่อน ความคาดหวังของผู้ปกครอง และความคาดหวังของผู้อื่น ดังแสดงในแผนภาพต่อไปนี้



ภาพประกอบ 4 แหล่งความคาดหวังที่กระทบต่อนักเรียน (Finn. 1972: 386 อ้างอิงจาก พัฒนศรี ไชยยันบุรณ์. 2538: 36)

จากแผนภาพข้างต้น เห็นได้ว่ากลุ่มคนรอบข้างที่มีความสำคัญต่อการแสดงพฤติกรรมของผู้เรียนมีอยู่หลากหลาย ทั้งเพื่อน ครู ผู้ปกครอง และบุคคลอื่น ๆ ซึ่งสำหรับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมแล้ว ผู้ปกครองเป็นบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้อง และมีอิทธิพลต่อการศึกษานักเรียนค่อนข้างมาก ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อการศึกษเป็นตัวกำหนดที่สำคัญประการหนึ่งว่านักเรียนจะได้รับการศึกษาอย่างไร ผู้ปกครองที่มีฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจที่ต่างกันมีความคิดเห็นต่อคุณค่าในด้านการศึกษาที่แตกต่างกัน และความคิดเห็นดังกล่าวครอบคลุมไปถึงความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อการศึกษานักเรียนด้วย (Ivor Morrish, 1972 อ้างถึงใน เมทินี เตชะวิทยากุล. 2545: 3) เพราะเด็กโดยทั่วไปมักจะปฏิบัติตามความคาดหวังของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง (เมทินี เตชะวิทยากุล, 2545: 12) การที่บิดามารดามีความรักห่วงใยลูก จึงมักตั้งความหวังไว้กับลูกสูงมาก โดยจะเป็นผู้เข้าไปช่วยสร้างอนาคตให้ลูกเสียเอง (อบรม สนิทบาล. 2536: 7-9 อ้างอิงจาก จุฬากร นิยมธรรม, 2547: 4) ในขณะเดียวกัน บิดามารดาเลี้ยงดูลูกมุ่งหวังให้ลูกเป็นเด็กฉลาดและเก่งมาก่อนเป็นอันดับหนึ่ง บิดามารดามุ่งเน้นไปที่การพัฒนาทางด้านสติปัญญาให้แก่ลูก พยายามเสริมสร้างทุกวิถีทางเพื่อให้ลูกฉลาดและเก่ง (อัจฉรา สุขารมณ์. 2542: 1) นอกจากนี้ ผู้ปกครองยังเป็นแหล่งของความคาดหวังที่สำคัญ นักจิตวิทยาเชื่อว่าพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกนั้น ส่วนเล็กแล้วมีความคาดหวังของผู้ปกครองแฝงอยู่ (Aldrich. 1971 อ้างถึงใน พัฒนศรี ไชยยันบุรณ์. 2538: 36) ซึ่งสอดคล้องกับความหมายของความคาดหวังของบิดามารดาที่จุฬากร นิยมธรรม (2547: 42) ได้ให้ไว้ว่า ความต้องการของบิดามารดาที่มี

ต่อนักเรียน เพื่อให้นักเรียนกระทำ ตามสิ่งที่ตนปรารถนาในด้านการศึกษา ความประพฤติ และการเลือกอาชีพ ดังนั้น การที่นักเรียนรับรู้ว่าคุณปกครองมีความคาดหวังในการเรียนดนตรีของตนมากนักน้อยเพียงใดย่อมส่งผลถึงพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีของนักเรียนด้วย

ส่วนความคาดหวังของครูนั้น กูด (Good. 1987: 93) ได้ให้นิยามว่า คือสิ่งที่ครูทำนายเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในอนาคต ตามข้อมูลที่ทราบในปัจจุบัน เช่น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปัจจุบัน และประวัติการเรียนเป็นต้น ส่วนโบรफी (Brophy. 1984: 33) ได้เพิ่มเติมว่า เป็นการที่ครูตั้งจุดมุ่งหมายในการเรียนให้กับนักเรียน โดยมุ่งความสำเร็จทั้งในปัจจุบันและในอนาคต

การแข่งขันกับเพื่อน เป็นความคาดหวังของบุคคลที่มาจากการอยากเอาชนะผู้อื่น จึงเกิดการเปรียบเทียบตนเองกับผู้อื่นทั้งในระดับเดียวกัน สูงหรือต่ำกว่า เช่น เปรียบเทียบความสามารถทางการเรียน สถานภาพในกลุ่มเพื่อนที่นักเรียนอยู่ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนได้ กลุ่มจะมีอิทธิพลมากนักน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับฐานะของนักเรียนในกลุ่มและความคาดหวังของคนในกลุ่มที่มีต่อตัวนักเรียน ถ้าฐานะในกลุ่มมีความมั่นคงและไม่จำเป็นต้องสร้างความประทับใจให้กับสมาชิกในกลุ่ม ระดับความคาดหวังของนักเรียนก็จะใกล้เคียงความเป็นจริง แต่คนที่ไม่มีความทะนุถนอมและต้องการเลื่อนตัวเองเข้าสู่ผู้นำในกลุ่ม ทำให้การตั้งความคาดหวังหลายๆ อย่างไม่อยู่บนรากฐานของความเป็นจริง (Hurlock. 1973: 191-194 อ้างถึงใน วิไลวรรณ วิทยารมทช. 2543: 22-24)

จากข้อมูลข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง หมายถึง การที่นักเรียนรับรู้ว่าคุณปกครอง เพื่อน ครูอาจารย์ หรือบุคคลอื่น ๆ ที่ตนให้ความสำคัญ ได้ตั้งความคาดหวังต่อตนในการเรียนดนตรีให้ประสบความสำเร็จในระดับสูง เป็นผู้นำด้านดนตรีในกลุ่มที่ตนอยู่ หรือเป็นผู้สร้างชื่อเสียงให้กลุ่มได้

การวัดการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง

จากการศึกษาของพร พรมมหาราช (2552: 32) ได้สร้างแบบวัดความคาดหวังของผู้ปกครอง ขึ้นในรูปแบบมาตรวัดประมาณค่า 5 ระดับ จากมากที่สุด ถึงน้อยที่สุด โดยแบ่งออกเป็น 7 ด้าน ได้แก่ 1.ด้านวิชาการ 2.ด้านอาจารย์ 3.ด้านห้องเรียนห้องปฏิบัติการ เครื่องมือ และอุปกรณ์ 4.ด้านโอกาสในการประกอบอาชีพ 5.ด้านกฎระเบียบ วินัยและการปกครอง 6.ด้านสวัสดิการและการอำนวยความสะดวก และ 7.ด้านสังคม บุคลิกภาพ คุณธรรมและจริยธรรม นอกจากนั้น พิกุล ทรัพย์โชค (2550: 41) ได้สร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อการจัดการศึกษาอาชีวศึกษานครปฐม โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านการศึกษา ความประพฤติ และการเลือกอาชีพ โดยมีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า 5 ระดับ จาก “คาดหวังมากที่สุด” ถึง “คาดหวังน้อยที่สุด” ส่วนเมทินี เตชะวิทยากุล (2545: 41) ได้สร้างแบบสอบถามความคาดหวังต่อการส่งบุตรหลานเข้าเรียนดนตรี โดยจำแนกตามการพัฒนาความสามารถด้านต่างๆ ของผู้เรียน 18 ด้าน มีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า 5 ระดับ จาก “มากที่สุด” ถึง “ไม่คาดหวัง” จำนวน 18 ข้อ ส่วนเชิดชาย ชูช่วยสุวรรณ (2547: 47-48)

ได้สร้างแบบสอบถามความคาดหวังของบิดามารดาในรูปแบบมาตรวัดประมาณค่า 4 ระดับ จาก “จริงมาก” ถึง “ไม่จริงเลย” จำนวน 15 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ระดับ .899

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะวัดการวัดการรับรู้ความคาดหวังของผู้ปกครองด้วยเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งเป็นแบบมาตรวัด 6 ระดับตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักเรียนที่ได้คะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ย แสดงว่ามีการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย

งานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียน

ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างนับเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคลมาก ดังที่มีนักวิชาการได้ศึกษาไว้มากมาย เช่น พัฒนศรี ไชยยันบุรณ์ (2538) ได้ทดลองใช้พฤติกรรมคาดหวังของครู ผู้ปกครอง ประกอบการสอนซ่อมเสริมเพื่อพัฒนาความสามารถทางการอ่าน อรรถมนิทัศน์ และความสนใจในวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่านักเรียนที่ได้รับพฤติกรรมคาดหวังจากครูและผู้ปกครองมีความสามารถทางการอ่าน อรรถมนิทัศน์ และความสนใจในวิชาภาษาไทยมากกว่านักเรียนที่มีลักษณะตรงกันข้าม เช่นเดียวกับที่เชิดชาย ชูช่วยสุวรรณ (2547: 54) ได้พบว่าความคาดหวังของบิดามารดาส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับที่กมล คงเมือง (2533: 12-13) ได้ค้นพบว่าความคาดหวังของบิดามารดามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยบุตรที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ความคาดหวังของบิดามารดาก็จะสูงตามไปด้วย นอกจากนั้น ดูเซค (Dusek. 1980 อ้างอิงจาก เชิดชาย ชูช่วยสุวรรณ. 2547: 55) ยังได้กล่าวเพิ่มเติมว่า หากพ่อแม่คาดหวังในตัวลูกได้เหมาะสมกับระดับความสามารถของลูก จะเป็นการกระตุ้นให้ลูกใช้ความพยายามของตนมากขึ้นในการทำตามที่พ่อแม่คาดหวัง และเกิดความมั่นใจว่าจะประสบความสำเร็จตามเป้าหมายได้ในที่สุด นอกจากความคาดหวังของผู้ปกครองแล้ว รัฎเกล้า ชาตะวราหะ (2543) ยังพบว่านักเรียนที่ได้รับพฤติกรรมคาดหวังจากครู มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ สูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับพฤติกรรมคาดหวังของครู จากการทบทวนเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่าความคาดหวังจากบุคคลรอบข้างเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงคาดว่านักเรียนที่มีการรับรู้ความคาดหวังจากบุคคลรอบข้างมาก จะมีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนมากกว่านักเรียนที่มีการรับรู้ความคาดหวังจากบุคคลรอบข้างน้อย

ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี

สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียนเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในเรื่องของการพัฒนาจริยธรรมของเด็ก ถ้าครูกับนักเรียนมีความมุ่งร้ายต่อกัน หรือมีความรู้สึกเมินเฉยไม่เกี่ยวข้องกัน โรงเรียนนั้นอาจจะกำลังปลูกฝังลักษณะที่ไม่น่าปรารถนาให้เด็กได้มาก ถ้าครูมีอำนาจและทำการควบคุม ส่วนเด็กมีความกลัวและยอมอ่อนตามในกรณีนี้นักเรียนกำลังถูกฝึกให้ระมัดระวังพฤติกรรม และกำลังหลีกเลี่ยงที่จะถูกจับได้ว่าทำผิด การปลูกฝังวินัยแห่งตนทำให้เด็กสามารถควบคุมตนเองได้ ต้องอาศัยความชอบพอและความสัมพันธ์ที่จะเป็นประชาธิปไตยระหว่างครูกับนักเรียน กล่าวคือ ครูรักและใกล้ชิดสนิทสนมกับนักเรียนใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ เมื่อเกิดปัญหาลงโทษทางจิตมากกว่าทางร่างกายและควบคุมนักเรียนในปริมาณปานกลางค่อนข้างน้อย สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียนนี้เป็นขั้นบันไดขั้นแรกของการให้ จริยศึกษาที่ถูกหลักวิชาการ ครูต้องเป็นที่รัก ไว้วางใจ เลื่อมใสศรัทธา และเป็นคนสำคัญของนักเรียนส่วนใหญ่ ครูจึงจะสามารถให้รางวัลและลงโทษเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถ้าเป็นบุคคลที่เด็กไม่รัก เมื่อลงโทษเด็ก เด็กจะคิดว่าเป็นการข่มเหงรังแก และเด็กจะไม่รับเป็นตัวอย่าง ส่วนการที่บุคคลเช่นนี้จะให้รางวัลแก่เด็กก็คงจะเกิดขึ้นน้อย เพราะเด็กยอมพยายามหลีกเลี่ยงให้ห่างไกลจึงมีโอกาสใกล้ชิดกันยาก (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2526) ครูจะต้องยอมรับ เข้าใจ เป็นกันเอง ตลอดจนส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักพัฒนาตนเอง (ชุตินา ศรีแก้ว. 2546 อ้างอิงจาก Rothman. 1968) สอดคล้องกับสิรินทิพย์ สมคิด (2551) ที่กล่าวว่านักเรียนที่มีสัมพันธภาพกับครูดี มีความรับผิดชอบด้านการเรียนมาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนมีสัมพันธภาพดีกับครูจะมีทัศนคติที่ดีต่อครู ตั้งใจเรียน เอาใจใส่ต่อการเรียน และครูก็ให้ความรักเอาใจใส่ต่อนักเรียน ทำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียน

ความหมายของความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนนั้น นักวิชาการต่างให้ความหมายไว้ในทางเดียวกัน เช่น ดวงเดือน พันธุมนาวิน และอัมพร ม้าคะนอง (2552: 32) กล่าวว่าความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน คือการที่ครูกับนักเรียนมีการพูดคุยกัน ให้ความร่วมมือในชั้นเรียน ครูรับรู้ว่านักเรียนกล้าเข้าหา ไม่กลัวตน กล้าถาม และในบางครั้งนักเรียนได้แสดงพฤติกรรมในการช่วยเหลือครูด้วย ในทางเดียวกันนี้ ชุตินา ศรีแก้ว (2546) ให้ความหมายของความสัมพันธ์ระหว่างนิสิตกับอาจารย์ไว้ว่า การปฏิบัติตนของอาจารย์และนิสิตที่มีต่อกันทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ต่อกัน เช่นการซักถามปัญหาการเรียน ปัญหาส่วนตัว และการให้ความเคารพเชื่อฟังคำสั่งสอนของอาจารย์ ส่วนศุภวดี บุญญวงศ์ และคณะ (2552: 24) ให้ความหมายเพิ่มเติมว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในสถานศึกษาและบรรยากาศในห้องเรียนที่แสดงถึงความรัก ความเข้าใจ สนใจ เอาใจใส่ ใช้เหตุผล และมีความสม่ำเสมอในการปฏิบัติกับนักเรียนทุกคน

จากการทบทวนเอกสารดังกล่าว จึงสรุปความหมายของความสัมพันธ์ระหว่างครูคนตรีกับนักเรียนได้ว่า เป็นการแสดงออกซึ่งทำที่ตอบสนองอันดีระหว่างครูคนตรีกับนักเรียนทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เช่น การร่วมมือในชั้นเรียน กล้าถาม กล้าพูดคุยอย่างเหมาะสม การพูดคุยเรื่องอื่น ๆ นอกเหนือจากวิชาเรียนหลังชั้นเรียน หรือการที่นักเรียนกล้าเข้าพบครูนอกเวลาเรียน ซึ่งครูเปิดโอกาสให้นักเรียนเข้าพบได้อย่างเป็นกันเอง

การวัดความสัมพันธ์ระหว่างครูคนตรีกับนักเรียน

จากการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยทางจิตสังคมกับพฤติกรรมการติตสารเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาและนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” ของ นีออน พิณประดิษฐ์ (2541) ที่ได้สร้างแบบวัดความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .89 นั้น ต่อมาสุริยา ศรีขาวชัย (2545) ได้นำแบบวัดชุดดังกล่าวมาปรับใช้ในการศึกษาจิตลักษณะและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น จำนวน 300 คน ทำให้ได้แบบวัดความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนจำนวน 10 ข้อ ในลักษณะของแบบวัดมาตราประมินรวมค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ผู้ที่ได้คะแนนสูงแสดงถึงการมีความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนสูง ซึ่งแบบวัดนี้มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .78 นอกจากนั้น ชุตินา ศรีแก้ว (2546) ได้สร้างแบบวัดความสัมพันธ์ระหว่างนิสิตกับอาจารย์ ด้วยแบบวัดชนิดมาตราประมินรวมค่า 5 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “จริงน้อยที่สุด” จำนวน 18 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ .80

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะวัดความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนจากแบบวัดของนีออน พิณประดิษฐ์ (2541) เป็นแบบวัดมาตราประมินรวมค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” จำนวน 15 ข้อ เยาวชนที่ได้คะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย เนื่องจากเป็นแบบวัดที่ได้รับการสร้างอย่างมีมาตรฐาน และสามารถนำมาใช้ได้เหมาะสม

งานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ระหว่างครูคนตรีกับนักเรียนกับพฤติกรรมไม่รู้ไม่เรียน

งานวิจัยที่ยืนยันว่าความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน เช่นสุริยา ศรีขาวชัย (2545) พบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูง มีความสัมพันธ์กับครูดีกว่านักเรียนที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนต่ำ พบในกลุ่มตัวอย่างรวม สอดคล้องกับการศึกษาของ Gazda และคณะ (1977 อ้างถึงใน นุชธินีย์ เกษมวงษ์. 2534) ได้สรุปผลการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนไว้ดังต่อไปนี้ 1) พฤติกรรมของครูเป็นตัวกำหนดที่สำคัญของการสร้างบรรยากาศภายใน

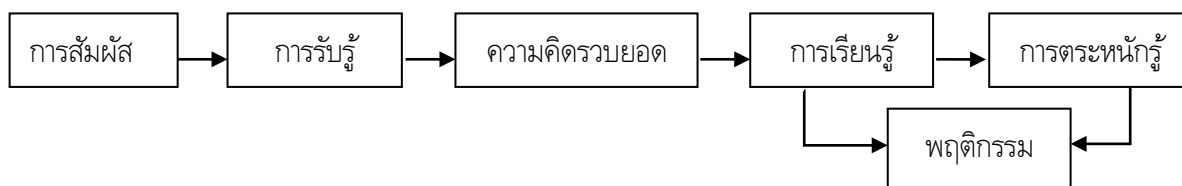
ห้องเรียน 2) สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียนจะมีอิทธิพลต่อจิตใจของนักเรียน 3) การปฏิบัติของครูต่อนักเรียนจะมีผลต่อเจตคติของนักเรียนที่มีต่อสังคมและการปฏิบัติของนักเรียนต่อบุคคลอื่น นั่นคือทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในเรื่องมนุษยสัมพันธ์นั่นเอง ในขณะที่ Lewis และคณะ (1965 อ้างถึงใน นุชนิธิย์ เกษมวงษ์. 2534) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยศึกษากับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 644 คน พบว่า นักเรียนที่มีการรับรู้ถึงสัมพันธภาพที่ดีกับครูโฮมรูมจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

นอกจากความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนจะส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนโดยตรงแล้ว ยังส่งผลถึงพฤติกรรมอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องการตั้งใจเรียนของนักเรียนด้วยเช่นที่ นุชนิธิย์ เกษมวงษ์ (2534) ได้พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในด้านการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวของนักเรียน และนักเรียนที่มีความสัมพันธ์กับครูมากจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย ซึ่งตรงกับผลการศึกษาของเสาวคนธ์ ธาสา (2550 อ้างถึงใน สิริทิพย์ สมคิด. 2551) พบว่าสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ส่งผลต่อการปรับตัวด้านการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) อีกทั้งบรรยากาศการเรียนการสอนที่ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถาม ตอบคำถาม เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนให้มาก จะสามารถสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูกับนักเรียน ทำให้บรรยากาศการเรียนการสอนภายในชั้นเรียนน่าสนใจ สนุก อยากรู้อยากเห็น กระตือรือร้น และทำให้นักเรียนเกิดความจูงใจที่จะแสวงหาความรู้เพิ่มเติม (Lowrence. 1976. อ้างถึงใน สิริพร ดาวัน. 2540)

จากการทบทวนเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่พึงปรารถนา ได้แก่พฤติกรรมตั้งใจเรียน การปรับตัวด้านการเรียนการสอน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงคาดว่าเยาวชนที่มีความสัมพันธ์กับครูคนดีสูง คือ มีความใกล้ชิด มีความเคารพ รัก นับถือต่อกัน จะมีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนดีมากกว่ากลุ่มตรงข้าม

การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี

เนื่องจากการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีเป็นตัวแปรที่มีผู้ศึกษาไว้ไม่มากนัก จากการค้นคว้าเอกสารพบว่ามักศึกษาความตระหนักในคุณค่าของพฤติกรรม หรือการเปิดรับข้อมูลข่าวสารของพฤติกรรม สอดคล้องกับความหมายของการเปิดรับนวัตกรรมของโรเจอร์และธนะรัตน์ เก่งสกุล เช่น พรพนทิพา สารวันดี (2554; 5, 35) ได้ศึกษาความตระหนักรู้ต่อการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัยของนักเรียน ความตระหนักรู้ ตระหนักในคุณค่า ความรู้ คิดได้ รู้สึก สำนึกถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้นและการมองเห็นคุณค่าความสำคัญและความจำเป็นในการป้องกันตนเองให้พ้นอันตรายจากการใช้อินเทอร์เน็ตและเรียนรู้ด้วยความรับผิดชอบ มีคุณธรรม จริยธรรม และสร้างสรรค์



ภาพประกอบ 5 กระบวนการเกิดความตระหนักรู้ (Good, Carter V. 1973 อ้างอิงจาก พรพนทิพา สาวันดี: 2554; 35)

การรับรู้ข่าวสารของบุคคลแตกต่างกันตามทัศนคติ ความสนใจ และประสบการณ์ จึงเกิดการเลือกรับรู้ข่าวสารเฉพาะที่ตนต้องการ คือ 1. การเลือกเปิดรับข่าวสาร บุคคลมีแนวโน้มรับข่าวสารที่ตรงกับแนวคิดของตน เลี่ยงข่าวสารที่แย้งกับแนวคิดของตน 2. การเลือกรับรู้ข่าวสาร บุคคลจะแปลความหมายโดยอาศัยความรู้ ประสบการณ์ และทัศนคติ ทำให้รับรู้ต่างกัน 3. การเลือกจำข่าวสาร บุคคลมักจำเฉพาะข่าวสารที่ตรงกับความสนใจของตน (พัชนี เชยจรรยา; เมตตา วิวัฒนานุกูล; และ ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์. 2541: 117-118)

การรับรู้ข่าวสารอาศัยกระบวนการสื่อสารเพื่อถ่ายทอดข่าวสารจากผู้ส่งมายังผู้รับ โดยมีองค์ประกอบสำคัญคือ ใคร (ผู้ส่งสาร) กล่าวอะไร (สาร) ผ่านสื่อใด (สื่อ) ถึงใคร (ผู้รับสาร) เกิดผลอะไร (ผลของการสื่อสาร) ตามทฤษฎีของลาสเวลล์ (Lasswell) ได้ดังนี้ (ดลนภา แว่วศรี. 2553; 9)



ภาพประกอบ 6 รูปแบบการรับรู้ข่าวสารตามทฤษฎีของลาสเวลล์ (อ้างถึงในดลนภา แว่วศรี. 2553; 9)

นอกจากนั้นแล้ว ผู้วิจัยพบว่า วรทัศน์ วัฒนชีวินปกรณ (2555: 16) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการว่า ปริมาณการปฏิบัติตัวของนักศึกษาเพื่อเพิ่มพูนวิชาการใหม่ใน 3 ขั้น ตอน คือ 1) ตระหนักรู้ถึงประโยชน์ของความรู้และทักษะใหม่ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนและการเสริมสร้างคุณภาพชีวิตของตน 2) แสวงหาข้อมูลใหม่ ๆ ที่ทันสมัยเพื่อประกอบการเรียน และ 3) ประยุกต์ความรู้และทักษะใหม่ที่ได้ค้นคว้าเรียนรู้มาเพื่อใช้ประโยชน์ในการเรียนและในชีวิตประจำวัน ส่วนโรเจอร์ (Roger, 1983: 163 – 206) ให้ความหมายของการเปิดรับนวัตกรรมว่า การเปิดรับข่าวสารความรู้ใหม่ ๆ ช่วยให้บุคคลพัฒนาตนเองได้ ตระหนักว่าสิ่งนั้นสำคัญ แสวงหาความรู้โดยสืบค้นจากแหล่งต่าง ๆ แล้วนำมาประยุกต์ใช้ ในทางเดียวกันนี้ ธนะรัตน์ เก่งสกุล (2548: 34) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเปิดรับนวัตกรรมกับความตั้งใจใฝ่รู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน และให้ความหมายของการเปิดรับ

นวัตกรรมไว้อวดคล้องกันว่า การที่นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ แสวงหาความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษในรูปแบบต่าง ๆ และการประยุกต์ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน

จากการประมวลเอกสารเกี่ยวกับการเปิดรับนวัตกรรมข้างต้น สามารถสรุปเป็นความหมายของการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีได้ว่า การที่นักเรียนได้รับหรือสนใจข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับดนตรี อุปกรณ์ดนตรี เทคโนโลยีดนตรี การแสดงดนตรี และกิจกรรมดนตรีอื่น ๆ จากสื่อโทรทัศน์ วิทยุ นิตยสาร สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ภาพยนตร์ หรือข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต

นอกจากนั้นแล้ว การประมวลเอกสารยังทำให้เห็นทิศทางความสัมพันธ์ระหว่าง การเปิดรับข่าวสารว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรม คือ ผู้ที่มีการเปิดรับข่าวสารหรือรับรู้ข่าวสารมากเป็นผู้ที่มีเจตคติต่อพฤติกรรมและพร้อมจะกระทำพฤติกรรม ผู้วิจัยจึงคาดว่าผู้เรียนที่มีการเปิดรับนวัตกรรมทางดนตรีมาก จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีมากด้วยเช่นกัน

การวัดการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี

งานวิจัยที่ศึกษาและสร้างเครื่องมือวัดเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรียังคงมีอยู่จำกัด ผู้วิจัยจึงค้นคว้าจากตัวแปรใกล้เคียงด้วย เช่น ลินดา สุวรรณดี (2543) ได้สร้างแบบวัดการรับรู้ข่าวสารด้านสิ่งแวดล้อม ในการศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมลดปริมาณขยะของนักเรียนที่เข้าร่วมโครงการ ซึ่งดัดแปลงเนื้อหาจากแบบวัดการรับรู้ข่าวสารด้านสุขภาพ ของอุบล เลี้ยววาริณ (2534) แบบวัดนี้วัดโดยการให้นักเรียนรายงานว่าได้รับและสนใจข่าวสารต่าง ๆ ด้านสิ่งแวดล้อมจากสื่อป้ายโฆษณา สื่อโทรทัศน์ สื่อวิทยุ และสื่อสิ่งพิมพ์มากน้อยเพียงใด โดยมีข้อคำถาม 10 ข้อ เป็นแบบมาตรประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีค่าความเชื่อมั่น .73 นักเรียนที่ได้คะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่ามีการรับรู้ข่าวสารในปริมาณมาก นอกจากนี้ผจจจิต อินทสุวรรณ และคนอื่นๆ (2547) ได้พัฒนาแบบวัดการรับรู้ข่าวสารจากสื่อเกี่ยวกับการบริโภค เพื่อศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการบริโภคด้วยปัญญาของนักเรียน เป็นแบบมาตรประเมินค่า 6 ระดับ จาก “มากที่สุด” ถึง “น้อยที่สุด” มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) อยู่ระหว่าง .24 - .56 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .74 โดยนักเรียนที่ได้คะแนนจากแบบวัดสูงกว่าเป็นผู้ที่ได้รับรู้ข่าวสารการบริโภคด้วยปัญญาจากสื่อสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า และ ทรรศนันท์ ชินศิริพันธุ์ (2555) ได้สร้างแบบวัดการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับความปลอดภัยจากสื่อ ลักษณะของแบบวัดเป็นแบบมาตรประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” แบบวัดมีจำนวน 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .190 ถึง .593 ค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ .781

ส่วนในงานวิจัยของวิชัย เขียดบัว (2534: 53-54) ได้สร้างแบบวัดพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมทางวิชาการของครู มีลักษณะเป็นมาตรวัด 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” จำนวน 3 ชุด คือ ชุดที่ 1 เรื่องความตระหนักถึงประโยชน์และความสำคัญของความรู้ จำนวน 15 ข้อ มี

พิสัยคะแนนระหว่าง 15 ถึง 90 คะแนน ค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 2.09 - 5.65 ค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .75 ชุดที่ 2 เรื่องการแสวงหาความรู้ของครู จำนวน 15 ข้อ มีพิสัยคะแนนอยู่ระหว่าง 15 ถึง 90 คะแนน ค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 3.52-14.25 ความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .79 และชุดที่ 3 เรื่องการนำความรู้มาใช้ปฏิบัติ จำนวน 15 ข้อ มีพิสัยคะแนนอยู่ระหว่าง 15 ถึง 90 คะแนน อำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 6.61-9.37 ค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .78

งานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี

จากการศึกษาของของธนะรัตน์ เก่งสกุล (2548) พบว่าการเปิดรับนวัตกรรมเป็นตัวแปรสำคัญที่ร่วมกับตัวแปรอื่น ๆ ซึ่งสามารถร่วมกันทำนายทัศนคติที่ดีต่อการอ่านภาษาอังกฤษได้ร้อยละ 52 นอกจากนั้น ผู้วิจัยยังพบผลการวิจัยที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับนวัตกรรมหรือรับรู้ข่าวสารกับพฤติกรรมพึงประสงค์ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมการลดปริมาณขยะ พฤติกรรมสุขภาพ พฤติกรรมประหยัดพลังงาน พฤติกรรม หรือแม้แต่พฤติกรรมท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ คือ การศึกษาศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมลดปริมาณขยะของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนที่เข้าร่วมโครงการรุ่งอรุณ โดยลินดา สุวรรณดี (2543) พบว่าปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมที่สำคัญของพฤติกรรมลดปริมาณขยะของนักเรียน คือ การรับรู้ข่าวสารด้านสิ่งแวดล้อม สามารถทำนายพฤติกรรมหลีกเลี่ยงการสร้างขยะ ในนักเรียนกลุ่มรวมได้ 47% โดยสามารถทำนายพฤติกรรมหลีกเลี่ยงการสร้างขยะได้สูงสุด 52% ในกลุ่มผู้ที่มีผลการเรียนสูง และกลุ่มนักเรียนที่ครอบครัวมีฐานะสูง เช่นเดียวกับที่อุบล เลี้ยววาริณ (2534) ศึกษาความสำคัญของการรับรู้ข่าวสารที่มีต่อจิตลักษณะและพฤติกรรมสุขภาพของผู้ปฏิบัติงานในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าการรับรู้ข่าวสารสุขภาพจากสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ และสิ่งพิมพ์ เป็นตัวทำนายสำคัญที่สุดของพฤติกรรมสุขภาพของผู้ที่ทำงานในโรงพยาบาล สอดคล้องกับงานวิจัยของธรรณันท์ อำภานุกิจ (2551) ที่ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมประหยัดพลังงานไฟฟ้าในอาคารสำนักงานของพนักงานธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ผลการวิจัยพบว่าพนักงานธนาคารที่มีการรับรู้ข่าวสารด้านประหยัดพลังงานไฟฟ้าจากสื่อประเภทป้ายโฆษณา วิทยุโทรทัศน์ สื่อสิ่งพิมพ์ และอินเทอร์เน็ต มีส่วนร่วมประหยัดพลังงานไฟฟ้าในอาคารสำนักงานสูงกว่าพนักงานธนาคารที่มีการรับรู้ข่าวสารด้านประหยัดพลังงานไฟฟ้าต่ำ และพบว่าการรับรู้ข่าวสารด้านประหยัดพลังงานไฟฟ้าเป็นตัวทำนายสำคัญอันดับแรกของการมีส่วนร่วมประหยัดพลังงานไฟฟ้าในอาคารสำนักงาน โดยทำนายได้ร้อยละ 23.5 ในกลุ่มรวม นอกจากนี้นักพร โชติสุดเสนห์ (2545) ได้ศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการ

ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของนักศึกษามหาวิทยาลัย พบว่านักศึกษาที่ได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์จากแหล่งข่าวสารต่างๆ บุคคลใกล้ชิด และสื่อเฉพาะกิจมาก เป็นผู้มีพฤติกรรมเสริมสร้างและอนุรักษ์สถานที่ท่องเที่ยว และพฤติกรรมรักษาระเบียบมากกว่านักศึกษาที่ได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์น้อย

จากการประมวลเอกสาร สรุปได้ว่าการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีหรือการรับรู้ข่าวสารจากสื่อสัมพันธ์กับพฤติกรรมพึงประสงค์ของบุคคล ดังนั้น การศึกษาครั้งนี้จึงคาดว่านักเรียนที่มีการเปิดรับนวัตกรรมทางดนตรีมากจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนมากกว่านักเรียนที่มีการเปิดรับนวัตกรรมทางดนตรีน้อยกว่า

จิตลักษณะตามสถานการณ์กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี

จิตลักษณะตามสถานการณ์เกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างจิตลักษณะเดิมของบุคคลกับสถานการณ์ที่บุคคลกำลังเผชิญอยู่ จิตลักษณะตามสถานการณ์จะเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ เช่น เจตคติต่อพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง หรือความเครียดในการเรียน เป็นต้น ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้มีตัวแปรภายใต้ปัจจัยด้านจิตลักษณะตามสถานการณ์ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี และการกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี ดังรายละเอียดต่อไปนี้

เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี

เจตคติ หรือ ทศนคติ หมายถึง จิตลักษณะประเภทหนึ่งของบุคคล เกิดจากความรู้อย่างประเมินค่าของบุคคลเกี่ยวกับสิ่งนั้น คือ ความรู้ว่สิ่งนั้นมีประโยชน์หรือมีโทษมากน้อยเพียงใด เมื่อเกิดความรู้สึกพอใจหรือไม่พอใจสิ่งหนึ่ง บุคคลนั้นจะมีความพร้อมที่จะกระทำต่อสิ่งนั้นไปในทางที่สอดคล้องกับความชอบหรือไม่ชอบของตนต่อสิ่งนั้น ฉะนั้น บุคคลจึงสามารถมีทัศนคติต่อสิ่งต่างๆ มากมายแม้แต่ทัศนคติต่อตนเอง หรือทัศนคติต่อการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2531:65. อ้างถึงใน จิตติพร ไวรโรจน์วิทยาการ. 2551) ซึ่งเป็นไปในทางเดียวกับที่ทัศน สยธนาภาส (สยธนาภาส .2531: อ้างอิงจาก สุรินยา ศรีชาวชัย. 2545. 32) ได้กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งไปในทิศทางบวกหรือลบ ซึ่งความรู้สึกชนิดนี้ย่อมทำให้บุคคลพร้อมที่จะกระทำสิ่งนั้นไปตามที่ตนรู้สึก และ นีออน กลินรัตน์ (2537 อ้างถึงในสุรินยา ศรีชาวชัย. 2545: 32) ได้ให้ความหมายเพิ่มเติมว่า เจตคติ คือ สภาพความพร้อมของจิตใจที่จะตอบสนองต่อบุคคล เหตุการณ์ หรือสิ่งของอย่างใดอย่างหนึ่ง ในลักษณะที่แสดงถึงความชอบไม่ชอบ พอใจหรือไม่พอใจ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ซึ่งสภาพทางจิตใจนี้จะได้รับการเรียนรู้ การถ่ายทอดจากประสบการณ์ตรงหรือประสบการณ์ทางอ้อม และจะมีการเปลี่ยนแปลงต่อเมื่อได้รับประสบการณ์ใหม่เข้ามา

เจตคติเกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ของบุคคล เกิดขึ้นตามเงื่อนไข 4 ประการ (Allport. 1935: อ้างอิงจาก สุรินยา ศรีราชาชัย. 2545: 35) ได้แก่ 1) กระบวนการเรียนรู้ที่ได้จากการเพิ่มพูนและบูรณาการของการตอบสนองแนวความคิด เช่น เจตคติจากครอบครัว โรงเรียน ครู การจัดการสอน 2) ประสบการณ์ส่วนตัวที่ขึ้นอยู่กับความแตกต่างของบุคคล ซึ่งมีประสบการณ์ที่แตกต่างกันไป นอกจากนี้ เจตคติบางอย่างจึงเป็นเรื่องเฉพาะของแต่ละบุคคล แล้วแต่พัฒนาการและความเจริญเติบโตของบุคคลนั้น 3) การเลียนแบบ การถ่ายทอดเจตคติของบุคคลบางคนได้มาจากการเลียนแบบเจตคติของคนที่ตนพอใจ เช่น พ่อ แม่ พี่ น้อง 4) อิทธิพลของกลุ่มสังคม บุคคลย่อมมีเจตคติคล้ายตามกลุ่มสังคมที่ตนอาศัยอยู่ตามสภาพแวดล้อม เช่น เจตคติต่อศาสนา สถาบัน เป็นต้น ข้อมูลดังกล่าวสอดคล้องกับที่กาญจนา คำสุวรรณ และนิตยา เสาร์มณี (2521) ได้กล่าวว่าเจตคติเกิดจากสิ่งต่าง ๆ คือ 1) วิธีการอบรมเลี้ยงดู เด็กที่เกิดในครอบครัวที่นับถือศาสนาพุทธก็จะมีแนวโน้มนับถือศาสนาพุทธไปด้วย ทั้งนี้เนื่องจากได้พบเห็น ได้ปฏิบัติทางด้านพุทธศาสนาทุกวัน 2) ประสบการณ์ส่วนตัว เช่น คนที่ถูกสุนัขกัด จะทำให้บุคคลมีเจตคติที่ไม่ดีต่อสุนัข 3) เหตุการณ์ประทับใจ 4) การรับเอาเจตคติเดิมของผู้อื่นที่มีอยู่แล้วมาเป็นเจตคติของตนเอง เช่นเมื่อเข้าไปเป็นนักศึกษาใหม่ของมหาวิทยาลัย บุคคลก็จะรับเจตคติจากนักศึกษาเก่า 5) บุคลิกภาพของแต่ละคน เช่น คนมองโลกในแง่ร้ายมีแนวโน้มที่จะมีเจตคติไม่ดีต่อสิ่งอื่น ๆ 6) อิทธิพลของสื่อมวลชน เนื่องจากสื่อมวลชนเป็นแหล่งข้อมูลที่ก่อให้เกิดความเข้าใจและอารมณ์ 7) ความต้องการที่จะสมปรารถนา ทำให้เกิดเจตคติต่อสิ่งอื่น เช่น คนไข้มีเจตคติที่ดีต่อแพทย์ เพราะแพทย์รักษาทนให้หายได้ เป็นต้น

จากการประมวลเอกสาร สามารถสรุปเป็นความหมายของเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ ใฝ่เรียนดนตรีว่า ปริมาณการรับรู้และคำนึงถึงคุณค่าโดยตระหนักถึงประโยชน์หรือโทษของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี รู้ลึกพึงพอใจที่จะปฏิบัติตนเป็นผู้มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี และพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี

การวัดเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี

ในการวัดทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ของสุมิตรรา เจิมพันธ์ (2545) ได้สร้างแบบวัดขึ้นในลักษณะของมาตราประเมินรวมค่า 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” จำนวน 15 ข้อ โดยผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ทัศนคติต่อการเตรียมตัวก่อนเรียน ขณะเรียนในชั้นเรียน และหลังเรียน ผู้ที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าค่าเฉลี่ย คือผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ทั้ง 3 ด้านในระดับสูง และผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย คือผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ทั้ง 3 ด้านในระดับต่ำ โดยแบบวัดชุดนี้มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .92 ส่วนแบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนของเชิดชาย ชูช่วยสุวรรณ (2547: 43) เป็นแบบวัดในลักษณะมาตราประเมินรวมค่า 4 ระดับ จาก “จริงมากที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” จำนวน 15 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ

งานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรี

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ หรือทัศนคติที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม เช่น สุมิตรา เจริมพันธ์ (2545) พบว่า นักเรียนที่มีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์มาก จะมีพฤติกรรมเตรียมตัวก่อนเรียน พฤติกรรมขณะเรียน พฤติกรรมหลังเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนที่มีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์น้อย นอกจากนี้ยังพบว่าทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์เป็นตัวทำนายอันดับแรกร่วมกับตัวแปรอื่น ๆ อีก 6 ตัวแปร รวมเป็น 7 ตัวแปร สามารถทำพฤติกรรมเตรียมตัวก่อนเรียน และพฤติกรรมหลังเรียนได้ 54.2 % และ 64.4 % ในกลุ่มรวม ซึ่งสอดคล้องกับที่เชิดชาย ชูช่วยสุวรรณ (2547: 55) พบว่าเจตคติส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนคนตรีกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรี

การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเป็นปัจจัยหนึ่งที่เสริมให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในอนาคตได้ ทั้งนี้ จากการทบทวนเอกสารทำให้ผู้วิจัยพบว่ามีพฤติกรรมอื่นที่มีความหมายใกล้เคียงกับการกำหนดเป้าหมายในอนาคต เช่น การกำหนดเป้าหมาย (Goal setting) เป้าหมายในชีวิต การกำหนดเป้าหมายในการศึกษา การกำหนดเป้าหมายในการเรียน และ ความมุ่งมั่นในการศึกษาต่อ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

การกำหนดเป้าหมาย (Goal setting) เป็นแนวคิดที่เชื่อว่าบุคคลจะมีการกระทำใด ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามที่ต้องการหรือไม่ เป็นผลจากการรับรู้เป้าหมายในลักษณะที่มีบทบาทสูงใจบุคคล 7 ลักษณะด้วยกัน คือ (Locke, 1991 อ้างอิงจาก พัฒนา พลอยประไพ, 2541: 14 - 15) 1.เป้าหมายมีลักษณะจำเป็น (Needs) เพื่อการมีชีวิตอยู่รอด คุณค่าของเป้าหมายพิจารณาตามระดับความจำเป็น 2.เป้าหมายที่มีคุณค่า (Values) เป้าหมายลักษณะนี้ถูกกำหนดคุณค่าจากประสบการณ์การเรียนรู้ ความคิด ระดับความมีสติ (Value are in conscious) และความจำเป็นที่ต้องได้รับการตอบสนองตามสัญชาตญาณ (Innate) มิฉะนั้นภาวะปกติของร่างกายอาจถูกบิดเบือนได้ การให้คุณค่าต่อเป้าหมายนี้เชื่อมโยงความรู้สึกจำเป็นและต้องการกระทำเข้าด้วยกัน 3.เป้าหมายมีคุณค่าตามสถานการณ์และความคาดหวัง 4.เป้าหมายอันเนื่องมาจากการรับรู้และความคาดหวังในความสามารถแห่งตน (Expectancy and Self efficacy) 5.เป้าหมายมีลักษณะเป็นการปฏิบัติ (Performance) 6.เป้าหมายมีลักษณะเป็นทั้งรางวัลและการลงโทษสำหรับบุคคล 7.เป้าหมายที่มีลักษณะของความพึงพอใจแฝงอยู่ (Satisfaction) ซึ่งสอดคล้องกับที่พัฒนา พลอยประไพ (2541: 5 - 6) ได้ให้ความหมายของการกำหนดเป้าหมาย ว่าเป็นความสามารถทางสติปัญญาในการกำหนดหรือเลือกคณะที่จะสอบเข้า หรือจะทำ

อย่างไรเพื่อให้สอบเข้าได้ สอดคล้องกับความต้องการ ความสามารถ และความเป็นไปได้ ความสามารถดังกล่าวประกอบด้วย 7 ด้าน ได้แก่ 1.ความสามารถในการรับรู้ความสามารถของตนเอง คือการเข้าใจศักยภาพทางสติปัญญาและร่างกายในการเตรียมความพร้อมเพื่อสอบ 2.ความสามารถในการเข้าใจปัญหาที่เลือก คือ ความต้องการของตนเองอย่างแท้จริง และมีคุณค่าระดับสูงต่อตนเอง 3. ความสามารถในการเข้าใจถึงอิทธิพลของเงื่อนไขและสิ่งแวดล้อมและสังคมที่มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ในการสอบเข้า 4.ความสามารถในการวางแผน คือความสามารถในการกำหนดขั้นตอนและแนวทางเพื่อเตรียมพร้อมในการสอบไว้หลายแนวทางตามการคาดคะเนถึงเงื่อนไขและข้อจำกัดต่าง ๆ ทางสิ่งแวดล้อมที่มีโอกาสเปลี่ยนแปลงได้ 5.ความสามารถในการประมวลข้อมูลเกี่ยวกับคณะที่ต้องการสอบเข้า เงื่อนไขที่จำเป็น ข้อจำกัดด้านทักษะ ศักยภาพด้านความรู้ความสามารถ เงื่อนไขข้อจำกัดด้านสิ่งแวดล้อมและสังคม ทั้งที่เป็นประโยชน์และอุปสรรค โดยสามารถประมวลเป็นเกณฑ์มาตรฐานการเตรียมความพร้อมในการสอบเข้าสำหรับตนเองว่าควรต้องปฏิบัติให้ได้ในรับใด และ 7. ความสามารถในการประเมินผลการเตรียมความพร้อมเพื่อการสอบเข้าได้ โดยเปรียบเทียบกับมาตรฐานที่บุคคลกำหนดขึ้นเป็นแนวปฏิบัติสำหรับตนเอง และประเมินโอกาสในการสอบเข้าได้ สำหรับวัลภา สบายยิ่ง (2542) ได้ให้ความหมายของการตั้งเป้าหมายส่วนบุคคลว่า คุณลักษณะของเป้าหมายในการปฏิบัติงานของผู้จำหน่ายตรง แบ่งเป็น 1) ความสำคัญของเป้าหมาย คือ การที่ผู้จำหน่ายตรงให้ความสำคัญต่อเป้าหมายว่าจะช่วยทำให้ตนเองประสบความสำเร็จได้ด้วยผลปฏิบัติงานที่ดี และ 2) ความเฉพาะเจาะจงของเป้าหมาย คือ การที่ผู้จำหน่ายตรงกำหนดยอดขายที่แน่นอนตามกำหนดเวลาเพื่อให้ตนเองมีผลการปฏิบัติงานที่ดี

ความหมายของเป้าหมายในชีวิตนั้น กรมสุขภาพจิต (2556) กล่าวว่าคือสิ่งที่เรากำหนดขึ้นเพื่อให้มีทิศทาง เปรียบดังแผนที่ชีวิตให้เราก้าวเดินโดยไม่หลงทาง วัลภาเป็นวัยที่ต้องกำหนดเป้าหมายชีวิตว่า อนาคตอยากเป็นอะไร จะเตรียมตัวและเวลาในการเดินทางไปสู่เป้าหมายอย่างไร บนพื้นฐานที่ว่า ตัวเองเป็นคนอย่างไร สนใจ ชอบและถนัดเรื่องใด ซึ่งในช่วงวัยรุ่นนั้น เป็นวัยที่อยู่ในช่วงการเรียน การตั้งเป้าหมายเพื่อการเรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญในวัยนี้ ดังที่มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2556) ได้กล่าวถึงการกำหนดเป้าหมายในการศึกษาสำหรับนักศึกษาว่า เป็นสิ่งที่ทำให้เราพยายามทำเพื่อได้รับสิ่งนั้น นักศึกษาที่มีระบบการศึกษาคือจะมีเป้าหมายหรือจุดมุ่งหมายในการเรียน รู้เหตุผลว่าอะไรคือสิ่งที่ต้องการ เช่น ได้ปริญญาเป็นที่ยอมรับของครอบครัวและสังคม เพื่อจะได้ทำงานที่ต้องการ เพื่อมีวุฒิเพิ่มขึ้น เพื่อพัฒนาความรู้เพื่อนำความรู้ไปปฏิบัติงาน ฯลฯ ในทางเดียวกันนี้ ศูนย์จิตวิทยาและแนะแนวมืออาชีพ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2556) ได้กล่าวถึงการกำหนดเป้าหมายในการเรียนว่า ผู้ที่ต้องการประสบความสำเร็จในการเรียน ควรแบ่งเป้าหมายระยะยาวออกเป็นเป้าหมายย่อย ๆ หรือเป้าหมายระยะสั้น ที่มีความต่อเนื่องของช่วงเวลา จนถึงเป้าหมายระยะยาวมี

ความชัดเจนและสามารถบรรลุเป้าหมายแต่ละช่วงได้อย่างไม่ยากนัก สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง สอดคล้องกับความสามารถของตนเอง มีความยืดหยุ่น และท้าทายให้อยากทำ นอกจากนั้นยังพบการ ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความมุ่งมั่นในการเรียนต่อในสาขาวิทยาศาสตร์ ของวัชรภรณ์ อมรศักดิ์ (2556: 24) ที่ให้ความหมายว่า การเห็นความสำคัญและประโยชน์ของการศึกษาต่อ โดยเฉพาะใน สาขาวิทยาศาสตร์ มีความตั้งใจแน่วแน่ว่าจะประกอบอาชีพที่เป็นสาขาวิทยาศาสตร์ โดยมีการเตรียม ตัว วางแผน มีเจตนารมณ์ที่จะศึกษาต่อในสาขาวิทยาศาสตร์ และพบว่าสอดคล้องกับที่ภิญญาพันธ์ ร่วมชาติ (2553: 15) ที่ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุของความผูกพันต่อบทบาท เอกลักษณ์ของนักเรียน วิทยาศาสตร์ แรงจูงใจในการเรียนวิทยาศาสตร์ และความคลุมเครือในบทบาทที่มีผลต่อพฤติกรรมตาม บทบาทของนักเรียนวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนวิทยาศาสตร์ที่มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ ได้ให้ความหมายของความตั้งใจเลือกเรียนต่อสาขาวิทยาศาสตร์บริสุทธิ์ ว่าหมายถึง ความมุ่งมั่นหรือเจตนา ความพยายามและการวางแผนของนักเรียนที่จะเรียนต่อในสาขาวิชา วิทยาศาสตร์บริสุทธิ์ สำหรับสุรวิทย์ อัสสพันธ์ (2556: 11 - 12) ได้อธิบายว่า การมีเป้าหมายเชิง สัมฤทธิ์ในการเรียน (Achievement Goals) หมายถึง ลักษณะทางการรู้คิดของผู้เรียนที่พยายาม กำหนดสภาพในอนาคตที่เกี่ยวข้องกับความสามารถเมื่อสิ้นสุดการเรียนในระดับปริญญาตรี หรือใน วิชาใดวิชาหนึ่ง ทั้งนี้บุคคลจะพยายามให้เกิดสภาพดังกล่าว หรือหลีกเลี่ยงสภาพดังกล่าวก็ได้ แบ่ง เป้าหมายออกได้เป็น 4 ประเภท คือ 1. การมีเป้าหมายเพื่อแสดงผลงานแบบเข้าหา (Performance- Approcah Goal) หมายถึง ลักษณะทางการรู้คิดของผู้เรียนที่จะมุ่งเน้นไปที่ การแสดงออกถึง ความสามารถหรือศักยภาพของตนเอง และการตัดสินระดับของความสามารถเมื่อ เปรียบเทียบกับผู้อื่น โดยให้ความสนใจไปที่การมีภาพลักษณ์ที่ดี การทำงานได้ดีกว่าผู้อื่น และการมีภาพลักษณ์ที่ดีกว่า ผู้อื่น 2. การมีเป้าหมายเพื่อแสดงผลงานแบบหลีกเลี่ยง (Performance-Avoidance Goal) หมายถึง ลักษณะทางการรู้คิดของผู้เรียนที่จะมุ่งเน้นไปที่ การแสดงออกถึงความสามารถหรือศักยภาพของ ตัวเอง และการตัดสินระดับของความสามารถเมื่อเปรียบเทียบกับผู้อื่น โดยให้ความสนใจไปที่การ หลีกเลี่ยงการมีภาพลักษณ์ที่ไม่ดี การทำงานด้อยกว่าผู้อื่น และการมีภาพลักษณ์ที่ด้อยกว่า 3. การ มีเป้าหมายเพื่อความเชี่ยวชาญแบบเข้าหา (Mastery-Approcah Goal) หมายถึง ลักษณะทางการรู้คิด ของผู้เรียนที่จะมุ่ง เน้นไปที่การเปลี่ยนแปลงของความสามารถของตนเองเมื่อสิ้นสุดการทำงาน โดยให้ ความสนใจที่จะให้เกิดความเชี่ยวชาญในงาน มีการพัฒนาตนเองและสามารถเรียนรู้ได้เต็มศักยภาพ 4. การมีเป้าหมายเพื่อความเชี่ยวชาญแบบหลีกเลี่ยง (Mastery-Avoidance Goal) หมายถึง ลักษณะ ทางการรู้คิดของผู้เรียนที่จะมุ่ง เน้นไปที่การเปลี่ยนแปลงของความสามารถของตนเองเมื่อสิ้นสุดการ ทำงาน โดยให้ความสนใจที่จะหลีกเลี่ยงการขาดความเชี่ยวชาญในงาน การขาดการพัฒนาตนเอง และไม่สามารถเรียนรู้เต็มศักยภาพ

จากการทบทวนเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่า การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนรู้ดนตรี คือ การตั้งเป้าหมายการเรียนรู้ดนตรีในปัจจุบันเพื่อเรียนรู้ดนตรีระดับที่สูงขึ้น เห็นคุณค่าในการเรียนรู้ดนตรีระดับอุดมศึกษาว่ามีความหมายและจำเป็นสำหรับตน โดยมีการควบคุมตนเองให้มีความเพียรพยายามในการฝึกซ้อมดนตรี ทบทวนความรู้ทางดนตรีอยู่เสมอ และตระหนักว่าตนมีความรักความชอบที่จะศึกษาต่อด้านดนตรี ประกอบอาชีพด้านดนตรี หรือเป็นผู้ที่มีความสามารถทางดนตรีในระดับที่สูงขึ้นในอนาคต

การวัดการกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนรู้ดนตรี

จากการค้นคว้างานวิจัยเกี่ยวกับการกำหนดเป้าหมาย พบว่าวัลภา สบายยิ่ง (2542) ได้สร้างแบบวัดการตั้งเป้าหมายส่วนบุคคลที่ครอบคลุม 2 ตัวแปร คือ ความสำคัญของเป้าหมายและความเฉพาะเจาะจงของเป้าหมาย มีลักษณะเป็นแบบวัดให้เลือกตอบในรูปแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ จาก “เป็นจริงมากที่สุด” ถึง “เป็นจริงน้อยที่สุด” รวม 10 ข้อคำถามซึ่งประกอบด้วยคำถามด้านบวกและด้านลบ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .68 และ .73 ตามลำดับ ส่วนสุรวิทย์ อัสสพันธ์ (2556) ได้สร้างแบบวัดการมีเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์ ลักษณะมาตราประมาณค่า 7 ระดับ จาก “ไม่จริงเลย” ถึง “จริงที่สุด” โดยแบ่งเป็นองค์ประกอบย่อย 12 องค์ประกอบ โดยแต่ละองค์ประกอบมีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาคอยู่ระหว่าง .814 - .936 และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรวมกับคะแนนรายข้อ อยู่ระหว่าง .285 - .811

เนื่องจากตัวแปรการกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนรู้ดนตรีที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้นมีความหมายในทางเดียวกันกับลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ผู้วิจัยจึงศึกษาแบบวัดชุดมาตรฐานของดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ (2536: 38, 46) เพื่อเป็นแนวคิดในการสร้างเครื่องมือครั้งนี้ พบว่ามีลักษณะแบบวัดแบบประเมินรวมค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ประกอบด้วยคำถาม 20 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .65 ซึ่งต่อมาได้มีผู้นำแบบวัดนี้ไปประยุกต์ใช้มากมาย เช่น สุภะรัฐ ยอดระบำ (2548: 63) ได้นำไปประยุกต์ใช้ โดยลดข้อคำถามเหลือ 12 ข้อ ทำให้ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .77 นอกจากนี้ มารีษา สก๊อต (2548: 66) ได้นำมาประยุกต์ใช้ และลดข้อคำถามเหลือ 9 ข้อ ทำให้ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .85 อีกทั้งยังมีแบบวัดของนิออน พิณประดิษฐ์ และคณะ (2541) ได้สร้างขึ้นจากการวิจัยเรื่อง ปัจจัยทางจิตสังคมกับพฤติกรรมการติดตามเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาและนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยมีลักษณะเป็นข้อความประกอบมาตราประเมินรวมค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” จำนวน 17 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .75 ต่อมาสุรินยา ศรีราชชัย (2545) ได้นำแบบวัดนี้ไปใช้ในการวิจัยเรื่องจิตลักษณะและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในจังหวัดขอนแก่น และได้นำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยได้ค่าความ

เชื่อมั่นเท่ากับ .78 เช่นเดียวกับมนตรี ธาดา (2546) ที่ได้นำแบบวัดชุดดังกล่าวนี้ไปปรับปรุงใช้ในงานวิจัยด้วยเช่นกัน

จากการประมวลเอกสารข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้เป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือในการศึกษาและสร้างขึ้นใหม่ตามนิยามปฏิบัติการ

งานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี

ทฤษฎีที่เกี่ยวกับการตั้งเป้าหมายที่มีผลต่อผลการปฏิบัติงานและตัวแปรต่าง ๆ ที่สำคัญ คือ ทฤษฎีของล็อค (Locke, 1968 อ้างอิงจาก วัลภา สบายยิ่ง, 2542: 46) ซึ่งชี้ให้เห็นว่าผู้ที่มีเป้าหมายงานที่เฉพาะและท้าทายจะทำงานได้หนักขึ้นและดีกว่าผู้ที่มีเป้าหมายอย่างง่าย เป้าหมายชนิดทำดีที่สุด หรือไม่มีเป้าหมาย นอกจากนั้นยังพบผลการวิจัยของพิซาโน (Pisano, 1991 อ้างอิงจาก วัลภา สบายยิ่ง, 2542: 46) ที่ได้ศึกษาการตั้งเป้าหมายและพฤติกรรมที่ทำให้ประสบความสำเร็จ โดยทำการศึกษากับนักศึกษา 80 คน โดยนักศึกษากลุ่มแรกจะได้รับมอบหมายเป้าหมายขั้นต้น ส่วนกลุ่มที่สองได้รับการฝึกอบรมเรื่องการตั้งเป้าหมายขั้นต้น แล้วจึงทำการตั้งเป้าหมายด้วยตนเอง ผลการศึกษาพบว่าทั้งสองกลุ่มมีผลการปฏิบัติงานไม่ต่างกัน และจากการศึกษาของวัลภา สบายยิ่ง (2542) พบว่าการตั้งเป้าหมายส่วนบุคคลร่วมกับการรับรู้ความสามารถของตนเองส่งผลทางตรงต่อผลการปฏิบัติงานด้านคุณภาพ

นอกจากการประมวลเอกสารข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยได้ประมวลเอกสารตัวแปรที่มีความหมายในการทำงานเดียวกัน คือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เพื่อนำมาเป็นแนวคิดในการสร้างเครื่องมือ จึงพบงานวิจัยของดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจวบจักษ์ (2520: 192 – 193) รายงานว่า ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่ำ จะมีพฤติกรรมโกงในการเล่นเกมส์มากกว่าผู้ที่มีลักษณะตรงข้าม ส่วนสุภรัฐ ยอดระบำ (2548) พบว่าลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเป็นตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบต่อครอบครัวของนักศึกษาชายระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยรัฐบาลภาคใต้ (กลุ่มตัวอย่าง 420 คน) มาริษา สก๊อต (2548) พบว่าลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเป็นตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการทำงานของผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ (กลุ่มตัวอย่าง 166 คน)

สำหรับผลวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนนั้น ในงานวิจัยของของสุรินยา ศรีชวาชัย (2545: 69) ได้พบว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนในระดับสูง จะมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีลักษณะตรงข้าม พบทั้งในกลุ่มตัวอย่างรวมและกลุ่มตัวอย่างย่อย และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนยังเป็นหนึ่งในตัวแปรทำนายที่สำคัญของพฤติกรรมตั้งใจเรียน ซึ่งในกลุ่มตัวอย่างรวม สามารถทำนายได้ร้อยละ 33.4 และในกลุ่มตัวอย่างย่อยที่มีปริมาณการทำนายสูงที่สุด คือ นักเรียนกลุ่มที่มารดา มีอาชีพรับราชการ ทำนายได้ร้อยละ 56 ในขณะที่งานวิจัยของสุมิตรรา เจิมพันธ์

(2545) ซึ่งทำการศึกษาจิตลักษณะและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่าลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองเป็นตัวทำนายสำคัญร่วมกับปัจจัยด้านประสบการณ์ในการเรียน สามารถทำนายพฤติกรรมเตรียมตัวก่อนเรียนพฤติกรรมขณะเรียนในชั้นเรียน และพฤติกรรมหลังเรียนได้ร้อยละ 54.2 53.9 และ 64.4 ตามลำดับ เช่นเดียวกับการศึกษาของโสภา มะเครือสี (2537: 42) ที่ทำการวิจัยทดลองผลของการควบคุมตนเองที่มีผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักศึกษาวิชาชีพที่มีอายุช่วง 16 – 20 ปี พบว่าหลังการใช้การควบคุมตนเอง นักศึกษามีพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และการศึกษาปัจจัยทางสภาพแวดล้อมและจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่อหน้าที่ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของสุภาสินี นุ่มเนียม (2546: 105 – 108) พบว่านักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนมากมีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อหน้าที่มากกว่านักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนน้อย

จากงานวิจัยข้างต้นจึงสามารถสรุปได้ว่าการกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรีมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี ดังนั้น การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จึงคาดว่านักเรียนที่มีเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรีมากจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนมากกว่านักเรียนที่มีเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรีน้อยกว่า

ลักษณะทางชีวสังคมกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี

ลักษณะชีวสังคม คือภูมิหลังของบุคคล หรือเรียกว่าตัวแปรทางประชากรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของบุคคล อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่างกัน ผู้วิจัยจึงนำมาเป็นตัวแปรแบ่งกลุ่ม สำหรับการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วย เพศ อายุ และผลการเรียน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

เพศ

จากการทบทวนเอกสาร พบว่าเพศเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีนักวิจัยนิยมศึกษา โดยผลการวิจัยมีทั้งที่สนับสนุนว่าเพศมีความสัมพันธ์กับการแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์และไม่สัมพันธ์กับการแสดงพฤติกรรม ดังที่กัลยา สุวรรณแสง (2532: 161) กล่าวว่า ความแตกต่างในเรื่องเพศเป็นสาเหตุให้คนเราแตกต่างกันในเรื่องการเรียนรู้ ทักษะ เจตคติ ทัศนคติ ความสนใจ การแสดงพฤติกรรม จากการศึกษาปรากฏว่า เพศหญิงหรือเพศชายสามารถเรียนรู้สิ่งต่างได้ทัดเทียมกัน แต่เพศชายและเพศหญิงจะมีทัศนคติหรือความสนใจที่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปในทางเดียวกันกับที่เบญจวรรณ เหมือนสุวรรณ (2547) พบว่าเพศไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานขั้นสูง และปิลันญา วงศ์บุญ (2550) ที่พบว่าเพศไม่ส่งผลให้เกิดผลของปฏิสัมพันธ์ต่อคุณลักษณะใฝ่รู้ใฝ่เรียน ในขณะที่ผลงานวิจัยของลาม บุญคง (2545: 40) ศึกษาความตระหนักเกี่ยวกับความปลอดภัยในงานอุตสาหกรรมของพนักงานในนิคมอุตสาหกรรมบางปู พบว่าพนักงานที่ทำงานในนิคมอุตสาหกรรมบาง

บุเพศชายกับเพศหญิงมีความตระหนักเกี่ยวกับความปลอดภัยในงานอุตสาหกรรมด้านความปลอดภัยเกี่ยวกับการป้องกันอัคคีภัยด้าน ความปลอดภัยเกี่ยวกับการใช้สารเคมีภายในโรงงาน และโดยภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกับผลงานวิจัยของรัตนวรรณ ศรีทองเสถียร (2542: 100-101) พบว่า พนักงานหญิงมีพฤติกรรมความปลอดภัยดีกว่าพนักงานชาย

อายุ

อายุนับเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางร่างกาย อารมณ์ สติปัญญา หรือแม้แต่การตัดสินใจในกระทำพฤติกรรมมาต่าง ๆ บุคคลที่มีพัฒนาการตามวัยที่เหมาะสม จะมีความสามารถในการปรับตัว มีความคิดริเริ่ม มีเหตุผล มีความสุขุมรอบคอบ และมีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่เป็นอย่างดี (ธนรัตน์ เก่งสกุล. 2548) เมื่ออายุมากขึ้น ความคิดและการมองปัญหาจะชัดเจนมากขึ้น ความคิดและการกระทำจะค่อย ๆ ปรับเปลี่ยนไปตามอายุ (ทัศนาศา บุญทอง 2533) นอกจากนี้ยังพบว่าอายุมีความสัมพันธ์กับความเหนื่อยหน่ายในการทำกิจกรรมต่าง ๆ บุคคลที่มีอายุน้อยจะมีความเหนื่อยหน่ายน้อยกว่าบุคคลที่มีอายุมาก บุคคลที่มีอายุต่างกันสะท้อนให้เห็นประสบการณ์ที่แตกต่างกัน บุคคลที่มีประสบการณ์มากจะมีวุฒิภาวะทางอารมณ์ มีความสุขุมรอบคอบ สามารถปรับตัวให้เข้ากับชีวิตจริงได้ดีกว่าบุคคลที่มีอายุน้อย (เสริมศรี ชื่นเชวง. 2551)

ผลการเรียน

ผลการเรียน คือ เกรดเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากการประเมินผลการเรียนในโรงเรียนที่ศึกษาอยู่ทุกภาคเรียนในปีการศึกษาที่ผ่านมา ซึ่งมีคะแนนตั้งแต่ 0.00 – 4.00

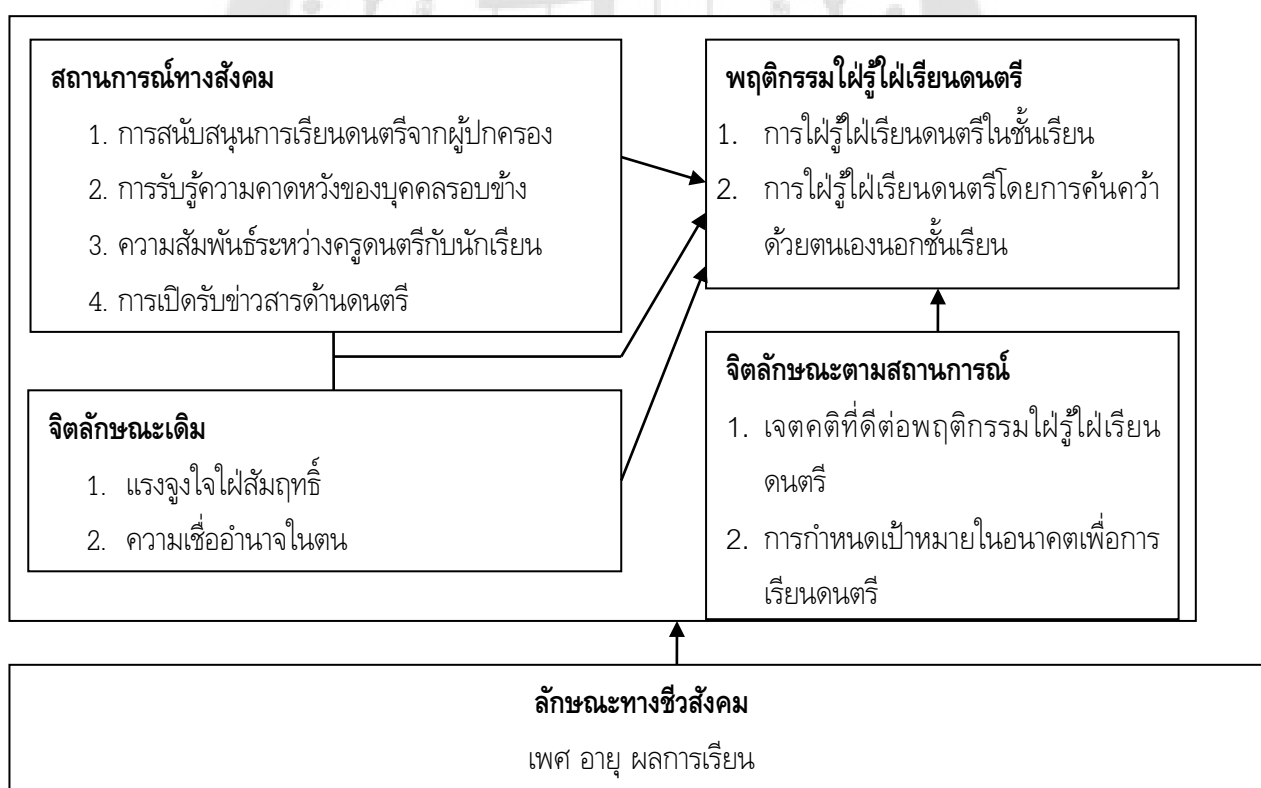
สำหรับในงานวิจัยของลินดา สุวรรณดี (2543) พบว่านักเรียนที่มีผลการเรียนสูงมีพฤติกรรมการใช้สิ่งของอย่างคุ้มค่า และพฤติกรรมหลีกเลี่ยงการสร้างขยะ มากกว่านักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำในทางเดียวกันนี้งาน จิตติพร ไวโรจนวิทยาการ (2551) พบว่า นักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสูงมีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมากกว่านักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำ พงนิศา จันทร์ (2552) พบว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีทัศนคติต่อการเรียนดนตรีไทยและนาฏศิลป์ไทยแตกต่างกัน เช่นเดียวกับที่เสวย สิงโตสี (2544) พบว่าผู้เรียนที่มีผลการเรียนต่างกันมีนิสัยทางการเรียนต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

จากการประมวลเอกสารข้างต้น พบว่าตัวแปรเพศ อายุ และผลการเรียนมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่น่าปรารถนาต่าง ๆ ดังนั้น ในงานวิจัยนี้จึงคาดว่าเพศ อายุ และผลการเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการประมวลเอกสาร ผู้วิจัยแบ่งพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีออกเป็น 2 ด้าน คือ การใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีในชั้นเรียน และการใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน สำหรับแนวทางการกำหนดความหมายของตัวแปร ตลอดจนแสดงหลักฐานความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามเพื่อใช้ประกอบการตั้งสมมติฐานการวิจัยในการวิจัยครั้งนี้อาศัยแนวคิดทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) ที่เชื่อว่าพฤติกรรมทางสังคมของมนุษย์เกิดจากสาเหตุที่สำคัญอย่างน้อย 4 ประการ คือ 1) สาเหตุทางสถานการณ์ 2) สาเหตุทางจิตลักษณะเดิม 3) สาเหตุร่วมระหว่างจิตลักษณะกับสถานการณ์ และ 4) สาเหตุทางจิตลักษณะตามสถานการณ์

จากการทบทวนเอกสาร พบว่ากลุ่มตัวแปรสถานการณ์ทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรี ได้แก่ 1) การสนับสนุนการเรียนคนตรีจากผู้ปกครอง 2) การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง 3) ความสัมพันธ์ระหว่างครูคนตรีกับนักเรียน และ 4) การเปิดรับข่าวสารด้านคนตรี กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม ได้แก่ 1) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และ 2) ความเชื่ออำนาจในตน กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ 1) เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรี และ 2) การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนคนตรี ดังแสดงในกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้



นิยามเชิงปฏิบัติการ

1. **พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี** หมายถึง การแสดงออกซึ่งความกระตือรือร้นในการเรียน และแสวงหาความรู้ในวิชาดนตรีทั้งในห้องเรียนและการค้นคว้าด้วยตนเองนอกห้องเรียนด้วยความต้องการเรียนรู้ของตนเอง มีการหาข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับดนตรี มีความตั้งใจ พยายามพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ เพื่อนำความรู้จากการเรียนในชั้นเรียนมาทำให้เกิดประโยชน์ ทั้งด้านทักษะการบรรเลงเครื่องดนตรีและทฤษฎีดนตรี มีการจัดแบ่งเวลาที่เหมาะสมในการฝึกซ้อม และนำความรู้ด้านดนตรีไปใช้ประโยชน์ได้อย่างเหมาะสม แบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ

1.1 การใฝ่รู้ใฝ่เรียนในชั้นเรียน หมายถึง การกระทำที่แสดงออกถึงความสนใจขณะเรียนดนตรี เอาใจใส่ในการเรียนตลอดเวลาด้วยความกระตือรือร้น มีสมาธิ เตรียมความพร้อมทั้งตนเองและอุปกรณ์ในการเรียน รับผิดชอบในการเรียนอย่างสม่ำเสมอ ผู้วิจัยวัดตัวแปรดังกล่าวจากแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามนิยามปฏิบัติการ โดยเป็นมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักเรียนที่ได้คะแนนสูงแสดงว่ามีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียนมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

1.2 การใฝ่รู้ใฝ่เรียนโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน หมายถึง พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนหมายถึง การแสวงหาความรู้ทางดนตรีด้วยตนเอง ไม่ว่าจะเป็นการเข้าร่วมเป็นสมาชิกวงดนตรี การเข้าร่วมค่ายดนตรี การสนทนา การสังเกต เลียนแบบจากผู้มีประสบการณ์ การค้นคว้าจากเอกสาร สื่อโสตทัศนูปกรณ์ และเทคโนโลยีต่าง ๆ รวมทั้งการฝึกซ้อมส่วนตัวและการเรียนดนตรีเพิ่มเติมนอกจากหลักสูตรที่กำลังศึกษาได้ระบุไว้ เพื่อนำความรู้จากการค้นคว้านอกห้องเรียนมาทำให้เกิดประโยชน์ ผู้วิจัยวัดตัวแปรดังกล่าวจากแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามนิยามปฏิบัติการ โดยเป็นมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักเรียนที่ได้คะแนนสูง แสดงว่ามีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

2. **แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์** หมายถึง การที่นักเรียนมีความปรารถนาจะทำงานให้สำเร็จด้วยมาตรฐานที่สูงตามที่ตนได้ตั้งไว้ และใช้ความพยายามอย่างเต็มที่โดยไม่ติดต่ออุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นสามารถวัดได้ด้วยแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของสกล เทียงแท้ และสุมิตตรา เจริมพันธ์ (2546) เป็นแบบวัดมาตราประเมินรวมค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ประกอบด้วยข้อคำถาม 16 ข้อ นักเรียนที่ได้คะแนนสูง แสดงว่ามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

3. **ความเชื่ออำนาจในตน** หมายถึง ความเชื่อเกี่ยวกับผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำต่าง ๆ ว่าเป็นผลจากการกระทำด้วยความสามารถของตน จากความตั้งใจปฏิบัติของตน ไม่ใช่โชคกลางหรือพรสวรรค์ ไม่ว่าผลนั้นจะเป็นความสำเร็จหรือความล้มเหลวก็ตาม สามารถวัดได้จากแบบวัดความเชื่อ

อำนาจในตน ที่ผู้วิจัยปรับปรุงจากแบบวัดของอรพินทร์ ชูชม อัจฉรา สุขารมณ และทัศนาก ทอภักดี (2540) ซึ่งเป็นแบบวัดลักษณะมาตรประมาณค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักเรียนที่ได้คะแนนสูง แสดงว่ามีความเชื่ออำนาจในตนมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

4. การสนับสนุนการเรียนรู้ของคนจากผู้ปกครอง หมายถึง การช่วยเหลือด้านการเรียนดนตรีของบิดา มารดา หรือผู้ปกครองต่อนักเรียนที่เรียนดนตรีใน 3 ด้าน คือ **ด้านอารมณ์** เช่น การให้ความสนใจ ให้คำติชมและให้คำปรึกษาและชี้แนะทางด้านการเรียนวิชาดนตรี **ด้านสิ่งของ** เช่น การจัดหาอุปกรณ์การเรียน และการสนับสนุนค่าเล่าเรียนวิชาดนตรี **ด้านข้อมูลข่าวสาร** เช่น การบอกกล่าวข้อมูลข่าวสารความเคลื่อนไหวทางดนตรีต่าง ๆ สามารถวัดได้จากแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามนิยามปฏิบัติการ ซึ่งเป็นแบบมาตรประเมินรวมค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักเรียนที่ได้คะแนนสูง แสดงว่าได้รับการสนับสนุนด้านการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

5. การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง หมายถึง การที่นักเรียนรับรู้จากผู้ปกครอง เพื่อน ครูอาจารย์ หรือบุคคลอื่น ๆ ที่ตนให้ความสำคัญ ได้ตั้งความคาดหวังต่อตนในการเรียนดนตรีให้ประสบความสำเร็จในระดับสูง เป็นผู้นำด้านดนตรีในกลุ่มที่ตนอยู่ หรือเป็นผู้สร้างชื่อเสียงให้กลุ่มได้ สามารถวัดได้จากเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งเป็นแบบมาตรวัด 6 ระดับตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักเรียนที่ได้คะแนนสูง แสดงว่ามีการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

6. ความสัมพันธ์ระหว่างครูดนตรีกับนักเรียน หมายถึง การแสดงออกซึ่งท่าทีตอบสนองอันดีระหว่างครูกับนักเรียนทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เช่น การร่วมมือในชั้นเรียน กล่าวถาม กล่าวพูดคุยอย่างเหมาะสม การพูดคุยเรื่องอื่น ๆ นอกเหนือจากวิชาเรียนหลังชั้นเรียน หรือการที่นักเรียนกล้าเข้าพบครูนอกเวลาเรียน ซึ่งครูเปิดโอกาสให้นักเรียนเข้าพบได้อย่างเป็นกันเอง สามารถวัดได้จากแบบวัดที่ผู้วิจัยปรับปรุงขึ้นจากแบบวัดของน็อน พินประดิษฐ์ (2541) เป็นแบบวัดมาตรประเมินรวมค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” จำนวน 15 ข้อ นักเรียนที่ได้คะแนนสูงแสดงว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

7. การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี หมายถึง การที่นักเรียนได้รับหรือสนใจข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับดนตรี อุปกรณ์ดนตรี เทคโนโลยีดนตรี การแสดงดนตรี และกิจกรรมดนตรีอื่น ๆ จากสื่อโทรทัศน์ วิทยุ นิตยสาร สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ภาพยนตร์ หรือข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต สามารถวัดได้จากเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งเป็นแบบมาตรวัด 6 ระดับตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักเรียนที่ได้คะแนนสูง แสดงว่ามีการเปิดรับนวัตกรรมทางดนตรีมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

8. เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี หมายถึง ปริมาณการรับรู้และคำนึงถึงคุณค่าโดยตระหนักถึงประโยชน์หรือโทษของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี รู้สึกพึงพอใจที่จะปฏิบัติตนเป็นผู้มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี และพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี สามารถวัดได้จากเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งเป็นแบบมาตรวัด 6 ระดับตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักเรียนที่ได้คะแนนสูง แสดงว่ามีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

9. การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี หมายถึง การตั้งเป้าหมายการเรียนดนตรีในปัจจุบันเพื่อเรียนดนตรีระดับที่สูงขึ้น เห็นคุณค่าในการเรียนดนตรีระดับอุดมศึกษาว่ามีความหมายและจำเป็นสำหรับตน โดยมีการควบคุมตนเองให้มีความเพียรพยายามในการฝึกซ้อมดนตรี ทบทวนความรู้ทางดนตรีอยู่เสมอ ตระหนักว่าตนมีความรักความชอบที่จะศึกษาต่อด้านดนตรี ประกอบอาชีพด้านดนตรี หรือเป็นผู้ที่มีความสามารถทางดนตรีในระดับที่สูงในอนาคต วัดได้จากแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีลักษณะเป็นแบบมาตรวัด 6 ระดับตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักเรียนที่ได้คะแนนสูง แสดงว่ามีกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรีมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และมีการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองสูง เป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียน ทั้งการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน และการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน มากกว่านักเรียนที่มีลักษณะอื่น ๆ

2. นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และมีการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีสูง เป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียน ทั้งการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน และการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน มากกว่านักเรียนที่มีลักษณะอื่น ๆ

3. นักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนสูง และการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างสูง เป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียน ทั้งการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน และการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน มากกว่านักเรียนที่มีลักษณะอื่น ๆ

4. กลุ่มตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม และกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ สามารถทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี ทั้งการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน และการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาสถานการณ์ทางสังคมและจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีของนักเรียนวิชาเอกดนตรีระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้วิจัยเริ่มทำการศึกษาโดยการทบทวนแนวคิด ทฤษฎีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างและกำหนดนิยามปฏิบัติการของตัวแปร จากนั้นจึงสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้สอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการ และนำไปทดลองใช้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือ เมื่อปรับปรุงจนได้เครื่องมือที่มีคุณภาพดีแล้ว ผู้วิจัยจึงนำไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจริงที่ได้กำหนดไว้แล้ว จากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป โดยขั้นตอนต่าง ๆ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑลที่เรียนดนตรีเป็นวิชาเอก โดยไม่จำกัดว่าเป็นดนตรีไทยหรือดนตรีสากล ไม่จำกัดประเภทเครื่องดนตรีเอก โดยจากการสำรวจเบื้องต้น ผู้วิจัยพบโรงเรียนและสถาบันต่าง ๆ ที่เปิดสอนวิชาเอกดนตรีในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เช่น โรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล โรงเรียนดุริยางค์ทหารบก โรงเรียนดุริยางค์ทหารเรือ โรงเรียนดุริยางค์ทหารอากาศ วิทยาลัยนาฏศิลป์กรุงเทพ ฯ วิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี วิทยาลัยนาฏศิลป์ศาลายา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) โรงเรียนวัดสุทธิวราราม โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา และโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี แต่เนื่องจากผู้วิจัยไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน ผู้วิจัยจึงใช้สูตรคำนวณหาขนาดตัวอย่างที่ไม่ทราบจำนวนประชากรแน่นอนของฟิชเชอร์ แลง และสโตเคิล (Fisher, Laing and Stoeckel, 1983 อ้างถึงในเพ็ญพร ธีระสวัสดิ์ และคนอื่น ๆ, 2536: 56) ดังนี้

$$n = Z^2(pq)/d^2$$

เมื่อ n	คือ	ขนาดของตัวอย่างที่ต้องการ (เมื่อประชากรมากกว่า 10,000 คน)
Z	คือ	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานปกติกำหนดที่ระดับ 1.96 ซึ่งเท่ากับระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95 แต่ในที่นี้พิเศษเป็น 2
Q	คือ	1 – p
d	คือ	ระดับของความแม่นยำที่ต้องการ กำหนดที่ระดับ .005
p	คือ	สัดส่วนของประชากรเป้าหมายที่ประมาณว่าจะมีลักษณะเฉพาะด้านใดด้านหนึ่ง หาก ไม่อาจประมาณได้อย่างสมเหตุสมผลให้ใช้ .50 (หรือร้อยละ 50) แทนค่าในสูตร ได้

$$n = ((2^2)(0.5)(0.5))/0.05^2 = 400$$

ดังนั้น จำนวนตัวอย่างขั้นต่ำในการศึกษาครั้งนี้จึงเท่ากับ 400

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษาครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่เรียนดนตรีเป็นวิชาเอก โดยไม่จำกัดประเภทเครื่องดนตรีและประเภทของดนตรีที่เรียน จำนวน 457 คน ได้แก่ 1) โรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร 2) หลักสูตรระดับเตรียมอุดมดนตรี วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล 3) วิชาเอกดุริยางคศิลป์ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) 4) แผนการเรียนศิลป์-ดนตรี โรงเรียนวัดสุทธิวราราม

การสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

การสุ่มกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบหลายขั้นตอน (Multi - stage sampling) คือ

1. สุ่มกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนมัธยมในเขตกรุงเทพ ฯ และปริมณฑลที่มีวิชาเอกดนตรีระดับมัธยมศึกษาตอนปลายด้วยการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Sampling) โดยแบ่งโรงเรียนออกเป็น 2 ชั้นภูมิ คือ โรงเรียนที่เน้นผลิตนักเรียนด้านดนตรีโดยเฉพาะ และโรงเรียนที่ไม่ได้เน้นผลิตนักเรียนด้านดนตรีโดยเฉพาะ

1.1 โรงเรียนที่เน้นผลิตนักเรียนด้านวิชาดนตรีโดยเฉพาะ สุ่มด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย ได้กลุ่มตัวอย่าง 2 แห่ง คือ โรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร และ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

1.2 โรงเรียนที่ไม่ได้เน้นผลิตนักเรียนด้านดนตรีโดยเฉพาะ สุ่มด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายได้ 2 แห่ง ได้แก่ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) (วิชาเอกดุริยางคศิลป์) และโรงเรียนวัดสุทธิวราราม (แผนการเรียนศิลป์ - ดนตรี)

2. เมื่อได้โรงเรียนแล้ว จึงทำการสุ่มนักเรียนที่จะใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง สำหรับโรงเรียนที่เน้นผลิตนักเรียนด้านดนตรีโดยเฉพาะ ใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นกลุ่ม เนื่องจากโรงเรียนประเภทนี้มีจำนวนห้องเรียนของนักเรียนวิชาเอกดนตรีมาก ส่วนโรงเรียนที่ไม่ได้เน้นผลิตนักเรียนด้านดนตรีโดยเฉพาะ ใช้การสุ่มแบบเจาะจง (Purposive sampling) เนื่องจากโรงเรียนประเภทนี้มีจำนวนห้องเรียนของนักเรียนวิชาเอกดนตรีเพียงชั้นละ 1 ห้อง รวมการสุ่มห้องเรียนจากโรงเรียนทั้งสองประเภทจากระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 ได้ทั้งสิ้น 12 ห้องเรียน และเก็บข้อมูลกับนักเรียนห้องละ 25 – 30 คน รวมทั้งสิ้นประมาณ 457 คน ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ชั้น	วิธีการเลือก ตัวอย่าง	จำนวน
ชั้น ที่ 1 โรง เรื ย น ตัวอย่ าง	แบบชั้นภูมิ โรงเรียนที่เน้นผลิตนักเรียนด้านวิชาดนตรี โดยเฉพาะ (สุ่มได้ 2 โรงเรียนจาก 6 โรงเรียน)	โรงเรียนที่ไม่ได้เน้นผลิตนักเรียนด้าน ดนตรีโดยเฉพาะ (สุ่มได้ 2 โรงเรียนจาก 5 โรงเรียน)
ชั้น ที่ 2 ห้ อ ง เรื ย น ตัวอย่ าง	แบบกลุ่มและ แบบเจาะจง ม.4 (2 ห้อง) ม.5 (2 ห้อง) ม.6 (2 ห้อง) รวม 6 ห้อง	ม.4 (2 ห้อง) ม.5 (2 ห้อง) ม.6 (2 ห้อง) รวม 6 ห้อง
ชั้น ที่ 3 นั ก เรื ย น ตัวอย่ าง	แบบง่าย ม.4 (132 คน) ม.5 (126 คน) ม.6 (129 คน) รวม 387 คน	ม.4 (26 คน) ม.5 (25 คน) ม.6 (19 คน) รวม 70 คน
รวมทั้งสิ้น 457 คน		

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบวัดที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 10 ฉบับ ได้แก่ แบบวัดพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี จำนวน 1 ฉบับ แบ่งออกเป็น 2 ด้าน ได้แก่ การใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน และการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน แบบวัดตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิม ประกอบไปด้วยแบบวัด 2 ฉบับ ได้แก่ แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และแบบวัดความเชื่ออำนาจในตน แบบวัดตัวแปรกลุ่มสถานการณ์ทางสังคม ประกอบด้วยแบบวัด 4 ฉบับ ได้แก่ แบบวัดการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง แบบวัดการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง แบบวัดความสัมพันธ์ระหว่างครูดนตรีกับนักเรียน และแบบวัดการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี แบบวัดตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ ประกอบด้วยแบบวัด 2 ฉบับ ได้แก่ แบบวัดเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี และแบบวัดการกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี แบบสอบถามตัวแปรกลุ่มลักษณะทางชีวสังคม จำนวน 1 ฉบับ แบ่งเป็น 3 หัวข้อ ได้แก่ เพศ อายุ และผลการเรียน มีรายละเอียดของเครื่องมือแต่ละฉบับดังนี้

แบบวัดพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี

เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามนิยามปฏิบัติการเพื่อวัดพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนของนักเรียนใน 2 ด้าน คือ **ด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน** เป็นแบบวัดที่ให้นักเรียนรายงานตนเกี่ยวกับความสนใจขณะเรียนดนตรี เอาใจใส่ในการเรียนตลอดเวลาด้วยความกระตือรือร้น มีสมาธิ เตรียมความพร้อมทั้งตนเองและอุปกรณ์ในการเรียน รับผิดชอบในการเรียนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อนำความรู้จากการเรียนในชั้นเรียนมาทำให้เกิดประโยชน์ ทั้งด้านทักษะการบรรเลงเครื่องดนตรีและทฤษฎีดนตรี และด้าน **การใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน** เป็นแบบวัดที่ให้นักเรียนรายงานตนเกี่ยวกับการแสวงหาความรู้ทางดนตรีด้วยตนเอง ไม่ว่าจะเป็นการเข้าร่วมเป็นสมาชิกวงดนตรี การเข้าร่วมค่ายดนตรี การสนทนา การสังเกต เลียนแบบจากผู้มีประสบการณ์ การค้นคว้าจากเอกสาร สื่อโสตทัศนูปกรณ์ และเทคโนโลยีต่าง ๆ รวมทั้งการฝึกซ้อมส่วนตัวและการเรียนดนตรีเพิ่มเติมนอกจากหลักสูตรที่กำลังศึกษาได้ระบุไว้เพื่อนำความรู้จากการค้นคว้านอกห้องเรียนมาทำให้เกิดประโยชน์ มีลักษณะเป็นแบบวัดชนิดมาตราปรมาณรวมค่า เป็นข้อความทางบวก 8 ข้อ ทางลบ 5 ข้อ แต่ละข้อมีมาตร 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย จากการนำไปทดลองใช้กับนักเรียน 50 คน อำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .28 ถึง .60 มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์อัลฟาเท่ากับ .781

ตัวอย่างแบบวัดพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียน

1) ด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน

(0) แม้ฉันจะเข้าใจบทเรียนดนตรีดีแล้ว แต่ฉันก็ยังคงตั้งใจฟังเมื่อครูทบทวนบทเรียนให้

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

2) ด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน

(0) กิจกรรมยามว่างหรืองานอดิเรกของฉันมักเป็นกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาทักษะดนตรีให้ดีขึ้น

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน คือ สำหรับข้อความทางบวก ให้คะแนน 6 5 4 3 2 1 ตามลำดับจาก“จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ให้คะแนนในทางกลับกันสำหรับข้อความทางลบ นักเรียนที่ได้คะแนนสูงแสดงว่ามีการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยในชั้นเรียนและการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยนำมาจากแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของสกล เทียงแท้ และสุมิตรา เจริมพันธ์ (2546) เป็นแบบวัดที่ให้นักเรียนรายงานตนเกี่ยวกับการที่นักเรียนมีความปรารถนาจะทำงานหนึ่ง ๆ ให้สำเร็จด้วยมาตรฐานที่สูงตามที่ตนได้ตั้งไว้ และใช้ความพยายามอย่างเต็มที่โดยไม่ติดต่ออุปสรรคที่อาจเกิดขึ้น มีลักษณะเป็นแบบวัดชนิดมาตรประเมินรวมค่า เป็นข้อความทางบวก 13 ข้อ แต่ละข้อมีมาตร 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย จากการนำไปทดลองใช้กับนักเรียน 50 คน พบว่ามีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .24 ถึง .73 มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์อัลฟาเท่ากับ .854

ตัวอย่างแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

(0) ฉันเตรียมตัวเต็มที่เพื่อทำงานสำคัญ ๆ ให้สำเร็จ

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน คือ สำหรับข้อความทางบวก ให้คะแนน 6 5 4 3 2 1 ตามลำดับจาก“จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ให้คะแนนในทางกลับกันสำหรับข้อความทางลบ นักเรียนที่ได้คะแนนสูงแสดงว่ามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

แบบวัดความเชื่ออำนาจในตน

เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยนำมาจากแบบวัดความเชื่ออำนาจในตนของอรพินทร์ ชูชม อัจฉรา สุขารมณ และทัศนาก ทอภักดี (2540) เป็นแบบวัดที่ให้นักเรียนรายงานตนเกี่ยวกับการที่ตนเชื่อเกี่ยวกับผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำต่าง ๆ ว่าเป็นผลจากการกระทำด้วยความสามารถของตน จากความตั้งใจปฏิบัติของตน ไม่ได้เกิดมาจากโชคลางหรือพรสวรรค์ ไม่ว่าผลนั้นจะเป็นความสำเร็จหรือความล้มเหลวก็ตาม มีลักษณะเป็นแบบวัดชนิดมาตรประเมินรวมค่า เป็นข้อความทางบวก 11 ข้อ แต่ละข้อมีมาตร 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย จากการนำไปทดลองใช้กับนักเรียน 50 คน โดยพบว่ามีความเชื่ออำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .30 ถึง .62 มีความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์อัลฟ่าเท่ากับ .765

ตัวอย่างแบบวัดความเชื่ออำนาจในตน

(0) ฉันเชื่อว่าสิ่งที่ฉันเป็นอยู่ เป็นผลจากการกระทำของตนเอง

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน คือ สำหรับข้อความทางบวก ให้คะแนน 6 5 4 3 2 1 ตามลำดับจาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ให้คะแนนในทางกลับกันสำหรับข้อความทางลบ นักเรียนที่ได้คะแนนสูงแสดงว่ามีความเชื่ออำนาจในตนมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

แบบวัดการสนับสนุนการเรียนรู้คณิตศาสตร์จากผู้ปกครอง

เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามนิยามปฏิบัติการ เป็นแบบวัดที่ให้นักเรียนรายงานตนเกี่ยวกับการช่วยเหลือด้านการเรียนคณิตศาสตร์ของบิดา มารดา หรือผู้ปกครองทั้งด้านอารมณ์ เช่น การให้ความสนใจ ให้คำติชมและให้คำปรึกษาและชี้แนะทางด้านการเรียนวิชาคณิตฯ ด้านสิ่งของ เช่น การจัดหาอุปกรณ์การเรียน และการสนับสนุนค่าเล่าเรียนวิชาคณิตฯ และด้านข้อมูลข่าวสาร เช่น การบอกกล่าวข้อมูลข่าวสารความเคลื่อนไหวทางคณิตฯ ต่าง ๆ มีลักษณะเป็นแบบวัดชนิดมาตรประเมินรวมค่า เป็นข้อความทางบวก 11 ข้อ แต่ละข้อมีมาตร 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย จากการนำไปทดลองใช้กับนักเรียน 50 คน พบว่ามีความเชื่ออำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .56 ถึง .80 มีความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์อัลฟ่าเท่ากับ .916

ตัวอย่างแบบวัดการสนับสนุนการเรียนรู้ดนตรีจากผู้ปกครอง

(0) ฉันได้รับคำชื่นชมจากผู้ปกครองอยู่เสมอเมื่อฉันบรรเลงดนตรีได้ไพเราะ

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

(00) เมื่อฉันต้องการใช้อุปกรณ์ดนตรีชนิดใด ผู้ปกครองจะช่วยจัดหามาให้เสมอ

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

(000) เมื่อมีข่าวสารหรือรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับดนตรีหรือเครื่องดนตรีที่ฉันเล่น ผู้ปกครองมักจะรวบรวมเก็บไว้ให้ฉัน

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน คือ สำหรับข้อความทางบวก ให้คะแนน 6 5 4 3 2 1 ตามลำดับจาก“จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ให้คะแนนในทางกลับกันสำหรับข้อความทางลบ นักเรียนที่ได้คะแนนสูงแสดงว่ามีการสนับสนุนการเรียนรู้ดนตรีจากผู้ปกครองมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

แบบวัดการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง

เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามนิยามปฏิบัติการ เพื่อให้นักเรียนรายงานตนเกี่ยวกับการที่นักเรียนรับรู้จากผู้ปกครอง เพื่อน ครู อาจารย์ หรือบุคคลอื่น ๆ ที่ตนให้ความสำคัญได้ตั้งความคาดหวังต่อตนในการเรียนดนตรีให้ประสบความสำเร็จในระดับสูง เป็นผู้นำด้านดนตรีในกลุ่มที่ตนอยู่ หรือเป็นผู้สร้างชื่อเสียงให้กลุ่มได้ มีลักษณะเป็นแบบวัดชนิดมาตราประเมินรวมค่า เป็นข้อความทางบวก 10 ข้อ แต่ละข้อมีมาตร 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” จากการนำไปทดลองใช้กับนักเรียน 50 คน พบว่ามีค่ามีอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .43 ถึง .76 มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์อัลฟาเท่ากับ .881

ตัวอย่างแบบวัดการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง

(0) ผู้ปกครองตั้งเป้าหมายให้ฉันเป็นนักดนตรีที่มีชื่อเสียง

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน คือ สำหรับข้อความทางบวก ให้คะแนน 6 5 4 3 2 1 ตามลำดับจาก“จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ให้คะแนนในทางกลับกันสำหรับข้อความทางลบ นักเรียนที่ได้คะแนนสูงแสดงว่ามีการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

แบบวัดความสัมพันธ์ระหว่างครูดนตรีกับนักเรียน

เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยปรับปรุงขึ้นจากแบบวัดความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนของนีกอน พินประดิษฐ์ (2541) เพื่อให้ให้นักเรียนรายงานตนเกี่ยวกับการแสดงออกซึ่งท่าทีตอบสนองอันดีระหว่างครูกับนักเรียนทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เช่น การร่วมมือในชั้นเรียน กล้าถาม กล้าพูดคุยอย่างเหมาะสม การพูดคุยเรื่องอื่น ๆ นอกเหนือจากวิชาเรียนหลังชั้นเรียน หรือการที่นักเรียนกล้าเข้าพบครูนอกเวลาเรียน ซึ่งครูเปิดโอกาสให้นักเรียนเข้าพบได้อย่างเป็นกันเอง มีลักษณะเป็นแบบวัดชนิดมาตราประเมินรวมค่า เป็นข้อความทางบวก 9 ข้อ ทางลบ 6 ข้อ แต่ละข้อมีมาตร 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย จากการนำไปทดลองใช้กับนักเรียน 50 คน พบว่ามีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .23 ถึง .65 มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์อัลฟาเท่ากับ .841

ตัวอย่างแบบวัดความสัมพันธ์ระหว่างครูดนตรีกับนักเรียน

(0) ครูดนตรีไม่ทำให้ฉันอายเมื่อถามซ้ำหรือตอบคำถามผิดในห้องเรียน

.....

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------	-----------------	---------	------------

เกณฑ์การให้คะแนน คือ สำหรับข้อความทางบวก ให้คะแนน 6 5 4 3 2 1 ตามลำดับจาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ให้คะแนนในทางกลับกันสำหรับข้อความทางลบ นักเรียนที่ได้คะแนนสูงแสดงว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างครูดนตรีกับนักเรียน มากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

แบบวัดการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี

เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากนิยามปฏิบัติการ เพื่อให้ให้นักเรียนรายงานตนเกี่ยวกับการที่นักเรียนได้รับหรือสนใจข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับดนตรี อุปกรณ์ดนตรี เทคโนโลยีดนตรี การแสดงดนตรี และกิจกรรมดนตรีอื่น ๆ จากสื่อโทรทัศน์ วิทยุ นิตยสาร สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ภาพยนตร์ หรือข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต มีลักษณะเป็นแบบวัดชนิดมาตราประเมินรวมค่า เป็นข้อความทางบวก 9 ข้อ ทางลบ 3 ข้อ แต่ละข้อมีมาตร 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย จากการนำไปทดลองใช้กับนักเรียน 50 คน พบว่ามีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .18 ถึง .64 มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์อัลฟาเท่ากับ .784

ตัวอย่างแบบวัดการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี

(0) เมื่อพบว่ามีแอปพลิเคชันหรือโปรแกรมเกี่ยวกับดนตรี ฉันจะดาวน์โหลดมาใช้เมื่อมีโอกาส

.....

จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน คือ สำหรับข้อความทางบวก ให้คะแนน 6 5 4 3 2 1 ตามลำดับจาก“จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ให้คะแนนในทางกลับกันสำหรับข้อความทางลบ นักเรียนที่ได้คะแนนสูงแสดงว่ามีการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

แบบวัดเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี

เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากนิยามปฏิบัติการ เพื่อให้นักเรียนรายงานตนเองเกี่ยวกับปริมาณการรับรู้และค่านึงถึงคุณค่าโดยตระหนักถึงประโยชน์หรือโทษของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี รู้สึกพึงพอใจที่จะปฏิบัติตนเป็นผู้มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี และพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี มีลักษณะเป็นแบบวัดชนิดมาตราส่วนประเมินรวมค่า เป็นข้อความทางบวก 9 ข้อ ทางลบ 7 ข้อ แต่ละข้อมีมาตร 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย จากการนำไปทดลองใช้กับนักเรียน 50 คน พบว่ามีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .47 ถึง .67 มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์อัลฟาเท่ากับ .90

ตัวอย่างแบบวัดเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมไม่รู้ไม่เรียนดนตรี

(0) การเตรียมอุปกรณ์ดนตรีที่จะใช้ในการเรียนให้พร้อมอยู่เสมอเป็นสิ่งที่นักเรียนดนตรีทุกคนต้องทำ

จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน คือ สำหรับข้อความทางบวก ให้คะแนน 6 5 4 3 2 1 ตามลำดับจาก“จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ให้คะแนนในทางกลับกันสำหรับข้อความทางลบ นักเรียนที่ได้คะแนนสูงแสดงว่ามีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรณรงค์ใฝ่เรียนตนตรึ่มากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

แบบวัดการกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี

เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากนิยามปฏิบัติการ เพื่อให้นักเรียนรายงานตนเองเกี่ยวกับปริมาณ การตั้งเป้าหมายการเรียนดนตรีในปัจจุบันเพื่อเรียนดนตรีระดับที่สูงขึ้น เห็นคุณค่าในการเรียนดนตรี ระดับอุดมศึกษาว่ามีความหมายและจำเป็นสำหรับตน โดยมีการควบคุมตนเองให้มีความเพียร พยายามในการฝึกซ้อมดนตรี ทบทวนความรู้ทางดนตรีอยู่เสมอ และตระหนักว่าตนมีความรัก ความชอบที่จะศึกษาต่อด้านดนตรี ประกอบอาชีพด้านดนตรี หรือเป็นผู้ที่มีความสามารถทางดนตรีใน ระดับที่สูงขึ้นในอนาคต มีลักษณะเป็นแบบวัดชนิดมาตราส่วนประเมินรวมค่า เป็นข้อความทางบวก 12 ข้อ

ทางลบ 1 ข้อ แต่ละข้อมีมาตรา 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย จากการนำไปทดลองใช้กับนักเรียน 50 คน พบว่ามีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .56 ถึง .87 มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์อัลฟาเท่ากับ .939

ตัวอย่างแบบวัดการกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี

(0) ฉันตั้งใจฝึกซ้อมอย่างหนักเพื่อสอบเข้าศึกษาต่อด้านดนตรีในมหาวิทยาลัย

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน คือ สำหรับข้อความทางบวก ให้คะแนน 6 5 4 3 2 1 ตามลำดับจาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ให้คะแนนในทางกลับกันสำหรับข้อความทางลบ นักเรียนที่ได้คะแนนสูงแสดงว่ามีการกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรีมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

แบบสอบถามลักษณะทางชีวสังคม

แบบสอบถามส่วนนี้มีลักษณะเป็นตัวเลือกและเติมคำในช่องว่าง โดยลักษณะทางชีวสังคมที่ศึกษา แบ่งเป็น 3 ข้อคำถาม ได้แก่ เพศ อายุ และผลการเรียน

การหาคุณภาพเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้มีทั้งที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามนิยามปฏิบัติการ ปรับปรุงมาจากผู้อื่น และนำแบบวัดของผู้อื่นมาใช้ โดยผู้วิจัยนำเครื่องมือไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะคล้ายกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย และหาคุณภาพของเครื่องมือแต่ละชุดดังนี้

1. **หาความเที่ยงตรง** ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญด้านดนตรี ด้านพฤติกรรมศาสตร์ และผู้ทรงคุณวุฒิตรวจทานแบบวัดที่สร้างขึ้นในด้านความครอบคลุมเนื้อหาตามนิยามปฏิบัติการ ความเหมาะสมของภาษาและสำนวน เพื่อนำมาปรับปรุงและนำไปทดลองใช้

2. **หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ** หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item Discrimination) โดยนำแบบวัดไปทดลองใช้กับกลุ่มที่มีความคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยแล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งหมด ซึ่งไม่รวมคะแนนของข้อที่จะวิเคราะห์ (Item total correlation) แล้วคัดข้อที่มีความสัมพันธ์ผ่านเกณฑ์ไว้เป็นแบบวัดฉบับสมบูรณ์

3. **หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability)** หลังจากที่ได้วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อแล้ว ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะข้อที่มีนัยสำคัญแล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่นด้วยค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ส่งเอกสารขออนุญาตเก็บข้อมูลให้ออกให้โดยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒให้กับผู้อำนวยการโรงเรียนที่ใช้เป็นสถานที่เก็บข้อมูล
2. นำแบบวัดไปเก็บข้อมูลด้วยตนเองในโรงเรียนที่ใช้เป็นสถานที่เก็บข้อมูล
3. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลของแบบวัดแต่ละฉบับ แล้วนำข้อมูลมาลงรหัสและกรอกข้อมูลในคอมพิวเตอร์ เพื่อการวิเคราะห์ผลในลำดับต่อไป

การจัดการทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษานี้ประมวลผลข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติต่อไปนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลลักษณะชีวสังคมและคุณลักษณะของตัวแปรที่ศึกษาด้วยสถิติพื้นฐาน ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way ANOVA) เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 1, 2 และ 3 โดยใช้เกณฑ์ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ปฏิสัมพันธ์ที่พบว่ามีนัยสำคัญจะทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffé's method)
3. วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ แบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 4

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทนี้เป็นการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบสมมติฐานทั้ง 4 ข้อ โดยนำเสนอเป็น 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นผลการวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างตามลักษณะทางชีวสังคม

ส่วนที่ 2 เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมการใช้รู้-ใช้เรียนดนตรี ของนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และได้รับการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองต่างกัน

ส่วนที่ 3 เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมการใช้รู้-ใช้เรียนดนตรีของนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และมีการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีต่างกัน

ส่วนที่ 4 เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมการใช้รู้-ใช้เรียนดนตรีของนักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนและมีการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างต่างกัน

ส่วนที่ 5 เป็นผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อทำนายพฤติกรรมการใช้รู้-ใช้เรียนดนตรีด้วยกลุ่มตัวแปรด้านสถานการณ์ทางสังคม กลุ่มตัวแปรด้านจิตลักษณะเดิม และกลุ่มตัวแปรด้านจิตลักษณะตามสถานการณ์

ก่อนการนำเสนอข้อมูลแต่ละส่วนดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำเสนอสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

t แทน ค่าสถิติที่ใช้วิเคราะห์ในการแจกแจงแบบที (t-distribution)

F แทน ค่าสถิติที่ใช้วิเคราะห์ในการแจกแจงแบบเอฟ (F-distribution)

R^2 แทน ค่าอำนาจในการทำนาย

a แทน ค่าคงที่

b แทน ความชัน หรือสัมประสิทธิ์ถดถอย

Beta แทน สัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐาน

SE แทน ความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างตามลักษณะทางชีวสังคม

ตาราง 4 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง		เกณฑ์ แบ่งกลุ่ม	ค่าต่ำสุด และค่าสูงสุด	จำนวน (457 คน)	ร้อยละ	ค่าเฉลี่ย	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน
เพศ	ชาย			249	54.5		
	หญิง			208	45.5		
อายุ	มาก	> 16.56	17 – 19	252	51.1	17	1.01
	น้อย	≤ 16.56	13 – 16	205	49.9		
ผลการเรียน	สูง	> 2.96	2.97 - 4.00	251	54.9	2.96	0.58
	ต่ำ	≤ 2.96	0.98 - 2.96	206	45.1		

*ตัวแปรที่ค่าต่อเนื่อง ใช้ค่าเฉลี่ยในการแบ่งกลุ่มมากและกลุ่มน้อย

จากตาราง 4 แสดงลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง พบว่ามีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนวิชาเอกดนตรีในโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล กลุ่มจำนวนทั้งสิ้น 457 คน เป็นเพศชาย 249 คน (ร้อยละ 54.5) เพศหญิง 208 คน (ร้อยละ 45.5) อายุอยู่ระหว่าง 13 – 19 (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.01) แบ่งเป็นกลุ่มที่มีอายุน้อย 205 คน (ร้อยละ 49.9) และกลุ่มอายุมาก 252 คน (ร้อยละ 51.1) ผลการเรียนของนักเรียนอยู่ระหว่าง 0.98 – 4.00 (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.96 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.58) แบ่งเป็นกลุ่มผลการเรียนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย 206 คน (ร้อยละ 45.1) และกลุ่มผลการเรียนสูงกว่าค่าเฉลี่ย 251 คน (ร้อยละ 54.9)

สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวน 457 คน มีสัดส่วนเพศชายมากกว่าเพศหญิง อายุเฉลี่ย 17 ปี และมีค่าเฉลี่ยผลการเรียนเท่ากับ 2.96

นอกจากลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยได้เสนอข้างต้นแล้วนั้น ลำดับต่อไปผู้วิจัยจะเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับจำนวน ร้อยละ คะแนนกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่ศึกษา ซึ่งปรากฏในตาราง 5 ดังนี้

ตาราง 5 จำนวน ร้อยละ คะแนนกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปร

ตัวแปร	มัธยมศึกษา	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	เกณฑ์แบ่งกลุ่ม	จำนวน (457 คน)	ร้อยละ
กลุ่มตัวแปรตาม						
พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี	111	110.24	15.25	ต่ำ (64 - 110)	214	46.8
				สูง (111 -146)	243	53.2
พฤติกรรมกรใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน	55	54.91	8.10	ต่ำ (33 - 54)	216	50.8
				สูง (55 - 75)	241	49.2
พฤติกรรมกรใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน	55	55.43	9.89	ต่ำ (19 - 55)	232	50.8
				สูง (56 - 78)	225	49.2
กลุ่มตัวแปรอิสระด้านสถานการณ์ทางสังคม						
การสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง	47	45.5	11.27	ต่ำ (11 - 45)	213	46.6
				สูง (46 - 66)	244	53.4
การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง	40	39.1	10.1	ต่ำ (10 - 39)	215	47.0
				สูง (40 –60)	242	53.0
ความสัมพันธ์ระหว่างครูดนตรีกับนักเรียน	67	67.35	12.05	ต่ำ (37 - 67)	233	51.0
				สูง (68 - 90)	224	49.0
การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี	53	53.54	9.29	ต่ำ (29 - 53)	236	51.6
				สูง (54 - 72)	221	48.4
กลุ่มตัวแปรอิสระด้านจิตลักษณะเดิม						
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	47	47.13	7.86	ต่ำ (19 - 47)	232	50.8
				สูง (48 - 66)	225	49.2
ความเชื่ออำนาจในตน	48	47.13	9.12	ต่ำ (25 - 47)	222	48.6
				สูง (48 - 66)	235	51.4
กลุ่มตัวแปรอิสระด้านจิตลักษณะตามสถานการณ์						
เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี	70	70.42	12.08	ต่ำ (39 – 70)	233	51.0
				สูง (71 - 96)	224	49.0
การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี	60	57.94	12.69	ต่ำ (18 - 57)	196	42.9
				สูง (58 - 78)	261	57.1

กลุ่มตัวแปรตามในการศึกษาคครั้งนี้คือพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรี แบ่งออกเป็นด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีในชั้นเรียน และด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีเฉลี่ยเท่ากับ 110.24 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 15.25 เมื่อแบ่งคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีออกเป็นกลุ่มสูงและต่ำด้วยค่าเฉลี่ย พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีในระดับสูงจะมีคะแนนระหว่าง 111 - 146 คะแนน

คิดเป็นร้อยละ 53.2 ของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีในระดับต่ำ เป็นกลุ่มที่มีคะแนนระหว่าง 64 – 110 คะแนน รวมจำนวน 214 คน คิดเป็นร้อยละ 46.8 ของกลุ่มตัวอย่าง แสดงให้เห็นว่ามีสัดส่วนของผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีสูงนั้นมากกว่ากลุ่มที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีต่ำ (เปรียบเทียบระหว่างร้อยละ 53.2 กับร้อยละ 46.8)

การใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีในชั้นเรียน พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีในชั้นเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 54.91 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 8.1 เมื่อแบ่งคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีในชั้นเรียนออกเป็นกลุ่มสูงและต่ำด้วยค่าเฉลี่ยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีในชั้นเรียนระดับสูงจะมีคะแนนระหว่าง 55 – 75 คะแนน รวมจำนวน 241 คน คิดเป็นร้อยละ 49.2 ของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีในชั้นเรียนในระดับต่ำ เป็นกลุ่มที่มีคะแนนระหว่าง 33 - 54 คะแนน รวมจำนวน 216 คน คิดเป็นร้อยละ 50.08 ของกลุ่มตัวอย่าง แสดงให้เห็นว่ามีสัดส่วนของผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีในชั้นเรียนต่ำมากกว่าผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีในชั้นเรียนสูง (เปรียบเทียบระหว่างร้อยละ 50.08 กับร้อยละ 49.2)

การใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 55.43 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 9.98 เมื่อแบ่งคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนออกเป็นกลุ่มสูงและต่ำด้วยค่าเฉลี่ย พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนระดับสูงจะมีคะแนนระหว่าง 56 – 78 คะแนน รวมจำนวน 225 คน คิดเป็นร้อยละ 49.2 ของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนในระดับต่ำ เป็นกลุ่มที่มีคะแนนระหว่าง 19 - 55 คะแนน รวมจำนวน 232 คน คิดเป็นร้อยละ 50.8 ของกลุ่มตัวอย่าง แสดงให้เห็นว่ามีสัดส่วนของผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนต่ำ มากกว่าผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนสูง (เปรียบเทียบระหว่างร้อยละ 50.8 กับร้อยละ 49.2)

สำหรับ**ตัวแปรอิสระ**ในการศึกษาครั้งนี้ แบ่งออกเป็นสามกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม และกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์

กลุ่มตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม ประกอบด้วย ตัวแปรการสนับสนุนการเรียนคนตรีจากผู้ปกครอง การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง ความสัมพันธ์ระหว่างครูคนตรีกับนักเรียน การเปิดรับข่าวสารด้านคนตรี โดยมีรายละเอียด ดังนี้ **การสนับสนุนการเรียนคนตรีจากผู้ปกครอง** พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการสนับสนุนการเรียนคนตรีจากผู้ปกครองระดับสูงจะมีคะแนนระหว่าง

46 – 66 คะแนน รวมจำนวน 244 คน คิดเป็นร้อยละ 53.4 ของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองในระดับต่ำ เป็นกลุ่มที่มีคะแนนระหว่าง 11 - 45 คะแนน รวมจำนวน 213 คน คิดเป็นร้อยละ 46.6 ของกลุ่มตัวอย่าง แสดงให้เห็นว่ามีสัดส่วนของผู้ที่มีการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองสูงกว่าผู้ที่มีการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองต่ำ (เปรียบเทียบระหว่างร้อยละ 53.4 กับร้อยละ 46.6) **การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง** พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างระดับสูงจะมีคะแนนระหว่าง 40 – 60 คะแนน รวมจำนวน 242 คน คิดเป็นร้อยละ 53 ของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างในระดับต่ำ เป็นกลุ่มที่มีคะแนนระหว่าง 10 - 39 คะแนน รวมจำนวน 215 คน คิดเป็นร้อยละ 47 ของกลุ่มตัวอย่าง แสดงให้เห็นว่ามีสัดส่วนของผู้ที่มีการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างสูงกว่าผู้ที่มีการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างต่ำ (เปรียบเทียบระหว่างร้อยละ 53.0 กับร้อยละ 47.0) **ความสัมพันธ์ระหว่างครูดนตรีกับนักเรียน** พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนความสัมพันธ์ระหว่างครูดนตรีกับนักเรียนระดับสูงจะมีคะแนนระหว่าง 68 – 90 คะแนน รวมจำนวน 224 คน คิดเป็นร้อยละ 49 ของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนความสัมพันธ์ระหว่างครูดนตรีกับนักเรียนในระดับต่ำ เป็นกลุ่มที่มีคะแนนระหว่าง 37 - 67 คะแนน รวมจำนวน 233 คน คิดเป็นร้อยละ 51 ของกลุ่มตัวอย่าง แสดงให้เห็นว่ามีสัดส่วนของผู้ที่มีความสัมพันธ์ระหว่างครูดนตรีกับนักเรียนต่ำมากกว่าผู้ที่มีความสัมพันธ์ระหว่างครูดนตรีกับนักเรียนสูง (เปรียบเทียบระหว่างร้อยละ 51.0 กับร้อยละ 49.0) **การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี** พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีระดับสูงจะมีคะแนนระหว่าง 54 - 72 คะแนน รวมจำนวน 221 คน คิดเป็นร้อยละ 48.4 ของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีในระดับต่ำ เป็นกลุ่มที่มีคะแนนระหว่าง 29 - 53 คะแนน รวมจำนวน 236 คน คิดเป็นร้อยละ 51.6 ของกลุ่มตัวอย่าง แสดงให้เห็นว่ามีสัดส่วนของผู้ที่มีการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีต่ำมากกว่าผู้ที่มีการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีสูง (เปรียบเทียบระหว่างร้อยละ 51.6 กับร้อยละ 48.4)

กลุ่มตัวแปรด้านจิตลักษณะเดิม ประกอบด้วยตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความเชื่ออำนาจในตน มีรายละเอียด คือ **แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์** พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระดับสูงจะมีคะแนนระหว่าง 48 - 66 คะแนน รวมจำนวน 225 คน คิดเป็นร้อยละ 49.2 ของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในระดับต่ำ เป็นกลุ่มที่มีคะแนนระหว่าง 19 - 47 คะแนน รวมจำนวน 232 คน คิดเป็นร้อยละ 50.8 ของกลุ่มตัวอย่าง แสดงให้เห็นว่าสัดส่วนของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง (เปรียบเทียบระหว่างร้อยละ 50.8 กับร้อยละ 49.2) **ความเชื่ออำนาจในตน** พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนความเชื่ออำนาจในตนระดับสูงจะมีคะแนนระหว่าง 48 - 66 คะแนน รวมจำนวน 235 คน คิดเป็นร้อยละ 51.4 ของกลุ่มตัวอย่าง ส่วน

กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนความเชื่ออำนาจในตนต่ำมีคะแนนระหว่าง 25 - 47 คะแนน รวมจำนวน 222 คน คิดเป็นร้อยละ 48.6 ของกลุ่มตัวอย่าง แสดงให้เห็นว่าสัดส่วนของผู้ที่มีความเชื่ออำนาจในตนสูงมากกว่าผู้ที่มีความเชื่ออำนาจในตนต่ำ (เปรียบเทียบระหว่างร้อยละ 51.4 กับร้อยละ 48.6)

กลุ่มตัวแปรด้านจิตลักษณะตามสถานการณ์ ประกอบด้วยเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี และการกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี มีรายละเอียด คือ **เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี** พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีระดับสูงจะมีคะแนนระหว่าง 71 – 96 คะแนน รวมจำนวน 224 คน คิดเป็นร้อยละ 49.0 ของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในระดับต่ำ เป็นกลุ่มที่มีคะแนนระหว่าง 39 - 70 คะแนน รวมจำนวน 233 คน คิดเป็นร้อยละ 51.0 ของกลุ่มตัวอย่าง แสดงให้เห็นว่ามีสัดส่วนของผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีต่ำมากกว่ากลุ่มที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีสูง (เปรียบเทียบระหว่างร้อยละ 51.0 กับร้อยละ 49.0) **การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี** พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรีระดับสูงจะมีคะแนนระหว่าง 58 – 78 คะแนน รวมจำนวน 261 คน คิดเป็นร้อยละ 57.1 ของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรีในระดับต่ำ เป็นกลุ่มที่มีคะแนนระหว่าง 18 - 57 คะแนน รวมจำนวน 196 คน คิดเป็นร้อยละ 42.9 ของกลุ่มตัวอย่าง แสดงให้เห็นว่ามีสัดส่วนของผู้ที่มีการกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรีสูงมากกว่าผู้ที่มีการกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรีต่ำ (เปรียบเทียบระหว่างร้อยละ 57.1 กับร้อยละ 42.9)

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีของนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และได้รับการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองแตกต่างกัน

ส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางเพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง กับพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี กำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และจะใช้การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ้ (Scheffé's method) แบ่งการนำเสนอเป็นด้านรวมและรายด้านตามพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี ได้แก่ ด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน และด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตาราง 6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการใ้รู้ใ้เรียนดนตรีด้านรวม ด้านการใ้รู้ใ้เรียนดนตรีในชั้นเรียน และด้านการใ้รู้ใ้เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน ของนักเรียนที่มีแรงจูงใจใ้สั้ฤทธิ์ (ก) และการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง (ข) แตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม

กลุ่ม	จำนวน (คน)	พฤติกรรมกรใ้รู้ใ้เรียนดนตรี					
		ด้านรวม		ด้านการใ้รู้ใ้เรียน ดนตรีในชั้นเรียน		ด้านการใ้รู้ใ้เรียน ดนตรีโดยการค้นคว้า ด้วยตนเองนอกชั้นเรียน	
		กขข	% ทำนาย	กขข	% ทำนาย	กขข	% ทำนาย
รวม	457	2.571	18.2	3.175	13.7	<1	12.6
เพศชาย	249	<1	19.0	<1	11.3	1.133	16.0
เพศหญิง	208	3.257	22.0	6.039	18.5	<1	14.8
อายุน้อย	205	<1	17.8	1.045	13.6	3.398	13.8
อายุมาก	252	7.033**	21.2	2.106	14.1	7.935*	17.0
ผลการเรียนต่ำ	206	<1	12.3	<1	8.3	1.077	9.2
ผลการเรียนสูง	251	2.032	21.5	6.122*	16.2	<1	17.2

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05, ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการใ้รู้ใ้เรียนดนตรีของนักเรียนที่มีแรงจูงใจใ้สั้ฤทธิ์และการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม (ตาราง 6) พบว่า พฤติกรรมกรใ้รู้ใ้เรียนดนตรีในด้านรวมแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใ้สั้ฤทธิ์และการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01ในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่มีอายุมาก เมื่อทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแบบรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ พบผลดังรายละเอียด คือ **กลุ่มที่มีอายุมาก** (ตาราง 22 ภาคผนวก ก) 1.1 ในกลุ่มนักเรียนที่มีแรงจูงใจใ้สั้ฤทธิ์สูง ถ้าได้รับการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองสูง จะมีพฤติกรรมกรใ้รู้ใ้เรียนดนตรีมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองต่ำ 1.2 ในกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองสูง หากมีแรงจูงใจใ้สั้ฤทธิ์สูง ก็จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมกรใ้รู้ใ้เรียนดนตรีมากกว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใ้สั้ฤทธิ์ต่ำ 1.3 ในกลุ่มนักเรียนที่มีแรงจูงใจใ้สั้ฤทธิ์สูงและได้รับการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองสูงพร้อมกันสองด้านจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมกรใ้รู้ใ้เรียนดนตรีมากที่สุด

เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียนและด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนแล้วพบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน พบว่าคะแนนพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแบบรายคู่ด้วยวิธีของเซฟเฟ พบว่า (ตาราง 23 ภาคผนวก ก) 1.1 ในกลุ่มนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ถ้าได้รับการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองสูง จะมีพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียนมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองต่ำ 1.2 ในกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองสูง หากมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ก็จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียนมากกว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ 1.3 ในกลุ่มนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและได้รับการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองสูงพร้อมกันสองด้านเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียนมากที่สุด

พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน พบว่าคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกห้องเรียนแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่มีอายุมาก เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีการของเซฟเฟ พบว่า **กลุ่มที่มีอายุมาก** (ตาราง 24 ภาคผนวก ก) 1.1 ในกลุ่มนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ถ้าได้รับการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองสูง จะมีพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองต่ำ 1.2 ในกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองสูง หากมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ก็จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนมากกว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ 1.3 ในกลุ่มนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและได้รับการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองสูงพร้อมกันเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนมากที่สุด

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีของนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีแตกต่างกัน

ส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางเพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี กับพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี กำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ใช้การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffé's method) นำเสนอเป็นด้านรวม ด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน และด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตาราง 7 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในด้านรวม ด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน และด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน ของนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ก) และการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี (ข) แตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม

กลุ่ม	จำนวน (คน)	พฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี					
		ด้านรวม		ด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน		ด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน	
		กXข	% ทำนาย	กXข	% ทำนาย	กXข	% ทำนาย
รวม	457	1.266	39.3	<1	31.9	<1	25.6
เพศชาย	249	<1	37.6	<1	26.8	<1	27.3
เพศหญิง	208	<1	44.7	<1	38.8	<1	28.4
อายุน้อย	205	<1	39.8	<1	35.6	<1	23.5
อายุมาก	252	3.025	40.2	<1	29.4	4.330*	29.6
ผลการเรียนต่ำ	206	<1	31.5	<1	21.9	<1	22.0
ผลการเรียนสูง	251	<1	43.6	<1	35.1	<1	31.5

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีของนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม (ตาราง 7) พบว่า พฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มย่อยที่มีอายุมาก เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่

ด้วยวิธีการของเซฟเฟ่ พบว่า (ตาราง 25 ภาคผนวก ก) 1.1 ในกลุ่มนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง หากมีการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนมากกว่าผู้ที่มีการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีต่ำ 1.2 ในกลุ่มนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและมีการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีสูงพร้อมกันสองด้านจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนมากที่สุด

ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีของนักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนและการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างแตกต่างกัน

ส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางเพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างความเชื่ออำนาจในตนและการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง กับพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี กำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และจะใช้การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีเซฟเฟ่ (Scheffé's method) แบ่งการนำเสนอเป็นด้านรวมและรายด้านตามพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี ได้แก่ ด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน และด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตาราง 8 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในด้านรวม ด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน และด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนของนักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตน (ก) และการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง (ข) แตกต่างกันในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม

กลุ่ม	จำนวน (คน)	พฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี					
		ด้านรวม		ด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียน ดนตรีในชั้นเรียน		ด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียน ดนตรีโดยการค้นคว้า ด้วยตนเองนอกชั้นเรียน	
		กขข	% ทำนาย	กขข	% ทำนาย	กขข	% ทำนาย
รวม	457	1.53	14.8	<1	13.0	<1	13.4
เพศชาย	249	<1	14.3	1.598	15.2	<1	9.6
เพศหญิง	208	1.698	16.2	3.047	12.7	<1	16.9
อายุน้อย	205	<1	19.1	<1	20.9	<1	12.8
อายุมาก	252	1.172	13.4	1.032	8.9	6.99	14.8
ผลการเรียนต่ำ	206	10.349**	18.8	5.582*	15.2	7.953**	14.9
ผลการเรียนสูง	251	4.605*	16.8	1.634	13.4	5.460*	16.9

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05, ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีของนักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนและการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม (ตาราง 8) พบว่า พฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในด้านรวมแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างความเชื่ออำนาจในตนและการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ในกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เมื่อทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแบบรายคู่ด้วยวิธีการของเซฟเฟ่ พบผลดังรายละเอียด คือ 1) กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง (ตาราง 27 ภาคผนวก ก) 1.1 ในกลุ่มนักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนสูง ถ้ารับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างสูง จะมีพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีมากกว่านักเรียนที่มีการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างต่ำ 1.2 ในกลุ่มนักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนต่ำและมีการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างต่ำ พร้อมกันทั้งสองด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีน้อยที่สุด 1.3 ในกลุ่มนักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนต่ำ ถ้ารับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียน

ดนตรีมากกว่านักเรียนที่มีการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างต่ำ 1.4 ในกลุ่มนักเรียนที่รับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างต่ำ ถ้ามีความเชื่ออำนาจในตนสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีมากกว่านักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนต่ำ 2) **กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ** (ตาราง 26 ภาคผนวก ก) 2.1 ในกลุ่มนักเรียนรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างสูง ถ้ามีความเชื่ออำนาจในตนสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีสูงกว่านักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนต่ำ 2.2 ในกลุ่มนักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนสูง ถ้ารับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างสูง จะมีพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีมากกว่านักเรียนที่มีการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างต่ำ 2.3 ในกลุ่มนักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนสูงและรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างสูงพร้อมกันสองด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีมากที่สุด

นอกจากนี้ยังพบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความเชื่ออำนาจในตนและการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างกับคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีทั้งสองด้านย่อย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างความเชื่ออำนาจในตนและการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม คือ **กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ** เมื่อทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแบบรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ พบว่า (ตาราง 28 ภาคผนวก ก) ในกลุ่มนักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนสูง และมีการรับรู้ความคาดหวังจากบุคคลรอบข้างสูงพร้อมกันทั้งสองด้าน จะมีพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียนมากกว่านักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนต่ำและมีการรับรู้ความคาดหวังจากบุคคลรอบข้างต่ำ

พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างความเชื่ออำนาจในตนและการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในกลุ่มที่มีผลการเรียนต่ำ และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มที่มีผลการเรียนสูง เมื่อทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแบบรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ พบว่า 1) **กลุ่มที่มีผลการเรียนต่ำ** (ตาราง 29 ภาคผนวก ก) ในกลุ่มนักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนสูง หากมีการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนมากกว่านักเรียนที่มีการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างต่ำ 2) **กลุ่มที่มีผลการเรียนสูง** (ตาราง 30 ภาคผนวก ก) ในกลุ่มนักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนต่ำ หากมีการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างสูง จะมีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนมากกว่านักเรียนที่มีการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างต่ำ

**ส่วนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อทำนายพฤติกรรมการใ้รู้ใ้เรียน
ดนตรีด้วยกลุ่มตัวแปรด้านสถานการณ์ทางสังคม กลุ่มตัวแปรด้านจิตลักษณะเดิม และกลุ่ม
ตัวแปรด้านจิตลักษณะตามสถานการณ์**

ส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์หาตัวทำนายสำคัญและปริมาณการทำนายพฤติกรรมการใ้รู้ใ้เรียนดนตรี ทั้งด้านรวม ด้านการใ้รู้ใ้เรียนดนตรีในชั้นเรียน และด้านการใ้รู้ใ้เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน เพื่อตอบสมมติฐานที่ 4 คือ “กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม กลุ่มตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม และกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ สามารถทำนายพฤติกรรมการใ้รู้ใ้เรียนดนตรีในชั้นเรียนและการใ้รู้ใ้เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ” ด้วยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) โดยใช้ตัวแปร ได้แก่ การสนับสนุนการเรียนรู้ดนตรีจากผู้ปกครอง การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี แรงจูงใจใ้สัมฤทธิ์ ความเชื่ออำนาจในตน เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการใ้รู้ใ้เรียนดนตรี และการกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี ซึ่งการวิเคราะห์จะทำในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่มตามลักษณะชีวสังคม คือ เพศ (ชาย หญิง) อายุ (อายุมากอายุน้อย) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ)

ทั้งนี้ ก่อนการทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นเพื่อมิให้เกิดปัญหาความสัมพันธ์พหุรวมเชิงเส้น (Multi collinearity) ซึ่งพบว่าตัวแปรอิสระแต่ละตัวไม่มีความสัมพันธ์ต่อกันเอง (ตาราง 21)

ตาราง 9 ค่าร้อยละการทำงานและลำดับความสำคัญของตัวทำนายต่าง ๆ ของตัวแปรอิสระ 8 ตัวแปรที่มีต่อพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ตัวทำนาย ตามลำดับ ความสำคัญ	R ²	F	b	Beta	t	a	SE
รวม	457	4, 8, 5, 3	.517	121.114*	.417, .400, .461, .175	.254, .333, .238, .138	5.378*, 8.283*, .6.773*, .3.424*	31.305	3.847
เพศชาย	249	3, 8, 5	.514	86.259*	.424, .410, .526	.360, .322, .285	7.348*, 6.538*, 5.988*	35.041	8.373
เพศหญิง	208	4, 8, 5	.612	107.452*	.826, .388, .418	.479, .300, .208	8.714*, 5.662*, 4.530*	24.777	5.102
อายุมาก	252	4, 8, 5, 3	.551	75.886*	.375, .485, .416, .248	.220, .394, .212, .183	3.717*, 7.604*, 4.530*, 3.711*	27.001	5.266
อายุน้อย	205	4, 5, 8	.479	61.687*	.598, .528, .301	.103, .102, .082	.382*, .275*, .238*	36.404	5.645
ผลการเรียนสูง	251	4, 8, 5, 3	.603	93.472*	.517, .386, .603, .141	.096, .057, .097, .067	5.397*, 6.783*, 6.240*, 2.103*	22.233	5.069
ผลการเรียนต่ำ	206	8, 4, 5, 6	.403	33.860*	.467, .291, .361, .215	.373, .181, .210, .319	5.250*, 2.336*, 3.627*, 2.292*	39.588	6.508

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1 คือ การสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง

4 คือ การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี

7 คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี

2 คือ การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง

5 คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

8 คือ การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี

3 คือ ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน

6 คือ ความเชื่ออำนาจในตน

จากตาราง 9 พบว่าในกลุ่มรวมตัวแปรสำคัญที่สามารถทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 4 ตัวแปร เรียงตามลำดับความสำคัญได้แก่ การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี เป็นตัวแปรเข้าทำนายอันดับแรก (ค่าเบต้า .254) รองลงมาคือ การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี (ค่าเบต้า .333) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .238) และความสัมพันธ์ระหว่างครูดนตรีกับนักเรียน (ค่าเบต้า .138)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยต่าง ๆ พบว่าในกลุ่มเพศชาย ตัวแปรสำคัญที่สามารถทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 3 ตัวแปร เรียงตามลำดับความสำคัญได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างครูดนตรีกับนักเรียน (ค่าเบต้า .360) การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี (ค่าเบต้า .322) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .285) กลุ่มเพศหญิง ตัวแปรสำคัญที่สามารถทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 3 ตัวแปร เรียงตามลำดับความสำคัญได้แก่ การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี (ค่าเบต้า .479) การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี (ค่าเบต้า .300) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .208) กลุ่มอายุมาก ตัวแปรสำคัญที่สามารถทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 4 ตัวแปร เรียงตามลำดับความสำคัญได้แก่ การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี (ค่าเบต้า .220) การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี (ค่าเบต้า .394) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .212) และความสัมพันธ์ระหว่างครูดนตรีกับนักเรียน (ค่าเบต้า .183) กลุ่มอายุน้อย ตัวแปรสำคัญที่สามารถทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 3 ตัวแปร เรียงตามลำดับความสำคัญได้แก่ การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี (ค่าเบต้า .103) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .102) และการกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี (ค่าเบต้า .082) ในกลุ่มผลการเรียนสูง ตัวแปรสำคัญที่สามารถทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 4 ตัวแปร เรียงตามลำดับความสำคัญได้แก่ การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี (ค่าเบต้า .096) การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี (ค่าเบต้า .057) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .097) และความสัมพันธ์ระหว่างครูดนตรีกับนักเรียน (ค่าเบต้า .067) กลุ่มผลการเรียนต่ำ ตัวแปรสำคัญที่สามารถทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 4 ตัวแปร เรียงตามลำดับความสำคัญได้แก่ การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี (ค่าเบต้า .373) การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี (ค่าเบต้า .181) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .210) และความเชื่ออำนาจในตน (ค่าเบต้า .319)

ตาราง 10 ค่าร้อยละการทำนายและลำดับความสำคัญของตัวแปรอิสระ 8 ตัวแปรที่มีต่อพฤติกรรมกาารใ้รู้ใ้เรียนดนตรีในชั้นเรียนในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ตัวทำนาย ตามลำดับ ความสำคัญ	R ²	F	b	Beta	t	a	SE
รวม	457	7, 5, 8, 6, 3, 1, 2	.428	48.024*	.159, .207, .134, .142, .075, .082, -.083	.237, .201, .209, .159, .111, .114, -.104	3.859*, 5.204*, 4.232*, 3.570*, 2.021*, 2.686*, -2.155*	13.991	2.448
เพศชาย	249	3, 5, 8, 6, 1	.468	42.749*	.238, .200, .108, .175, .084	.365, .195, .153, .196, .115	6.085*, 3.863*, 2.814*, 3.535*, .2.267*	11.220	3.208
เพศหญิง	208	7, 4, 5	.433	51.976*	.223, .264, .203	.391, .295, .195	4.580*, 3.878*, 3.490*	15.253	3.331
อายุน้อย	205	7, 5, 6, 1	.463	43.152*	.243, .201, .202, .078	.399, .197, .237, .108	6.068*, 3.579*, 3.738*, 2.000*	15.315	3.260
อายุมาก	252	7, 5, 8, 3, 6	.392	31.686*	.133, .220, .141, .124, .110	.184, .211, .228, .172, .119	2.288*, 3.934*, 4.045*, 2.429*, 2.023*	13.265	3.489
ผลการเรียนสูง	251	7, 8, 5, 2, 4, 1	.453	33.643*	.218, .153, .188, .160, .166, .083	.306, .252, .163, -.200, .186, .111	4.403*, 3.603*, 3.043*, -3.185*, 2.575*, 2.010*	15.929	3.227
ผลการเรียนต่ำ	206	7, 5, 6, 8	.336	25.371*	.146, .210, .195, .102	.235, .242, .251, .161	2.937*, 4.056*, 3.738*, 2.214*	18.275	3.490

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1 คือ การสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง

2 คือ การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง

3 คือ ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน

4 คือ การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี

5 คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

6 คือ ความเชื่ออำนาจในตน

7 คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใ้รู้ใ้เรียนดนตรี

8 คือ การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี

จากตาราง 10 พบว่าในกลุ่มรวมตัวแปรสำคัญที่สามารถทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียน คนตรีในชั้นเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 7 ตัวแปร เรียงตามลำดับความสำคัญได้แก่ เจตคติต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรี เป็นตัวแปรเข้าทำนายอันดับแรก (ค่าเบต้า .273) รองลงมาคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .201) การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนคนตรี (ค่าเบต้า .209) ความเชื่ออำนาจในตน (ค่าเบต้า .159) ความสัมพันธ์ระหว่างครูคนตรีกับนักเรียน (ค่าเบต้า .111) การสนับสนุนการเรียนคนตรีจากผู้ปกครอง (ค่าเบต้า .114) และการรับรู้ความคาดหวังจากบุคคลรอบข้าง (ค่าเบต้า -.104)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยต่าง ๆ พบว่าในกลุ่มเพศชาย ตัวแปรสำคัญที่สามารถทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีในชั้นเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 5 ตัวแปร เรียงตามลำดับความสำคัญได้แก่ความสัมพันธ์ระหว่างครูคนตรีกับนักเรียน เป็นตัวแปรเข้าทำนายอันดับแรก (ค่าเบต้า .365) รองลงมาได้แก่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .195) การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนคนตรี (ค่าเบต้า .153) ความเชื่ออำนาจในตน (ค่าเบต้า .196) และการสนับสนุนการเรียนคนตรีจากผู้ปกครอง (ค่าเบต้า .115) กลุ่มเพศหญิง ตัวแปรสำคัญที่สามารถทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีในชั้นเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 3 ตัวแปร เรียงตามลำดับความสำคัญได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรี เป็นตัวแปรเข้าทำนายอันดับแรก (ค่าเบต้า .391) รองลงมาได้แก่ การเปิดรับข่าวสารคนตรี (ค่าเบต้า .295) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .195) กลุ่มอายุมาก ตัวแปรสำคัญที่สามารถทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีในชั้นเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 5 ตัวแปร เรียงตามลำดับความสำคัญได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรี เป็นตัวแปรตัวแรกที่เข้าทำนายอันดับแรก (ค่าเบต้า .184) รองลงมาได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .211) การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนคนตรี (ค่าเบต้า .228) ความสัมพันธ์ระหว่างครูคนตรีกับนักเรียน (ค่าเบต้า .172) และความเชื่ออำนาจในตน (ค่าเบต้า .119) กลุ่มอายุน้อย ตัวแปรสำคัญที่สามารถทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีในชั้นเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 4 ตัวแปร เรียงตามลำดับความสำคัญได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรี เป็นตัวแปรตัวแรกที่เข้าทำนายอันดับแรก (ค่าเบต้า .399) รองลงมาได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .197) ความเชื่ออำนาจในตน (ค่าเบต้า .237) และการสนับสนุนการเรียนคนตรีจากผู้ปกครอง (ค่าเบต้า .108) ในกลุ่มผลการเรียนสูง ตัวแปรสำคัญที่สามารถทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรีในชั้นเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 6 ตัวแปร เรียงตามลำดับความสำคัญได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนคนตรี เป็นตัวแปรตัวแรกที่เข้าทำนายอันดับแรก (ค่าเบต้า .306) รองลงมาได้แก่ การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนคนตรี (ค่าเบต้า .252) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .163) การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง (ค่าเบต้า -

.200) การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี (ค่าเบต้า .186) และการสนับสนุนการเรียนรู้ดนตรีจากผู้ปกครอง (ค่าเบต้า .111) กลุ่ม**ผลการเรียนต่ำ** ตัวแปรสำคัญที่สามารถทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 4 ตัวแปร เรียงตามลำดับความสำคัญได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี เป็นตัวแปรตัวแรกที่เข้าทำนายอันดับแรก (ค่าเบต้า .235) รองลงมาได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .242) ความเชื่ออำนาจในตน (ค่าเบต้า .251) และการกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี (ค่าเบต้า .161)



ตาราง 11 ค่าร้อยละการทำนายและลำดับความสำคัญของตัวทำนายต่าง ๆ ของตัวแปรอิสระ 8 ตัวแปรที่มีต่อพฤติกรรมการใ้รู้ใ้เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ตัวทำนาย ตามลำดับ ความสำคัญ	R ²	F	b	Beta	t	a	SE
รวม	457	8, 5, 4, 2, 1, 6	.427	55.794*	.243, .260, .270, .161, -.079, -.091	.312, .207, .254, .165, -.090, -.084	6.135*, 5.321*, 5.084*, 3.417*, -2.148*, -2.076*	16.247	2.963
เพศชาย	249	8, 5, 3, 2	.371	36.011*	.211, .285, .137, .178	.263, .245, .184, .177	4.203*, 4.449*, 3.284*, 3.006*	15.274	3.632
เพศหญิง	208	4, 8, 6, 5	.551	62.400*	.548, .233, .233, .211	.490, .318, -.211, .162	7.495*, 5.437*, -3.997*, 3.256*	11.518	3.829
อายุน้อย	205	4, 5, 2, 8, 1	.363	22.665*	.267, .316, .189, .166, -.138	.258, .249, .190, .198, -.153	3.506*, 4.148*, 2.714*, 2.509*, -2.409*	16.035	4.275
อายุมาก	252	8, 5, 4, 2	.476	56.205*	.278, .211, .223, .144	.373, .167, .205, .148	5.595*, 3.320*, 3.493*, 2.516*	11.619	3.377
ผลการเรียนสูง	251	4, 8, 5, 6, 2	.558	61.855*	.363, .190, .402, -.193, .142	.345, .264, .295, -.174, .151	5.887*, 4.334*, 6.368*, -3.596*, 2.714*	8.723	3.480
ผลการเรียนต่ำ	206	8, 5, 4	.311	30.377*	.336, .169, .177	.386, .141, .159	5.215*, 2.301*, 2.129*	19.241	4.216

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1 คือ การสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง

4 คือ การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี

7 คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใ้รู้ใ้เรียนดนตรี

2 คือ การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง

5 คือ แรงจูงใจใ้ส่ฤทธิ์

8 คือ การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี

3 คือ ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน

6 คือ ความเชื่ออำนาจในตน

จากตาราง 11 พบว่าในกลุ่มรวมตัวแปรสำคัญที่สามารถทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี โดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 6 ตัวแปร เรียงตามลำดับความสำคัญได้แก่ การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรีเป็นตัวแปรเข้าทำนายอันดับแรก (ค่าเบต้า .312) รองลงมาคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .207) การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี (ค่าเบต้า .254) การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง (ค่าเบต้า .165) การสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง (ค่าเบต้า -.090) และ ความเชื่ออำนาจในตน (ค่าเบต้า -.084)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยต่าง ๆ พบว่าในกลุ่มเพศชาย ตัวแปรสำคัญที่สามารถทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 4 ตัวแปร เรียงตามลำดับความสำคัญได้แก่การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรีเป็นตัวแปรเข้าทำนายอันดับแรก (ค่าเบต้า .263) รองลงมาคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .245) ความสัมพันธ์ระหว่างครูดนตรีกับนักเรียน (ค่าเบต้า .184) และการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง (ค่าเบต้า .177) กลุ่มเพศหญิง ตัวแปรสำคัญที่สามารถทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 4 ตัวแปร เรียงตามลำดับความสำคัญได้แก่ การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี เป็นตัวแปรเข้าทำนายอันดับแรก (ค่าเบต้า .490) รองลงมาได้แก่ การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี (ค่าเบต้า .318) ความเชื่ออำนาจในตน (ค่าเบต้า -.211) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .162) กลุ่มอายุมาก ตัวแปรสำคัญที่สามารถทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 4 ตัวแปร เรียงตามลำดับความสำคัญได้แก่ การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี เป็นตัวแปรตัวแรกที่เข้าทำนายอันดับแรก (ค่าเบต้า .373) รองลงมาได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .167) การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี (ค่าเบต้า .205) และการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง (ค่าเบต้า .148) กลุ่มอายุน้อย ตัวแปรสำคัญที่สามารถทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 5 ตัวแปร เรียงตามลำดับความสำคัญได้แก่ การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี เป็นตัวแปรตัวแรกที่เข้าทำนายอันดับแรก (ค่าเบต้า .258) รองลงมาได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .249) และการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง (ค่าเบต้า .190) การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี (ค่าเบต้า .198) และการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง (ค่าเบต้า -.153) ในกลุ่มผลการเรียนสูง ตัวแปรสำคัญที่สามารถทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 5 ตัวแปร เรียงตามลำดับความสำคัญได้แก่ การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี เป็นตัวแปรตัวแรกที่เข้าทำนายอันดับแรก (ค่าเบต้า .345) รองลงมาได้แก่ การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี (ค่าเบต้า .264) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .295)

ความเชื่ออำนาจในตน (ค่าเบต้า .-174) และการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง (ค่าเบต้า .151) กลุ่ม**ผลการเรียนต่ำ** ตัวแปรสำคัญที่สามารถทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 3 ตัวแปร เรียงตามลำดับความสำคัญได้แก่ การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี เป็นตัวแปรที่เข้าทำนายเป็นอันดับแรก (ค่าเบต้า .386) รองลงมา คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .141) และการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี (ค่าเบต้า .159)



บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องสถานการณ์ทางสังคมและจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีของนักเรียนวิชาเอกดนตรีระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นการวิจัยสหสัมพันธ์เชิงเปรียบเทียบ ปัจจัยเชิงสาเหตุ ทั้งสถานการณ์ทางสังคม จิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะทางสถานการณ์ว่ามีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีของนักเรียนมากน้อยเพียงใด โดยมีจุดมุ่งหมายการวิจัย 2 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิมกับกลุ่มตัวแปรสถานการณ์ทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี ทั้งในด้านรวมและด้านย่อยของนักเรียนวิชาเอกดนตรีระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และ 2) เพื่อค้นหาตัวแปรเชิงสาเหตุที่สำคัญ และปริมาณการทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีทั้งในด้านรวมและด้านย่อยของนักเรียนวิชาเอกดนตรีระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ด้วยกลุ่มตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม และกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ นักเรียนที่เรียนดนตรีเป็นวิชาเอกในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 457 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างและปรับปรุงขึ้น แบ่งออกเป็นแบบสอบถามลักษณะทางชีวสังคมของผู้ตอบแบบสอบถาม และแบบวัดตัวแปรต่าง ๆ รวม 10 แบบวัด ได้แก่ แบบวัดพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน แบบวัดพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบบวัดความเชื่ออำนาจในตน แบบวัดการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง แบบวัดการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง แบบวัดความสัมพันธ์ระหว่างครูดนตรีกับนักเรียน แบบวัดการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี แบบวัดเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี และแบบวัดการกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานไว้ 4 ข้อ ได้แก่ 1) นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และได้รับการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองสูง เป็นผู้มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียน ทั้งการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน และการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน มากกว่านักเรียนที่มีลักษณะอื่น ๆ 2) นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และมีการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีสูง เป็นผู้มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียน ทั้งการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน และการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน มากกว่านักเรียนที่มีลักษณะอื่น ๆ 3) นักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนสูง และรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างสูง เป็นผู้มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียน ทั้งการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน และการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน มากกว่านักเรียนที่มี

ลักษณะอื่น ๆ 4) กลุ่มตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม และกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ สามารถทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนทั้งในการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน และการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ผู้วิจัยแบ่งเป็น 3 ส่วนเพื่อทดสอบสมมติฐานทั้ง 4 ข้อ ได้แก่ 1) การพรรณนาข้อมูลลักษณะชีวสังคมและคุณลักษณะของตัวแปรที่ศึกษาด้วยสถิติพื้นฐานด้วยการแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way ANOVA) เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 1, 2 และ 3 โดยใช้เกณฑ์ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ปฏิสัมพันธ์ที่พบว่ามีนัยสำคัญจะทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe') และ 3) การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นต้น (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 4

ในส่วนต่อไป ผู้วิจัยจะสรุปผลและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐาน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐาน

จากการประมวลแนวคิด ทฤษฎี และทบทวนเอกสารวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีดังที่ปรากฏในบทที่ 2 นั้น ทำให้ผู้วิจัยสามารถตั้งสมมติฐานได้ 4 ข้อ ซึ่งหลังจากทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติต่าง ๆ แล้ว ทำให้พบผลการวิเคราะห์ที่สามารถสรุปและอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 1

สมมติฐานข้อที่ 1 ระบุว่า “นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และได้รับการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองสูง เป็นผู้มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียน ทั้งการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน และการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน มากกว่านักเรียนที่มีลักษณะอื่น ๆ”

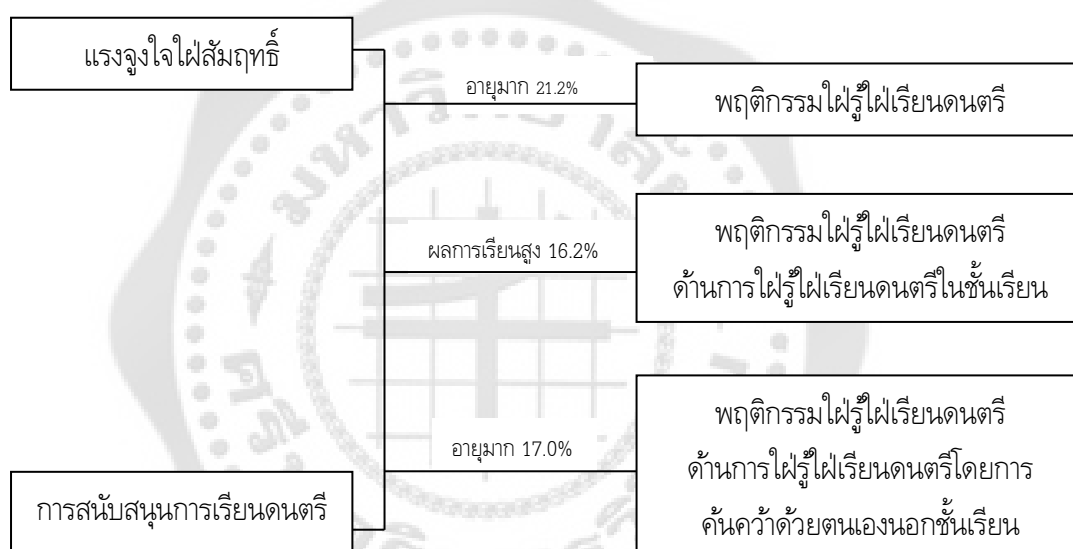
การสรุปผลตามสมมติฐานข้อนี้มาจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way Analysis of Variance) ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง โดยมีตัวแปรตามคือพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีทั้งด้านรวมและด้านย่อย จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าตัวแปรตามแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทั้งสองข้างต้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปได้ดังนี้

1) พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในด้านรวม พบว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและได้รับการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองสูงพร้อมกันสองด้านจะเป็นผู้มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีมากที่สุด พบผลเช่นนี้ในกลุ่มที่มีอายุมาก

2) **พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน** กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง พบว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและได้รับการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองสูงพร้อมกันสองด้านเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียนมากที่สุด

3) **พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน** นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและได้รับการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองสูงพร้อมกันเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนมากที่สุด พบผลเช่นนี้ในกลุ่มที่มีอายุมาก

จากข้อค้นพบดังกล่าว สรุปได้ว่าผลการวิเคราะห์ในส่วนนี้สนับสนุนสมมติฐานที่ 1 เพียงบางส่วน



ภาพประกอบ 7 ผลปฏิสัมพันธ์แบบสองทางที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและได้รับการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองสูงเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีมากที่สุด ซึ่งพบตรงกันทั้งในพฤติกรรมด้านรวมและด้านย่อย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าทั้งแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองล้วนมีความสำคัญต่อการส่งเสริมพฤติกรรมอันพึงประสงค์ ซึ่งสอดคล้องกับความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement motive) เป็นลักษณะภายในที่ผลักดันบุคคลให้พยายามทำงานจนสำเร็จด้วยมาตรฐานที่ดีเยี่ยม (งามตา วนิทนันท. 2545: 401-402) เมื่อเผชิญกับอุปสรรคก็ไม่ท้อถอย แต่จะฝ่าฟันอุปสรรค (ซูซีฟ อ่อนโคสูง. 2552) ดังนั้น บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มักจะเป็นผู้ที่มีความมุ่งมั่นพยายาม และมีแนวโน้มแสดงออกหรือมีพฤติกรรมที่พึงปรารถนา

ดังเช่นการศึกษาของ ราย (Rai) (ปริยาภรณ์ เพ็ญสุขใจ. 2542: 22 ; อ้างอิงจาก Rai. 1980: 117 – 122) พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สอดคล้องกับที่ ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541) พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ พฤติกรรมการเรียนของนักเรียน เช่นเดียวกับที่อติพร นฤนาทชีวิน (2547) พบว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีพฤติกรรมการเรียนดนตรีมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

ส่วนการสนับสนุนจากผู้ปกครองนั้น เป็นการสนับสนุนทางสังคม (Social Support) อย่างหนึ่ง สามารถแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ 1) การสนับสนุนด้านอารมณ์ (Emotional Support) เช่น การพูดปลอบโยน การพูดให้กำลังใจ ให้ความหวังใจ ความรัก ความอบอุ่น ความเห็นใจ หรือการยอมรับ เป็นต้น 2) การสนับสนุนทางด้านข้อมูล-ข่าวสาร (Informational Support) เช่น การช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหา ช่วยหาทางออกที่ดี การให้คำแนะนำ คำปรึกษาเมื่อเกิดปัญหา การให้รางวัลหรือลงโทษ การให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจ หรือการตัดสินใจที่ดี 3) การสนับสนุนทางด้านวัสดุ (Material Support) เช่น การช่วยเหลือด้านค่าใช้จ่าย รวมทั้งเครื่องใช้ เงินและแรงงาน (Duchduen Bhunthumnavin. 2000; อ้างถึงใน สุมิตรา เจิมพันธ์. 2545: 19) ซึ่งถ้านักเรียนได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองแล้ว นักเรียนก็จะไม่มีความกังวลเกี่ยวกับการเรียนดนตรี และสามารถให้ความสนใจกับการเรียนได้อย่างเต็มที่ จึงมีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีมาก และมีการพัฒนาทักษะดนตรีได้อย่างเต็มศักยภาพ จากความสำคัญของการสนับสนุนจากผู้ปกครองดังกล่าวยังพบงานวิจัยมากมายที่พบว่าการสนับสนุนของผู้ปกครองจะส่งผลต่อพฤติกรรมพึงประสงค์ของนักเรียนหรือเยาวชน เช่น สิริพร ดาววัน (2540) พบว่านักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่บิดามารดาดูแลเอาใจใส่สนับสนุนด้านการเรียนจะเกิดความมุ่งมั่นและเห็นความสำคัญของการเรียน ส่วนสุมิตรา เจิมพันธ์ (2545) พบว่าการสนับสนุนการเรียนคณิตศาสตร์จากผู้ปกครอง เป็นตัวแปรทำนายพฤติกรรมขณะเรียนเป็นอันดับแรก ส่วนเบญจวรรณ ฉายแสง (2552) พบว่าการสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสมในวิชาภาษาอังกฤษ และสมศรี ชื่นเชวง (2551) พบว่าการสนับสนุนจากผู้ปกครองส่งผลต่อเจตคติต่อรูปแบบการเรียนรู้อัตนัยของนักเรียน

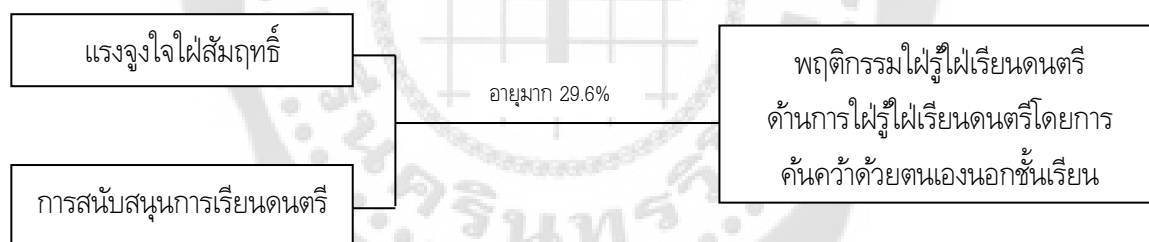
นอกจากนั้น จากการสัมภาษณ์ร่วมกับการสังเกตนักเรียนดนตรีในช่วงการพัฒนาเครื่องมือ ผู้วิจัยพบว่านักเรียนที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีสูงจะเป็นทั้งผู้ที่มีความมุ่งมั่น ไม่ทอดถอนใจจนกว่าจะสำเร็จตามที่ตั้งเป้าหมาย และได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองเป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นการชมเชยเมื่อเห็นพัฒนาการทักษะดนตรีที่ดี การให้กำลังใจเพื่อให้นักเรียนพัฒนาทักษะให้ดีขึ้น การรับส่งไปยังสถาบันดนตรี การสนับสนุนให้เรียนดนตรีอย่างต่อเนื่องตามความสนใจของนักเรียน การพูดคุยกับครูผู้สอนเพื่อช่วยดูแลการฝึกซ้อมของนักเรียนที่บ้าน การพาไปชมการแสดงดนตรี หรือการไปชมการ

แสดงดนตรีตามที่นักเรียนเป็นผู้ชวน ดังนั้น การพบปฏิสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีนี้จึงเป็นข้อเสนอแนะให้เห็นความสำคัญของตัวแปรดังกล่าวได้เป็นอย่างดี

การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 2

สมมติฐานข้อที่ 2 ระบุว่า “นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และมีการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีสูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียน ทั้งการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน และการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน มากกว่านักเรียนที่มีลักษณะอื่น ๆ”

การสรุปผลตามสมมติฐานข้อนี้มาจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way Analysis of Variance) ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี โดยมีตัวแปรตามคือพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีทั้งด้านรวมและด้านย่อย จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า มีเพียงพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทั้งสองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม คือ กลุ่มนักเรียนที่มีอายุมาก พบว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและมีการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีสูงพร้อมกันสองด้านจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนมากที่สุด



ภาพประกอบ 8 ผลปฏิสัมพันธ์แบบสองทางที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2

จากข้อค้นพบดังกล่าว สรุปได้ว่าผลการวิเคราะห์ในส่วนนี้สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2 บางส่วน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทำให้ทราบว่าในกลุ่มนักเรียนที่มีอายุมากนั้น นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและมีการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีสูงจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนมากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการเปิดรับข่าวสารหรือนวัตกรรมต่าง ๆ นั้น เป็นการปฏิบัติเพื่อเพิ่มพูนวิชาการโดยตระหนักรู้ถึงประโยชน์ของความรู้และทักษะใหม่ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนและการเสริมสร้างคุณภาพชีวิตของตน แล้วจึงแสวงหาข้อมูลใหม่ ๆ ที่ทันสมัยเพื่อประกอบการเรียน หลังจากได้ความรู้แล้วจึงประยุกต์ความรู้และทักษะใหม่ที่ได้ค้นคว้าเรียนรู้มาเพื่อใช้

ประโยชน์ในการเรียนและในชีวิตประจำวัน (วรทัศน์ วัฒนชีวินปกรณ์, 2555: 16) ซึ่งมีงานวิจัยจำนวนหนึ่งสนับสนุนข้อค้นพบเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสารกับพฤติกรรมอันพึงประสงค์ เช่น ลินดา สุวรรณดี (2543) พบว่าการรับรู้ข่าวสารเป็นปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมที่สำคัญของพฤติกรรมการลดปริมาณขยะของนักเรียน เช่นเดียวกับที่อุบล เลี้ยววาริณ (2534) พบว่าการรับข่าวสารสุขภาพเป็นตัวทำนายสำคัญที่สุดของพฤติกรรมสุขภาพ นอกจากนี้ข้อค้นพบยังชี้ให้เห็นว่าหากนักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ร่วมด้วย จะทำให้มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีด้วยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนมากด้วย ทั้งนี้เนื่องจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นลักษณะภายในที่ผลักดันบุคคลให้พยายามทำงานจนสำเร็จด้วยมาตรฐานที่ดีเยี่ยม (งามตา วรินทร์านนท์, 2545: 401-402) เมื่อเผชิญกับอุปสรรคก็ไม่ท้อถอย แต่จะฝ่าฟันอุปสรรค (ชูชีพ อ่อนโคกสูง, 2552) ดังนั้น หากนักเรียนมีทั้งการเปิดรับข้อมูลข่าวสารและเป็นผู้ทำงานด้วยความต้องการความสำเร็จด้วยตนเอง ย่อมมีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีด้วยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนมาก

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากการค้นพบครั้งนี้พบกับเฉพาะในนักเรียนที่มีอายุมากและเฉพาะในพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน อาจเป็นไปได้ว่าการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีเป็นสิ่งที่มักจะเกิดขึ้นนอกห้องเรียน จึงส่งผลต่อพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีด้วยการศึกษาค้นคว้านอกห้องเรียนมากกว่า พฤติกรรมด้านอื่น ส่วนผลดังกล่าวพบเฉพาะกลุ่มนักเรียนที่มีอายุมาก อาจเป็นไปได้ว่านักเรียนที่มีอายุมาก เป็นนักเรียนที่อยู่ในช่วงการสอบเข้าเรียนต่อในระดับอุดมศึกษา จึงมีการเปิดรับข้อมูลข่าวสาร ไม่ว่าจะเป็นข่าวสารรับสมัครเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยหรือวิทยาลัยดนตรีต่าง ๆ หรือข่าวสารความรู้ซึ่งก่อให้เกิดความรู้เพื่อเตรียมตัวสอบเข้าในสถาบันที่ตนต้องการ

การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 3

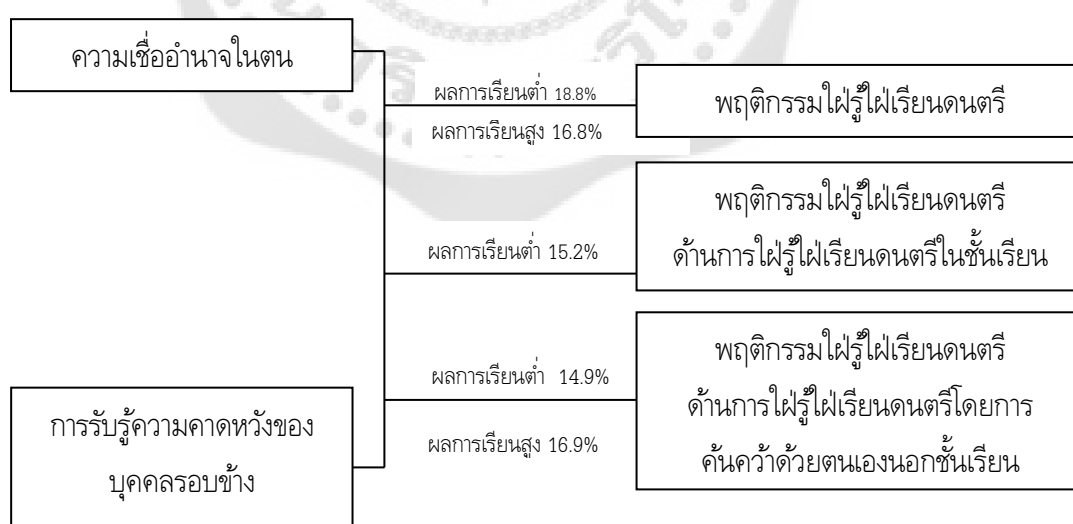
สมมติฐานข้อที่ 3 ระบุว่า “นักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนสูง และรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างสูง เป็นผู้มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียน ทั้งการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน และการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน สูงกว่านักเรียนที่มีลักษณะอื่น ๆ”

การสรุปผลตามสมมติฐานข้อนี้มาจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way Analysis of Variance) ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ ความเชื่ออำนาจในตน และการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง โดยมีตัวแปรตามคือพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีทั้งด้านรวมและด้านย่อย จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าตัวแปรตามแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทั้งสองข้างต้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปได้ดังนี้

1) **พฤติกรรมการใช้รู้เฝ้าเรียนดนตรีในด้านรวม** นักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนต่ำและมีการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างต่ำพร้อมกันทั้งสองด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใช้รู้เฝ้าเรียนดนตรีน้อยที่สุด แต่ในกลุ่มนักเรียนที่รับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างต่ำ ถ้ามีความเชื่ออำนาจในตนสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใช้รู้เฝ้าเรียนดนตรีมากกว่านักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนต่ำ พบผลเช่นนี้ในกลุ่มที่มีผลการเรียนสูง แต่ในกลุ่มที่มีผลการเรียนต่ำ นั้น พบว่านักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนสูงและรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างสูงพร้อมกันสองด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใช้รู้เฝ้าเรียนดนตรีมากที่สุด

2) **พฤติกรรมใช้รู้เฝ้าเรียนดนตรีในชั้นเรียน** นักเรียนที่มีการรับรู้ความคาดหวังจากบุคคลรอบข้างสูง หากมีความเชื่ออำนาจในตนสูงจะมีพฤติกรรมการใช้รู้เฝ้าเรียนดนตรีในชั้นเรียนมากกว่านักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนต่ำ พบในกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

3) **พฤติกรรมใช้รู้เฝ้าเรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน** พบว่านักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนสูง หากมีการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใช้รู้เฝ้าเรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนมากกว่านักเรียนที่มีการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างต่ำ พบผลนี้ในนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ สำหรับกลุ่มที่มีผลการเรียนสูง นักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนต่ำ หากมีการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างสูง จะมีพฤติกรรมใช้รู้เฝ้าเรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนมากกว่านักเรียนที่มีการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างต่ำ



ภาพประกอบ 9 ผลปฏิสัมพันธ์แบบสองทางที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3

จากข้อค้นพบดังกล่าว สรุปได้ว่าผลการวิเคราะห์ในส่วนนี้สนับสนุนสมมติฐานที่ 3 บางส่วน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่านักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนสูงและมีการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีมากที่สุด โดยพบผลเช่นนี้ในพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีทั้งด้านรวมและด้านย่อยทั้งสอง และพบทั้งในกลุ่มย่อยนักเรียนที่มีผลการเรียนสูงและผลการเรียนต่ำ แสดงให้เห็นว่าทั้งความเชื่ออำนาจในตนและการรับรู้ความคาดหวังจากบุคคลรอบข้างเป็นเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี ดังที่บาร์อนและเกนซ์ (Baron; & Genz. 1972: 124) พบว่าผู้ที่มีความเชื่ออำนาจในตนจะสามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้ดีกว่าผู้ที่มีความเชื่ออำนาจนอกตน ส่วนดวงเดือน พันธุมนาวิน (2543: 127) อธิบายว่า ถ้าบุคคลมีความพยายามมากในทางที่ถูกก็จะเกิดผลดีตามมาด้วย และเชื่อว่าผลดีหรือผลเสียที่เกิดขึ้นมาจากการกระทำของตนไม่ใช่เรื่องบุญเหตุหรือโชคกลาง ข้อค้นพบดังกล่าวสอดคล้องกับธนรัตน์ เก่งสกุล (2548) ที่พบว่านักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนมากมีทัศนคติที่ดีต่อการอ่านภาษาอังกฤษ และมีความพร้อมที่จะเรียนภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียนที่มีลักษณะตรงข้าม ส่วนการรับรู้ความคาดหวังจากบุคคลรอบข้างนั้น อาจอธิบายได้ว่าเด็กโดยทั่วไปมักจะปฏิบัติตามความคาดหวังของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง (เมทินี เทชะวิทยากุล, 2545: 12) จึงทำให้เป็นตัวแปรหนึ่งที่มีความสำคัญ ทั้งนี้ ความคาดหวังจากบุคคลต่าง ๆ มีหลายด้าน ซึ่งฟินน์ (Finn. 1972: 386 อ้างถึงในพัฒนศรี ไชยยันบุรณ์. 2538: 36) ได้เสนอไว้ 4 กลุ่ม ได้แก่ ความคาดหวังของเพื่อน ความคาดหวังของผู้ปกครอง และความคาดหวังของผู้อื่น และได้มีนักวิชาการค้นพบความสัมพันธ์ของความคาดหวังนี้กับพฤติกรรมต่าง ๆ เช่น พัฒนศรี ไชยยันบุรณ์ (2538) พบว่านักเรียนที่ได้รับพฤติกรรมคาดหวังจากครูและผู้ปกครองมีความสามารถทางการอ่าน อรรถมนทัศน์ และความสนใจในวิชาภาษาไทยมากกว่านักเรียนที่มีลักษณะตรงกันข้าม เช่นเดียวกับที่เชิดชาย ชูช่วยสุวรรณ (2547: 54) ได้พบว่าความคาดหวังของบิดามารดาส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับที่กมล คงเมือง (2533: 12-13) ได้พบว่าความคาดหวังของบิดามารดามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยบุตรที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ความคาดหวังของบิดามารดาก็จะสูงตามไปด้วย และรัฐเกล้า ชาตะวรหะ (2543) ยังพบว่านักเรียนที่ได้รับพฤติกรรมคาดหวังจากครู มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับพฤติกรรมคาดหวังของครู

ทั้งนี้ พบผลที่น่าสนใจ คือ สำหรับนักเรียนที่มีผลการเรียนสูง ผู้ที่จะมีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนมากจะมีการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างสูงกว่าความเชื่ออำนาจในตน แต่ใน นักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ ผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนมาก เป็นผู้ที่มีความเชื่ออำนาจในตนสูง และรับรู้ความคาดหวังของ

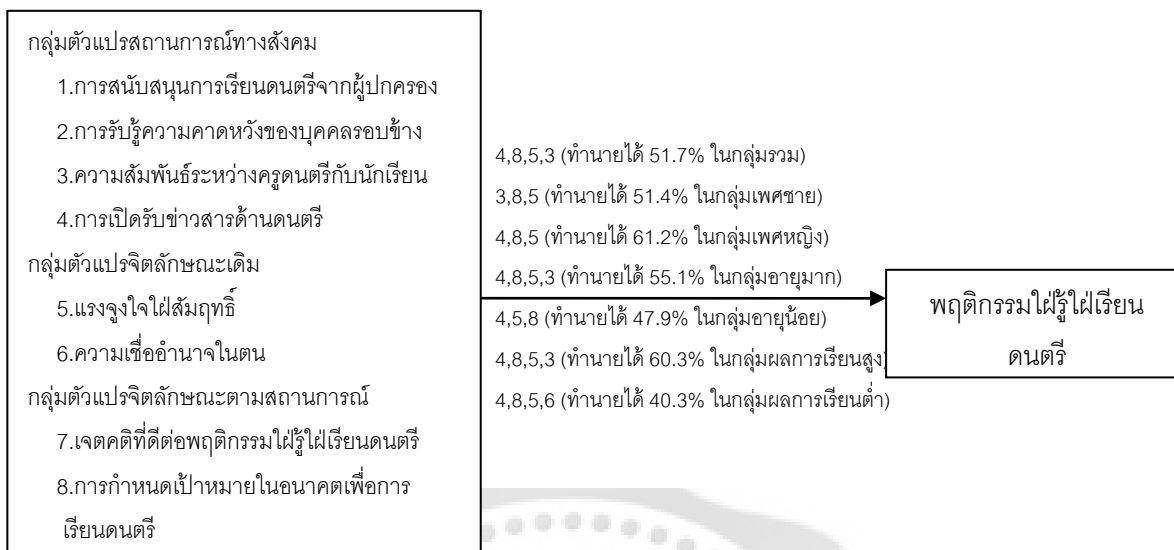
บุคคลรอบข้างสูงด้วย อาจอธิบายได้ว่า สำหรับนักเรียนที่มีผลการเรียนสูงนั้น ความคาดหวังของผู้ปกครอง เพื่อน และครู เป็นสิ่งที่เป็นแรงผลักดันได้มาก แต่สำหรับนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำแล้ว ความคาดหวังจากผู้ปกครอง เพื่อน และครูอาจเป็นแรงผลักดันได้น้อยกว่า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่ได้กล่าวถึงข้างต้น

การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 4

สมมติฐานข้อที่ 4 ระบุว่า “กลุ่มตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม และกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ สามารถทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี ทั้งการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน และการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ”

ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนทั้งในด้านรวมและด้านย่อยทั้งสองด้านของนักเรียนกลุ่มรวมโดยใช้กลุ่มตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม ได้แก่ การสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง ความสัมพันธ์ระหว่างครูดนตรีกับนักเรียน การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความเชื่ออำนาจในตน กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี และการกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรีเป็นตัวทำนาย พบผลสำคัญดังต่อไปนี้

พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี พบว่าในกลุ่มรวม ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีได้ร้อยละ 51.7 และเมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคมแล้ว พบค่าทำนายสูงสุดในกลุ่มเพศหญิง โดยมีตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ร่วมกันทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีได้ร้อยละ 61.2



ภาพประกอบ 10 ผลการทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนด้วยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนโดยกลุ่มตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม และกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน สามารถสรุปได้ว่า ตัวแปรที่เข้าทำนายจำแนกตามกลุ่มตัวแปร พบผลดังนี้ 1) กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 2) กลุ่มตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างครูดนตรีและนักเรียน และการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี 3) กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่าตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับแรกมากที่สุดคือ การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี โดยพบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 5 กลุ่ม ได้แก่กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุมาก กลุ่มอายุน้อย กลุ่มผลการเรียนสูง และกลุ่มผลการเรียนต่ำ

นอกจากนั้นแล้วยังพบว่าตัวแปรที่ไม่เข้าทำนายในกลุ่มรวม แต่เข้าสู่สมการทำนายในกลุ่มย่อย คือ ความเชื่ออำนาจในตน พบในกลุ่มผลการเรียนต่ำ

พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน พบว่าในกลุ่มรวม ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ เจตคติต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี ความเชื่ออำนาจในตน ความสัมพันธ์ระหว่างครูดนตรีและนักเรียน การสนับสนุนการเรียนรู้ดนตรีจาก

ผู้ปกครอง และการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียนได้ร้อยละ 42.8 และเมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคมแล้ว พบค่าทำนายสูงสุดในกลุ่มเพศชาย โดยมีตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างครูดนตรีกับนักเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี ความเชื่ออำนาจในตน และการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง ซึ่งร่วมกันทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีได้ในชั้นเรียนร้อยละ 46.8

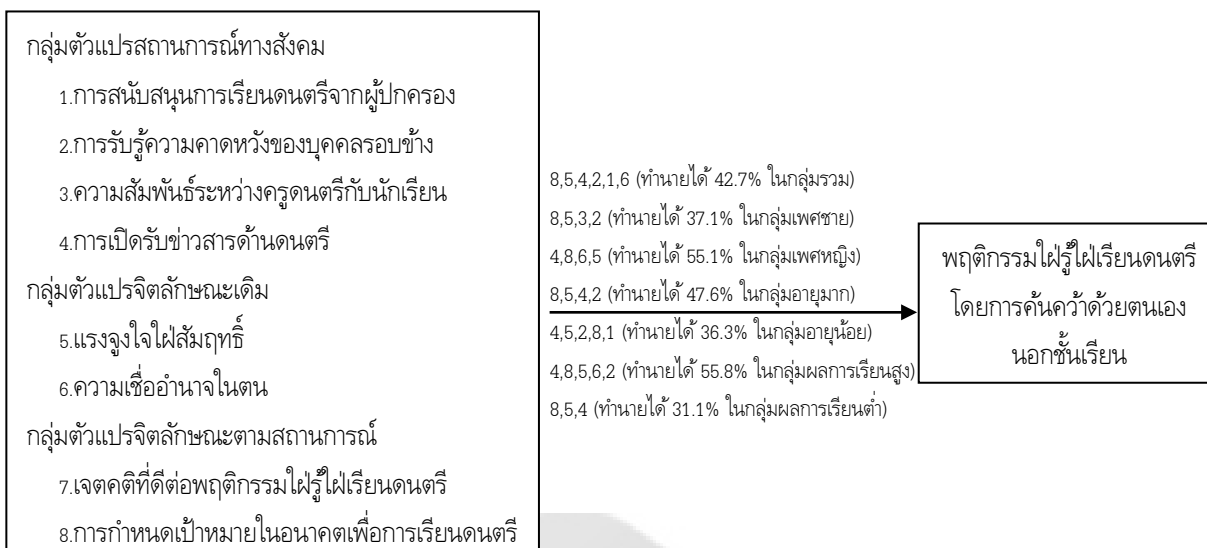
จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน สามารถสรุปได้ว่า ตัวแปรที่เข้าทำนายจำแนกตามกลุ่มตัวแปร พบผลดังนี้ 1) กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความเชื่ออำนาจในตน 2) กลุ่มตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม ได้แก่ การสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง และความสัมพันธ์ระหว่างครูดนตรีกับนักเรียน 3) กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี และการกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยลักษณะทางชีวสังคม พบว่าตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับแรกมากที่สุดคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี โดยพบในกลุ่มย่อย 5 กลุ่ม ได้แก่กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุมาก กลุ่มอายุน้อย กลุ่มผลการเรียนสูง และกลุ่มผลการเรียนต่ำ นอกจากนั้นแล้วยังพบว่ามีตัวแปรที่ไม่เข้าทำนายในกลุ่มรวม แต่เข้าสู่สมการทำนายในกลุ่มย่อย คือ การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี ซึ่งพบในเพศหญิง และกลุ่มผลการเรียนสูง

กลุ่มตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม 1.การสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง 2.การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง 3.ความสัมพันธ์ระหว่างครูดนตรีกับนักเรียน 4.การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม 5.แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 6.ความเชื่ออำนาจในตน กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ 7.เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี 8.การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี	7,5,8,6,3,1,2 (ทำนายได้ 42.8% ในกลุ่มรวม) 3,5,8,6,1 (ทำนายได้ 46.8% ในกลุ่มเพศชาย) 7,4,5 (ทำนายได้ 43.3% ในกลุ่มเพศหญิง) 7,5,8,3,6 (ทำนายได้ 39.2% ในกลุ่มอายุมาก) 7,5,6,1 (ทำนายได้ 46.3% ในกลุ่มอายุน้อย) 7,8,5,2,4,1 (ทำนายได้ 45.3% ในกลุ่มผลการเรียนสูง) 7,5,6,8 (ทำนายได้ 33.6% ในกลุ่มผลการเรียนต่ำ)	พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี ในชั้นเรียน
--	--	--

ภาพประกอบ 11 ผลการทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียนด้วย การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนโดยใช้กลุ่มตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม และกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์

พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน พบว่าในกลุ่มรวม ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง การสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง และความเชื่ออำนาจในตน ซึ่งสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีนอกชั้นเรียนได้ร้อยละ 42.7 และเมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคมแล้ว พบค่าทำนายสูงสุดในกลุ่มผลการเรียนสูง โดยมีตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความเชื่ออำนาจในตน และการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง ซึ่งร่วมกันทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีนอกชั้นเรียนได้ร้อยละ 55.8

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน สามารถสรุปได้ว่า ตัวแปรที่เข้าทำนายจำแนกตามกลุ่มตัวแปร พบผลดังนี้ 1) กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความเชื่ออำนาจในตน 2) กลุ่มตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม ได้แก่ การสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง และการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี 3) กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่าตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับแรกมากที่สุดเท่ากัน คือ การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรีและการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี โดยการกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรีพบในกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มอายุมาก และกลุ่มผลการเรียนต่ำ ส่วนการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีนั้นพบในกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศหญิง กลุ่มอายุน้อย และกลุ่มผลการเรียนสูง นอกจากนั้นแล้วยังพบว่ามีตัวแปรที่ไม่เข้าทำนายในกลุ่มรวม แต่เข้าสู่สมการทำนายในกลุ่มย่อย คือ ความสัมพันธ์ระหว่างครูดนตรีกับนักเรียน ซึ่งพบในกลุ่มเพศชาย



ภาพประกอบ 12 ผลการทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน ด้วยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนโดยใช้กลุ่มตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม และกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์

จากข้อค้นพบดังกล่าว สรุปได้ว่าผลการวิเคราะห์ในส่วนนี้สนับสนุนสมมติฐานที่ 4 บางส่วน

จากการศึกษาอำนาจการทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีข้างต้น กล่าวได้ว่านักเรียนดนตรีจะมีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีนั้น มีปัจจัยต่าง ๆ มาเกี่ยวข้อง 3 กลุ่มตัวแปร ได้แก่กลุ่มตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม และกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) ที่กล่าวว่า พฤติกรรมทางสังคมของมนุษย์เกิดจากสาเหตุที่สำคัญอย่างน้อย 4 ประการ คือ 1) สาเหตุทางสถานการณ์ เป็นสาเหตุภายนอกตัวบุคคลที่ส่งผลต่อพฤติกรรม 2) สาเหตุทางจิตลักษณะเดิม เป็นสาเหตุทางจิตภายในตัวบุคคลที่ติดตัวมาแต่ดั้งเดิมซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรม 3) สาเหตุร่วมระหว่างจิตลักษณะกับสถานการณ์ที่เรียกว่าปฏิสัมพันธ์แบบกลไก (Mechanical Interaction) โดยมีตัวแปรทางจิตลักษณะเดิมกับตัวแปรทางสถานการณ์ ที่ส่งผลต่อตัวแปรตามตัวหนึ่ง และ 4) สาเหตุทางจิตลักษณะเดิมตามสถานการณ์ หรือที่เรียกว่าปฏิสัมพันธ์แบบในตน (Organismic Interaction) ซึ่งเป็นจิตลักษณะที่เปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2541: 105-108; อ้างอิงจาก Magnusson; & Endler. 1977) จากข้อค้นพบ อภิปรายได้ดังนี้

พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน พบว่าตัวแปรที่เข้าสู่สมการทำนายเป็นอันดับแรกสูงสุดคือการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี ปัจจุบันนี้นักเรียน

สามารถเข้าถึงข่าวสารทางดนตรีได้ง่ายและสะดวกรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นสื่อเทคโนโลยีต่าง ๆ เช่น คอมพิวเตอร์ โทรศัพท์เคลื่อนที่ หรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อื่น ๆ เมื่อเชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ตแล้วก็สามารถค้นหาความรู้มากมายได้ทุกที่ทุกเวลาที่ต้องการ โดยเฉพาะข้อมูลข่าวสารด้านดนตรีนั้น นอกจากข้อมูลภายในประเทศแล้ว นักเรียนยังสามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลจากต่างประเทศที่สำคัญด้านดนตรี ไม่ว่าจะเป็นยุโรปหรืออเมริกา ซึ่งในปัจจุบันนี้ข้อจำกัดด้านภาษาเริ่มลดลง เนื่องจากมีโปรแกรมที่สามารถแปลข้อความจากภาษาต่าง ๆ ให้เป็นภาษาไทย หรือภาษาอื่น ๆ ที่ต้องการได้ ดังนั้น นักเรียนที่มีการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีมาก ย่อมเป็นผู้ที่เห็นคุณค่าของการศึกษาดนตรีว่ามีประโยชน์ต่อตนเอง ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่าตัวแปรที่เข้าทำนายเป็นอันดับที่สองรองจากการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี คือการกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนรู้ดนตรี ซึ่งมีความสอดคล้องกันอย่างชัดเจนว่า นักเรียนที่มีการเปิดรับข่าวสารดนตรีมาก และได้กำหนดเป้าหมายในอนาคตในการเรียนดนตรีให้กับตนเองแล้ว ย่อมเป็นผู้ที่มีการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีสูง ทำให้ตัวแปรดังกล่าวสามารถทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของลินดา สุวรรณดี (2543) ที่พบว่า การรับรู้ข่าวสารด้านสิ่งแวดล้อม สามารถทำนายพฤติกรรมหลีกเลี่ยงการสร้างขยะได้

พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน พบว่าตัวแปรที่เข้าสู่สมการทำนายเป็นอันดับแรกมากที่สุดคือเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี ทั้งนี้เจตคติ คือ ความรู้ว่สิ่งนั้นมีประโยชน์หรือมีโทษมากน้อยเพียงใด เมื่อเกิดความรู้สึกพอใจหรือไม่พอใจสิ่งหนึ่ง บุคคลนั้นจะมีความพร้อมที่จะกระทำต่อสิ่งนั้นไปในทางที่สอดคล้องกับความชอบหรือไม่ชอบของตนต่อสิ่งนั้น ฉะนั้น บุคคลจึงสามารถมีเจตคติต่อสิ่งต่าง ๆ มากมายแม้แต่เจตคติต่อตนเอง หรือเจตคติต่อการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2531:65. อ้างอิงจาก จิตติพร ไวรจนวนิทยาการ, 2551) ดังนั้นจึงพบได้เสมอว่า นักเรียนที่เห็นประโยชน์ของการประพัตติตนเป็นผู้มีความใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีย่อมมีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีมาก ดังตัวอย่างข้อค้นพบจากงานวิจัยเช่นการศึกษาของสุมิตรา เจิมพันธ์ (2545) พบว่า นักเรียนที่มีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมการเรียนวิชาคณิตศาสตร์มาก จะมีพฤติกรรมเตรียมตัวก่อนเรียน พฤติกรรมขณะเรียน พฤติกรรมหลังเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนที่มีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมการเรียนวิชาคณิตศาสตร์น้อย นอกจากนี้ยังพบว่าทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เป็นตัวทำนายอันดับแรกร่วมกับตัวแปรอื่น ๆ อีก 6 ตัวแปร รวมเป็น 7 ตัวแปร สามารถทำพฤติกรรมเตรียมตัวก่อนเรียน และพฤติกรรมหลังเรียนได้ 54.2% และ 64.4% ในกลุ่มรวม นอกจากนี้ มีข้อค้นพบที่เป็นข้อน่าสังเกตว่าตัวแปรที่เข้าทำนายเป็นอันดับสองในแต่ละกลุ่มย่อย คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งหมายถึงการที่นักเรียนมีความปรารถนาจะทำงานให้สำเร็จด้วยมาตรฐานที่สูงตามที่ตนได้ตั้งไว้ และใช้ความพยายามอย่างเต็มที่โดยไม่ห่อต้ออุปสรรคที่อาจเกิดขึ้น จะเห็นได้ว่ามีความ

สอดคล้องกัน คือ ถ้านักเรียนเห็นคุณค่าของการเป็นผู้รู้ใฝ่เรียนดนตรีแล้ว ก็จะเป็นผู้ที่พร้อมทำพฤติกรรมนั้นด้วยความพยายามนั่นเอง

พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกห้องเรียน จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน พบว่าตัวแปรที่เข้าสู่สมการทำนายเป็นอันดับแรกมากที่สุดคือ การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี ซึ่งเป็นตัวแปรที่มีความน่าสนใจ กล่าวคือ สำหรับผู้ที่มีการกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรีในระดับอุดมศึกษานั้น จำเป็นต้องมีการฝึกฝน ทบทวน และหาความรู้นอกห้องเรียนเป็นอย่างมาก เนื่องจากวิชาดนตรีเป็นวิชาที่ว่าด้วยทักษะ และทักษะนี้จะเกิดขึ้นได้ต้องมีการทำซ้ำจนเกิดความชำนาญ ซึ่งในการเรียนดนตรีในระดับอุดมศึกษานั้น มหาวิทยาลัยหรือวิทยาลัยดนตรีต่างให้ความสำคัญกับการสอบปฏิบัติ โดยจะมีบทเพลงมาตรฐาน กำหนดให้ ซึ่งนอกจากนักเรียนจะต้องให้ครูสอนในเวลาเรียนวิชาปฏิบัติดนตรีที่โรงเรียนเรียนแล้ว นักเรียนยังมีความจำเป็นต้องฝึกซ้อมส่วนตัว และนักเรียนดนตรีส่วนมากจะมีครูสอนปฏิบัติเครื่องดนตรีส่วนตัวอาจเป็นการเรียนกับครูที่บ้าน หรือที่สถาบันดนตรีนอกระบบต่าง ๆ นอกจากนั้นยังมีความรู้ดนตรีมากมายที่ไม่ได้อยู่ในห้องเรียน เช่น ศัพท์สังคีต หรือความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวัฒนธรรมดนตรี ทั้งนี้ นักเรียนที่มีการกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรีย่อมมีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเอง

ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาและวิจัยต่อไป

1. ข้อเสนอแนะในการปฏิบัติ

1.1 ควรมีการส่งเสริมนักเรียนให้ได้มีการเข้าถึงข่าวสารดนตรีได้ง่ายขึ้น โดยผู้ปกครองอาจมีส่วนช่วยสนับสนุนบุตรหลานโดยการนำข่าวสารด้านดนตรีมาบอกกล่าวแก่นักเรียน หรือให้คำแนะนำต่าง ๆ ครูอาจมีการจัดกิจกรรมศึกษาดูงานนอกสถานที่ หรือแนะนำแหล่งข้อมูลดนตรีที่เป็นประโยชน์มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนดนตรี อุปกรณ์ดนตรี หรือการแสดงดนตรีต่าง ๆ สำหรับการพัฒนาเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีนั้น ครูและผู้ปกครองควรช่วยสร้างค่านิยมว่านักเรียนดนตรีที่มีความขยันเรียน ใฝ่เรียนรู้วิชาดนตรีและวิชาอื่น ๆ มีการหมั่นฝึกซ้อม เป็นนักเรียนดนตรีที่น่าชมเชย และให้การชมเชยทันทีที่เห็นนักเรียนแสดงพฤติกรรมดังกล่าว เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ดี ควรทำต่อไปและควรทำมากขึ้น ส่วนการพัฒนาในด้านการกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรีนั้น ครูและผู้ปกครองมีบทบาทเป็นอย่างมาก สำหรับผู้ปกครอง ควรให้นักเรียนได้มีโอกาสตัดสินใจเกี่ยวกับการเรียนด้านดนตรี ไม่ปิดกั้น เพราะผู้ปกครองบางส่วนยังมีมุมมองต่อการเรียนดนตรีในระดับอุดมศึกษาและการประกอบอาชีพในอนาคตในด้านลบ ดังนั้นหากผู้ปกครองเปิดโอกาสให้มากขึ้นจะพบว่าปัจจุบันนี้อาชีพด้านดนตรีมีหลากหลาย และมี

เกียรตินิยมในสังคมเทียบเท่าอาชีพอื่น ๆ ส่วนครูจะช่วยนักเรียนได้มากเช่นกัน ครูอาจแนะนำอาชีพดนตรีต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของนักเรียน จัดกิจกรรมให้รุ่นพี่ที่ประสบความสำเร็จหรือมีประสบการณ์ในด้านดนตรีมากมาเป็นตัวแบบ เพื่อให้นักเรียนมีการตั้งเป้าหมายในการเรียนด้านดนตรีต่อไปได้มากขึ้น

1.2 ควรมีการส่งเสริมให้นักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำมีความมั่นใจในผลการกระทำ เช่น สนับสนุนให้นักเรียนได้เข้าร่วมการแข่งขันดนตรีต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจว่าผลของการกระทำมาจากความมุ่งมั่นกระทำของตนเองมากขึ้น เพื่อให้เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในด้านต่าง ๆ สูงขึ้นต่อไป

1.3 ควรมีการส่งเสริมให้นักเรียนเพศหญิง และนักเรียนที่มีผลการเรียนสูง **ได้รับข่าวสารดนตรี** เพิ่มขึ้น ไม่ว่าจะเป็นข่าวสารเกี่ยวกับความรู้ในดนตรี การแสดงดนตรี หรือเกี่ยวกับอุปกรณ์ดนตรีต่าง ๆ เพื่อให้เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในด้านต่าง ๆ สูงขึ้น

1.4 ผู้ปกครองสามารถสร้างเสริมให้บุตรหลานเติบโตขึ้นเป็นผู้ที่มี **แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์** ในการทำงาน พยายามทำงานจนสำเร็จด้วยมาตรฐานที่ดีได้ด้วยการสอนให้เห็นคุณค่าของผลงานที่ได้มาจากการทำงานอย่างเต็มความสามารถ ไม่ให้เคยชินกับการทำงานแค่พอผ่าน และให้การชื่นชมหรือเสริมแรงด้วยวิธีต่าง ๆ เมื่อทำงานได้ดี เมื่อโตขึ้นจะเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ นอกจากนั้น เมื่อเห็นว่าเด็กมีความสามารถโดดเด่นด้านใดแล้ว ผู้ปกครองควรให้ **การสนับสนุน** อย่างเต็มที่ทั้งด้านการให้คำแนะนำเพื่อการพัฒนาทักษะดนตรีหรือการศึกษาดนตรี การให้คำชมเชย หรือการสนับสนุนค่าเล่าเรียน เพื่อให้เด็กได้พัฒนาความสามารถได้เต็มศักยภาพ โดยเฉพาะด้านดนตรีนั้น ผู้ปกครองควรสนับสนุนให้เด็กมีโอกาสฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งเปิดโอกาสให้ชมการแสดงดนตรีบ่อย ๆ เพื่อเป็นการสร้างบรรยากาศด้านดนตรีให้เด็กมีความรักและเห็นคุณค่าในดนตรีและเป็นการพัฒนาความซาบซึ้งในดนตรี ก่อให้เกิดแนวคิดเรื่องความไพเราะ เกิดสุนทรียภาพด้านดนตรี ทำให้เด็กเข้าใจได้ว่าการพัฒนาฝีมือดนตรีให้ดีต้องทำอะไร และคุณภาพเสียงแบบใดที่ถือว่าเป็นคุณภาพเสียงที่ดี เช่นเดียวกับการเรียนภาษา หากมีโอกาสได้ฟังเจ้าของภาษานั้น ๆ พูดบ่อย ๆ เราก็จะสามารถเลียนสำเนียงได้ไพเราะ หรือแม้แต่การสนับสนุนของผู้ปกครองในด้านอุปกรณ์ดนตรี การใช้อุปกรณ์ดนตรีคุณภาพดีจะส่งผลต่อคุณภาพเสียงที่ดี และในบางกรณีทำให้สามารถบรรเลงได้ง่ายขึ้น โดยประสบการณ์ส่วนตัวของผู้วิจัยพบว่าส่วนมากผู้ปกครองมักเข้าใจว่าการเริ่มเรียนดนตรีนั้นไม่จำเป็นต้องมีเครื่องดนตรีส่วนตัว หรืออาจใช้เครื่องดนตรีที่มีคุณภาพพอใช้ เพื่อการฝึกก่อน เมื่อพัฒนาทักษะดีขึ้นแล้วจึงเปลี่ยนเป็นเครื่องดนตรีที่มีคุณภาพดีภายหลัง ซึ่งเป็นแนวคิดที่ไม่เหมาะสม เนื่องจากอาจมีอุปสรรคจากเครื่องดนตรีเหล่านั้น ส่งผลต่อเจตคติต่อดนตรีหรือชนิดเครื่องดนตรีนั้นในเด็กไปเลยก็เป็นได้

1.5 นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและมีการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีสูงจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนมากที่สุด ดังนั้น นอกจากครูและผู้ปกครองจะสร้างเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ดังกล่าวในข้อ 1.4 แล้ว ยังควรให้ความสำคัญกับการเปิดรับข่าวสารสำหรับนักเรียนมากขึ้น อาจทำได้โดยเป็นผู้แนะนำแหล่งข่าวสารดนตรี กิจกรรมดนตรี หรือ แม้แต่การไม่แสดงการหวงห้ามเมื่อนักเรียนกำลังค้นหาข่าวสารดนตรีในเวลาและในประเด็นที่เหมาะสมต่อการพัฒนาทักษะดนตรีหรือความรู้ ตลอดจนการพัฒนาทางดุริยสุนทรีย์ด้วย

1.6 ควรส่งเสริมพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีให้กับกลุ่มนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ โดยครูและผู้ปกครองควรแสดงพฤติกรรมคาดหวังให้ผู้เรียนรับทราบชัดเจน เพื่อเป็นการกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีมากขึ้น ทั้งนี้ต้องทำอย่างระมัดระวัง ไม่เป็นการกดดันมากเกินไป และควรพิจารณาสาเหตุของการมีผลการเรียนต่ำ เนื่องจากการเรียนดนตรีเป็นวิชาเอกนั้นยังคงต้องเรียนวิชาพื้นฐานอื่น เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ เป็นต้น ซึ่งจากประสบการณ์ของผู้วิจัยพบว่า นักเรียนดนตรีส่วนมากที่มีทักษะทางดนตรีสูงมักละเลยวิชาพื้นฐานอื่น ทำให้ผลการเรียนโดยรวมค่อนข้างน้อย แต่ผลการเรียนวิชาดนตรีและทักษะดนตรีอยู่ในขั้นดี ดังนั้น หากผู้ปกครองและครูมีการแสดงคาดหวังต่อผลการเรียนโดยรวมอย่างเหมาะสม จะเป็นแรงผลักดันให้นักเรียนปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนของตนได้

1.7 จากประสบการณ์ในการสอนของผู้วิจัยมักพบว่านักเรียนชายจะมีความกล้าเข้าหาพูดคุยกับครูดนตรีมากกว่านักเรียนหญิงจริง ดังนั้น ครูดนตรีจึงควรมีการวางตนให้เป็นต้นแบบที่ดี ทั้งด้านการประพฤติตนทั่วไปและด้านดนตรี เพื่อเป็นแบบอย่างในการพัฒนาตนของนักเรียนด้วย

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

2.1 การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณเป็นหลัก ซึ่งไม่ได้เน้นการเก็บข้อมูลเชิงลึก ผู้ที่สนใจปัญหาวิจัยใกล้เคียงกันนี้อาจใช้วิธีการวิจัยคุณภาพ โดยสัมภาษณ์นักเรียนที่ประสบความสำเร็จด้านดนตรี หรือศึกษากับนักเรียนที่เรียนเครื่องดนตรีต่างกัน เนื่องจากเครื่องดนตรีหรือรูปแบบ (Style) ดนตรีต่าง ๆ เช่น ดนตรีคลาสสิก ดนตรีป๊อป ดนตรีร็อก หรือดนตรีแจ๊ส ต่างมีดุริยสุนทรีย์ที่ต่างกัน ซึ่งอาจเกี่ยวกับลักษณะนิสัยหรือลักษณะทางจิตต่าง ๆ หรืออาจทำการศึกษาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมหรือการถ่ายทอดทางสังคมในบริบทโรงเรียนหรือสถาบันที่มุ่งผลิตนักเรียนให้มีความสามารถด้านดนตรี โดยเฉพาะ ทั้งนี้ จะทำให้ได้ข้อมูลเชิงลึกมาประกอบกับผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อให้ครูมีความเข้าใจลักษณะตัวตนของนักเรียนวิชาเอกดนตรีได้ดีขึ้น ส่งผลต่อการพัฒนาการเรียนการสอนและส่งเสริมนักเรียนดนตรีให้มีคุณภาพมากขึ้น

2.2 เพื่อให้ทราบผลของการมีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีว่าส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดนตรีหรือทักษะดนตรีระหว่างนักเรียนที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีมากและน้อยแตกต่างกันอย่างไร อาจศึกษาด้วยวิธีการทดลองต่อไปได้

2.3 งานวิจัยนี้ศึกษาเฉพาะตัวแปรตามที่เป็นพฤติกรรมของบุคคล ในการศึกษาครั้งต่อไป อาจศึกษาเพิ่มเติมถึงตัวแปรที่เป็นผลจากพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี เช่น ทักษะทางดนตรี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดนตรี เป็นต้น





บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมล คงเมือง .(2533). *ผลกระทบทางครอบครัวต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน*. วิทยานิพนธ์ ส.ม. (สังคมวิทยาและมนุษยวิทยา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- กรรณิการ์ สุขขาริ. (2548). *ความเชื่ออำนาจควบคุมตนเองและการรับรู้ความสามารถของตนเองกับผล การปฏิบัติงานของพนักงานระดับการปฏิบัติการ บริษัทเวิลด์ อีควิปเมนต์ จำกัด*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ. ถ่ายเอกสาร.
- กัลยกร จำเริญสาร. (2548). *ผลการใช้กิจกรรมทางศิลปะ ดนตรี และกีฬาเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าว ของวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดอุบลราชธานี*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- กาญจนา คำสุวรรณ; และนิตยา เสาร์มณี. (2521). *จิตวิทยาเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์การเวก.
- กรมวิชาการ. (2539). *คู่มือการพัฒนาโรงเรียนเข้าสู่มาตรฐานการศึกษา ใฝ่รู้-ใฝ่เรียน*. กรุงเทพฯ: กรุงเทพมหานคร.
- กรมวิชาการ. (2543). *หัวใจของการปฏิรูปการศึกษาตามแนวพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ 2542*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- กรมสุขภาพจิต. (2556). *เป้าหมายในชีวิต*. สืบค้นจาก <http://www.dmh.go.th/1667/1667view.asp?id=3935>.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2539). *แนวทางการมอบหมายการบ้านให้นักเรียน*. กรุงเทพฯ: กรุงเทพมหานคร.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2540). *ระเบียบแห่งการศึกษา: พระบรมราโชวาทและพระราช ดำรัสด้านการศึกษา*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- โกวิทย์ ชันหศิริ. (2550). *ดุริยางคศิลป์ตะวันตก(เบื้องต้น)*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- งามตา วณินทานนท์. (2535). *เอกสารประกอบการสอนวิชาจิตวิทยาสังคม (สค.331)*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- _____. (2536). *ลักษณะทางพุทธศาสนาและพฤติกรรมศาสตร์ของปิตามารดาที่ เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูบุตร*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- _____. (2545). *การถ่ายทอดทางสังคม กับ พัฒนาการของมนุษย์*. เอกสาร ประกอบการสอน. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- จิตติพร ไวโรจน์วิทยาการ. (2551). ปัจจัยเชิงเหตุและผลของพฤติกรรมตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนที่ประยุกต์หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง. ภาคนิพนธ์ ศป.ม. (พัฒนาลังคม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- จุฬากร นิยมธรรม. (2547). บทบาทและความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์. วิทยานิพนธ์ ศม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- เฉลิมชัย สัตตะระโส. (2538). ผลของการฟังนิทานประกอบดนตรี ที่มีต่อความเข้าใจในการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ คม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ชูชีพ อ่อนโคกสูง. (2552). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- เชิดชาย ชูช่วยสุวรรณ. การศึกษาปัจจัยบางประการที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชุตินา ศรีแก้ว. (2546). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชัยยุทธ ทองทิพย์. (2537). แบบจำลองความสัมพันธ์เชิงเส้นขององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษา คณศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การวัดและประเมินผลการศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- ณัชชา พันธุ์เจริญ. (2551). ดนตรีคลาสสิก: รวมข้อเขียนภาษาไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์เกศกะรัต.
- ณัฐกานต์ ทองสนธิ. (2549). การศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุบางลักษณะที่มีต่อยุทธวิธีการเผชิญปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ณรุทธิ์ สุทธิจิตต์. (2541). จิตวิทยาการสอนดนตรี. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดลนภา แว่วศรี. (2553). การรับรู้ข่าวสารผ่านสื่อประชาสัมพันธ์สำนักหอสมุดของนิสิตระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. สารนิพนธ์ ศป.ม. (บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2520). *จริยธรรมของเยาวชนไทย*. รายงานการวิจัยฉบับที่ 21. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

_____. (2523). *การวิจัยขั้นสูงทางพฤติกรรมศาสตร์*. ใน เอกสารประกอบการฝึกอบรมการวิจัยขั้นสูงทางพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์

_____. (2526). *ครูกับการปลูกฝังจริยธรรมแก่นักเรียน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

_____. (2543). *ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม: การวิจัยและการพัฒนาบุคลากร*. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. (2549). *การวิจัยทางจิตพฤติกรรมศาสตร์เพื่อการพัฒนาบุคคลและสังคม*. (หลักสูตรการฝึกอบรมการวิจัยขั้นสูงแบบบูรณาการทางจิตพฤติกรรมศาสตร์). หน้า 148 – 149

_____. (2541). *รูปแบบปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) เพื่อการวิจัยสาเหตุของพฤติกรรม และการพัฒนาพฤติกรรมมนุษย์*. *ทันตภิบาล*. 10(2): 105-108.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และงามตา วนินทานนท์. (2520). *จริยธรรมของเยาวชนไทย*. รายงานการวิจัยฉบับที่ 21. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจักษ์ปัจฉิม. (2536). *ลักษณะทางจิตและพฤติกรรมของนักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในสภาวะเสี่ยงในครอบครัวและทางป้องกัน*. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน อรพินท์ ชูชม และงามตา วนินทานนท์ (2528). *ปัจจัยทางจิตวิทยานิเวศที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กของมารดาไทย*. รายงานการวิจัยฉบับที่ 32. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และงามตา วนินทานนท์. (2551). *การวิจัยเพื่อพัฒนาเครื่องมือวัดทางจิต แบบพหุมิตติด้านการมีภูมิคุ้มกันตน*. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ: สำนักงานการวิจัยแห่งชาติ.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และอัมพร ม้าคะนอง. (2552). *การฝึกอบรมจิตลักษณะและทักษะแบบบูรณาการที่มีผลต่อพฤติกรรมพัฒนานักเรียนของครูคณิตศาสตร์ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น*. รายงานการวิจัย. *ทุนอุดหนุนการวิจัย ประเภทการวิจัยและพัฒนา* ระบบพฤติกรรมไทย สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.

- เทพิกา รอดสการ. (2548). การศึกษาการเรียนรู้วิชาดนตรีของนักศึกษาวิชาเอกดนตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏ เขตภาคเหนือ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ. (2541). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทัศนาก ทอภักดี. 2528. ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลกับความเชื่ออำนาจภายในตนของเด็กวัยรุ่นไทย. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทัศนาก บุญทอง. (2533). บุคลิกภาพกับการปฏิบัติวิชาชีพการพยาบาล. เอกสารการสอนชุดวิชาประสบการณ์วิชาชีพพยาบาล หน่วยที่ 1-8. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ทรรศนันท์ ชินศิริพันธ์. (2555). ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงด้านความพอประมาณของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสถานศึกษาพอเพียงแบบอย่าง. ปรินญานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ฐานันดร เปียศิริ. (2545). ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการประหยัดพลังงานไฟฟ้าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. ภาคนิพนธ์ ศม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ธนรัตน์ เก่งสกุล. (2548). อิทธิพลของการเขียนชักจูงตนเอง และการได้รับสารชักจูงที่มีผลต่อความตั้งใจใฝ่รู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. ภาคนิพนธ์ ศม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- เนตรชนก พุ่มพวง. (2546). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นุชนิษฐ์ เกษมวงษ์. (2534). ความสัมพันธ์ระหว่างปฏิสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนในด้านการเรียนการสอนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการปรับตัวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ ศป.ม. (จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

- นันทา ดิงสมบัติยุทธ. (2538). *ความคิดเห็นและความคาดหวังที่มีต่อรูปแบบภาวะผู้นำ ของผู้บังคับบัญชา: กรณีศึกษาข้าราชการในส่วนกลางกรมส่งเสริมการเกษตร*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สังคมวิทยาประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- นพคุณ สุดประเสริฐ. (2552). *ความคิดเห็นของนักศึกษาศาสนาบัณฑิตพัฒนศิลป์ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (อุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิภา วงษ์สุรภินันท์. (2548). *การสร้างแบบวัดคุณลักษณะใฝ่เรียนใฝ่รู้สำหรับนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นืออน พิณประดิษฐ์. (2541). *ปัจจัยทางจิตสังคมกับพฤติกรรมการติดยาเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาและนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- บั้งอร เกิดดำ. (2549). *องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับคุณลักษณะใฝ่เรียนใฝ่รู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เขตพื้นที่การศึกษาพัทลุง*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). สงขลา: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทักษิณ. ถ่ายเอกสาร.
- เบญจวรรณ เลิศเมธากุล. (2546). *ผลของการให้การบ้านและการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). สงขลา: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. ถ่ายเอกสาร.
- บุญชิต มณีโชติ. (2540). *ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเรียนการสอนแบบมีส่วนร่วมกับพฤติกรรมการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล*. วิทยานิพนธ์ พ.ม. (พยาบาลอนามัยชุมชน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- บุญตา นันทะกุล. (2546). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการอ่านของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บุษกร ดำคง. (2542). *ปัจจัยบางประการที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดสงขลา*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์. (2546). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนไวโอลิน*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ดนตรีศึกษา). นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ประภัสสร ปานศรี. (2536). *การศึกษาความคาดหวังของผู้บริหารและครูต่อคุณลักษณะครูแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว) กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ปรมาภรณ์ รุ่งแสงอโณทัย. (2554). *ความเชื่ออำนาจภายในตนและความผูกพันต่อองค์กรกับคุณภาพชีวิตของพนักงานฝ่ายการผลิตในโรงงานเฟอร์นิเจอร์*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปรียาภรณ์ เพ็ญสุขใจ. (2542). *แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน: กรณีศึกษาจากนักศึกษาปริญญาตรีหลักสูตรภาคพิเศษ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาผู้ใหญ่). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปิลันญา วงศ์บุญ. (2550). *การศึกษาคุณลักษณะใฝ่รู้ใฝ่เรียนของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์*. สารนิพนธ์ กศ.ม (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ผจงจิต อินทสุวรรณ; และคนอื่น ๆ. (2547). *การวิจัยและพัฒนาพฤติกรรมกรรมการบริโภคด้วยปัญญาของนักเรียน*. รายงานการวิจัย ฉบับที่ 110. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิกุล ทรัพย์โชค. (2550). *การศึกษาความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อการจัดการศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พัชนี เชยจรรยา; เมตตา วิวัฒนานุกูล; และ ถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์. (2541). *แนวคิดหลักนิเทศศาสตร์: ประมวลศัพท์วิชาการ ทฤษฎีสำคัญ วิธีศึกษาวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: ข้าวฟ่าง.
- พัฒนา พลอยประไพ. (2541). *การกำหนดเป้าหมายและการกำกับตนเองกับการประสบความสำเร็จในการสอบเข้าศึกษาต่อในคณะวิศวกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยของรัฐ*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พัฒนศรี ไชยยันบุญ. (2538). *การทดลองใช้พฤติกรรมคาดหวังของครู ผู้ปกครอง ประกอบการสอนซ่อมเสริมเพื่อพัฒนาความสามารถทางการอ่าน อัดมโนทัศน์ และความสนใจในวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- พรรณทิพา สำนวนดี. (2554). *การศึกษาความตระหนักรู้ต่อการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านหนองน้ำขุ่น ที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียเรื่องทักษะการใช้อินเทอร์เน็ต*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พิทักษ์ วงแหวน. (2546). *การศึกษาปัจจัยพหุระดับที่ส่งผลต่อพฤติกรรมใฝ่เรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดศรีสะเกษ*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พร พรมมหาราช. (2552). *การเปรียบเทียบความคาดหวังของผู้ปกครองและนักศึกษาต่อการศึกษาในคณะวิทยาศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*. ปริญญานิพนธ์. ศศ.ม. (เศรษฐศาสตร์การเมือง). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- พรพิมล วรวิฑูรย์. (2528). *ทัศนคติและการเปลี่ยนทัศนคติ*. ใน *จิตวิทยาสังคม*. หน้า 81 – 116.
- พรทิพย์ จัปจิตต์. (2551). *ลักษณะทางจิตสังคมของมารดาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการสอนบุตรวัยรุ่นหญิงเรื่องเพศศึกษา*. ปริญญานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550. (2551, 11 มกราคม). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 125 ตอนที่ 7 ก. หน้า 29.
- พิไลวรรณ แดงขาว. (2545). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปริญญาพันธ์ ร่วมชาติ. (2553) *ปัจจัยเชิงสาเหตุของความผูกพันต่อบทบาท เอกลักษณะของนักเรียนวิทยาศาสตร์ แรงจูงใจในการเรียนวิทยาศาสตร์ และความคลุมเครือในบทบาทที่มีผลต่อพฤติกรรมตามบทบาทของนักเรียนวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนวิทยาศาสตร์ที่มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์*. ปริญญานิพนธ์ วท.ด. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ภมริน เขาวนจินดา. (2542). *ลักษณะทางพุทธศาสนาที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ*. ภาคนิพนธ์ ศม. (พัฒนาศักดิ์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

- เมทินี เตชะวิทยากุล. (2545). *ความคาดหวังของผู้ปกครองที่ส่งบุตรหลานเข้าเรียนดนตรีตามโครงการศึกษาดนตรีสำหรับบุคคลทั่วไป วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล. วิทยานิพนธ์ ศป.ม. (ดนตรี). นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.*
- มารีษา สก๊อต. (2548). *จิตลักษณะและสถานการณ์ทางสังคมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการทำงานของผู้ผลิตรายการโทรทัศน์. ปรินซ์นิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- มนตรี ธาดา. (2546). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมขยันเรียนและพฤติกรรมฝึกซ้อมกีฬานักเรียนโรงเรียนกีฬาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือสังกัดกรมพลศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.*
- มนตรี อนันตรักษ์. 2517. *ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติแบบควบคุมจากภายใน-ภายนอก ทัศนคติทางวิทยาศาสตร์ และความเชื่อโชคลางในกลุ่มผู้มีอาชีพครู. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย วิทยาลัยวิชาการศึกษา. ถ่ายเอกสาร.*
- มรกต ศรียาสน. (2545). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาดนตรี-นาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2556). *การกำหนดเป้าหมายในการศึกษา. สืบค้นจาก <http://www.stou.ac.th/offices/Oes/Oespage/Guide/article/n11.html>.*
- เยาวพา เดชะคุปต์. (2527). *การส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ใน เอกสารรวมบทความการพัฒนาการคิดสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- เยาวพา เดชะคุปต์. (2544). *การพัฒนาพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย. ใน เอกสารการอบรมเชิงปฏิบัติการเรื่อง “พหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้สำหรับเด็ก” ณ หอประชุมใหญ่สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดฉะเชิงเทรา ระหว่างวันที่ 25-27 ตุลาคม 2544.*
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2538). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.*
- รุ่งโรจน์ สิทธิเวช. (2534). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการปฏิบัติตนอย่างมีพรหมวิหารสี่ของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*

- รุจิ ภู่อาร และคนอื่น ๆ. (2535). แบบเรียนแนวหน้าชุดพัฒนาระบบการ กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- รัฐเกล้า ชาตะวราหะ. (2543). ผลของการเตือนตนเองของผู้เรียน และพฤติกรรมคาดหวังของครูที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การรับรู้ความสามารถของตน และความสนใจในวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อีสลามวิทยาลัยแห่งประเทศไทย. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รัตนวรรณ ศรีทองเสถียร. (2542). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรม. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (จิตวิทยาอุตสาหกรรม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- เรวดี ทรงเที่ยง. (2548). การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมแรงจูงใจภายในเพื่อสร้างสัมพันธภาพในการทำงานของหัวหน้าช่างในศูนย์บริการรถยนต์. ปรินูญานิพนธ์ วท.ด. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ลาม บุญคง. (2545). การศึกษาความตระหนักเกี่ยวกับความปลอดภัยในงานอุตสาหกรรมของพนักงานในนิคมอุตสาหกรรมบางปู. วิทยานิพนธ์ วท. ม. (การศึกษาวิทยาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. ถ่ายเอกสาร.
- ลักขณา บุญนิมิตร. (2542). บทบาทของผู้ปกครอง ครู และเพื่อนในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ คม.(มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ลินดา สุวรรณดี. (2543). ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการลดปริมาณขยะของนักเรียนในโรงเรียนที่เข้าร่วมโครงการรณรงค์. ภาคนิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- วิชัย เขียดบัว. (2534). ลักษณะจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมทางวิชาการของครูประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วัชรภรณ์ อมรศักดิ์. (2556). ปัจจัยเชิงเหตุและผลของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. ปรินูญานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- วัฒนา พาผล. (2551). *การวิเคราะห์โครงสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความใฝ่รู้ใฝ่เรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วัลภา สบายยิ่ง. (2542). *ปัจจัยด้านการตั้งเป้าหมาย การรับรู้ความสามารถของตนเอง และบุคลิกภาพที่ส่งผลต่อการปฏิบัติงานของผู้จำหน่ายตรง*. ปรินญานิพนธ์ วท.ด. (พฤติกรรมศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วันชัย ดนัยดโมนุท. (2536). *คุณลักษณะที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดปทุมธานี*. ปรินญานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิลเลียม เช็คสเปียร์. (2511). *แบบเรียนวรรณคดีไทยเรื่องเวนิสวานิช*. แปลโดย พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- วรวรรณ อัสวกุล และคนอื่น ๆ. (2546). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวกับพฤติกรรมของมารดาในการดูแลทันตสุขภาพแก่บุตรก่อนวัยเรียน*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ.
- ศุภวดี บุญญวงศ์ และ คณะ. (2552). *ปัจจัยเชิงเหตุและผลของพฤติกรรมครูในการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนเพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะที่พึงประสงค์*. รายงานการวิจัย ทูลสนับสนุนการวิจัยจากงบประมาณแผ่นดิน มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ศุภรางค์ อินทฤทธิ์. (2552). *ปัจจัยเชิงสาเหตุทางจิตสังคมและปัจจัยเชิงผลด้านการจัดการกับความเครียดของพฤติกรรมรักการอ่านในนักเรียนวัยรุ่น*. ปรินญานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สกล เทียงแท้ และสุमितตรา เจิมพันธ์. (2546). *ผลการฝึกจิต พฤติกรรมแบบบูรณาการต่อพฤติกรรม การขับชื้ออย่างปลอดภัยของนักเรียนวัยรุ่นตอนต้น*. ทูลอุดหนุนการวิจัย โครงการวิจัยแม่บท: การวิจัยและพัฒนาระบบพฤติกรรมไทย. สำนักงานการวิจัยแห่งชาติ.
- สัจด์ ภูเขาทอง. (2529). *การดนตรีไทยและทางเข้าสู่ดนตรีไทย*. กรุงเทพฯ: เรือนแก้วการพิมพ์.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2556). *การกำหนดเป้าหมายในการเรียน*. สืบค้นจาก <http://guidance.mimoproject.co.th/?p=493>. สืบค้นเมื่อ 20 ตุลาคม 2556.
- สิรินทิพย์ สมคิด. (2551). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพรหมศิรพิทยาคม จังหวัดนครราชสีมา*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- สิริพร ดาวัน. (2540). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุกรี เจริญสุข. (2538). *ดนตรีวิจารณ์*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2545). *เพลงแรก*. วารสาร Music Talks. ฉบับที่ 34 หน้า 4.
- สุจินดา คณิตวรานันท์. (2539). *ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเตรียมทหารชั้นปีที่ 2*. ภาคนิพนธ์ ศป.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุเชษฐ มาเหิรม. (2519). *อิทธิพลของการเป็นแบบอย่างต่อการพัฒนาจริยธรรมของเยาวชน*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาสังคม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุภาวรัฐ ยอดระบำ. (2548). *ปัจจัยเชิงเหตุด้านบ้าน สถานศึกษา และจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจที่จะรับผิดชอบครอบครัวของนักศึกษาชายระดับปริญญาตรี*. ภาคนิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุภาสินี นุ่มเนียม. (2546). *ปัจจัยทางสภาพแวดล้อมและจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบต่อหน้าที่ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น*. ภาคนิพนธ์ ศป.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุมาลี ขจรดำรงกิจ. (2527). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนดนตรีสากลชั้นพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กลยุทธ์รีเคอร์เดอร์และใช้การขับร้อง*. วิทยานิพนธ์ คม. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุमितตรา เจริญพันธ์. (2545). *จิตลักษณะและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย*. วิทยานิพนธ์ คม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุรวิทย์ อัสสพันธ์. (2556). *ผลของโครงสร้างเป้าหมาย ความเชื่อเกี่ยวกับความฉลาด และความมั่นใจในความฉลาดของตนเองที่มีต่อเป้าหมายเชิงสัมฤทธิ์และความมุ่งมั่นในการเรียนรู้เชิงพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษาในระดับปริญญาตรีสาขาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์*. ปรินูญานิพนธ์ วท.ด. (พฤติกรรมศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- สุรินยา ศรีขาวชัย. (2545). จิตลักษณะและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในจังหวัดขอนแก่น.
วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
ถ่ายเอกสาร.
- เสริมศรี ชื่นเชวง. (2551). ปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติต่อรูปแบบการเรียนรู้วิชาดนตรีของนักเรียน โรงเรียน
ดนตรีสยามกลการนุชญา สาขาสีลม เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- เสวย สิงโตสี. (2544). การศึกษานิัยในการเรียนและเจตคติต่อการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษา
ตอนต้นโรงเรียนบ้านเนินจำปา อำเภอแก่งหางแมว จังหวัดจันทบุรี. สารนิพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- โสภา มะเครือสี. (2537). การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มที่มีต่อ
พฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักศึกษาวิชาชีพลูกเสือระยะสั้น วิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ
จังหวัดศรีสะเกษ. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- โสฬส สนธิเณร. (2546). ผลของการใช้ดนตรีประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่:
กรณีศึกษาศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียน เขตดินแดง. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การศึกษา
ผู้ใหญ่). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- อัจฉรา สุขารมณ. (2542). EQ กับการเลี้ยงดูเด็ก. วารสารพฤติกรรมศาสตร์. 5(1): 1.
- อดิศักดิ์ อินทนา. (2549). ระบบเฝ้าติดตามภาระงานของนักศึกษา: กรณีศึกษานักศึกษาระดับ
ปริญญาตรีสาขาวิทยาการคอมพิวเตอร์ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
วิทยานิพนธ์ วท.ม. (วิทยาการคอมพิวเตอร์). สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
ถ่ายเอกสาร.
- อติพร นฤนาทชีวิน. (2547). แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่มีต่อพฤติกรรม
เรียนดนตรีของวัยรุ่นที่เรียนดนตรีในเขตกรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยา
พัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อุบล เลี้ยววาริณ. (2534). ความสำคัญของการศึกษาที่มีต่อจิตลักษณะและพฤติกรรมสุขภาพของ
ผู้ปฏิบัติงานในเขตกรุงเทพมหานคร. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- อัยยรัช คุรุอำโพธิ์. (2550). *ปัจจัยด้านจิตลักษณะและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาตนของผู้ต้องโทษวัยหนุ่ม*. ภาคนิพนธ์ ศป.ม. (พัฒนาลังคม) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- อรรถัย มีสวัสดิ์. (2542). *อิทธิพลของการใช้สารชักจูงที่มีต่อความพร้อมของบุคคลในการที่จะให้บริการของธนาคาร*. ภาคนิพนธ์ ศป.ม. (พัฒนาลังคม) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- อรพินทร์ ชูชม, อัจฉรา สุขารมณ และ ทศนา ทองภักดี. (2540). *รายงานการวิจัยฉบับที่ 64 การวิเคราะห์ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจทางการศึกษา-อาชีพของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อารี พันธุ์มณี. (2546). *จิตวิทยาสร้างสรรค์การเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: ไผ่หมัดเคอเคท
- อุษา ธนาบุญฤทธิ. (2544). *การศึกษาปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับความเชื่ออำนาจในตนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดนครปฐม*. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Baron, R.M., Genz, R.L. (1972). "Effect of Locus of control and Type of Feedback on The Task Performance of Lower-class, Black Children", *Journal of Personality and Social Psychology*. 21 (1): 124 – 131.
- Brophy, J. *Looking in Classroom*. 4th.ed. Cambridge: Harper & Row, 1984.
- Good, Thomas. L. *Looking in Classroom*. New York: Harper & Row, 1987.
- Magnusson, D.; & Endler, N.S. (1977). *Personallity at the crossroads: Current issues in interactionism psychology*. NewJersey: LEA Publishers: 18-21.
- Roger, J.B., (1983). *Diffusion of innovation*. (3rd Ed.). New York: The Free Press.



ภาควิชา



ภาคผนวก ก
ตารางแสดงค่าสถิติต่าง ๆ

ตาราง 12 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) ของตัวแปรที่ศึกษาในกลุ่มตัวอย่างโดยรวม

ตัวแปร	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	*11
1. พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี	1.00	.81***	.87***	.44***	.26***	.29***	.38***	.46***	.61***	.54***	.58***
2. พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน		1.00	.43***	.38***	.40***	.26***	.17***	.50***	.52***	.56***	.41***
3. พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน			1.00	.36***	.07*	.23***	.44***	.30***	.51***	.37***	.55***
4. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์				1.00	.13**	.26***	.21***	.27***	.35***	.31***	.23***
5. ความเชื่ออำนาจในตน					1.00	-.03	-.08*	.51***	.40***	.53***	.12***
6. การสนับสนุนการเรียนรู้ดนตรีจากผู้ปกครอง						1.00	.49***	.18***	.24***	.19***	.39***
7. การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง							1.00	.11***	.37***	.25***	.58***
8. ความสัมพันธ์ระหว่างครูดนตรีกับนักเรียน								1.00	.57***	.74***	.33***
9. การเปิดรับข่าวสาร									1.00	.73***	.58***
10. เจตคติต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี										1.00	.48***
11. การกำหนดเป้าหมายในอนาคตเพื่อการเรียนดนตรี											1.00

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีตามระดับของตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองที่พบอิทธิพลเดียว ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	ตัวแปรอิสระ	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนน พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
กลุ่มรวม	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 115.127	ต่ำ = 104.808
	การสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง	สูง = 113.054	ต่ำ = 106.818
เพศชาย	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 118.176	ต่ำ = 106.975
	การสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง	สูง = 115.136	ต่ำ = 110.015
เพศหญิง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 111.163	ต่ำ = 101.920
	การสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง	สูง = 110.962	ต่ำ = 102.121
อายุน้อย	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 115.752	ต่ำ = 104.413
อายุมาก	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 114.713	ต่ำ = 105.121
	การสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง	สูง = 114.203	ต่ำ = 105.631
ผลการเรียนต่ำ	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 112.849	ต่ำ = 104.748
	การสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง	สูง = 111.524	ต่ำ = 106.073
ผลการเรียนสูง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 116.512	ต่ำ = 104.895
	การสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง	สูง = 113.878	ต่ำ = 107.529

ตาราง 14 ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียนตามระดับของตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครองที่พบอิทธิพลเดียว ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	ตัวแปรอิสระ	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
กลุ่มรวม	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 56.919	ต่ำ = 51.394
	การสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง	สูง = 56.196	ต่ำ = 53.117
เพศชาย	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 57.287	ต่ำ = 52.689
	การสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง	สูง = 56.239	ต่ำ = 53.737
เพศหญิง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 56.204	ต่ำ = 52.040
	การสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง	สูง = 56.083	ต่ำ = 52.161
อายุน้อย	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 56.646	ต่ำ = 52.086
	การสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง	สูง = 55.620	ต่ำ = 53.112
อายุมาก	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 57.151	ต่ำ = 52.653
	การสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง	สูง = 56.685	ต่ำ = 53.120
ผลการเรียนต่ำ	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 54.487	ต่ำ = 51.263
	การสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง	สูง = 54.034	ต่ำ = 51.715
ผลการเรียนสูง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 58.372	ต่ำ = 53.683
	การสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง	สูง = 57.502	ต่ำ = 54.552

ตาราง 15 ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใช้รู้ใช้เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนตามระดับของตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการสนับสนุนการเรียนรู้ดนตรีจากผู้ปกครองที่พบอิทธิพลเดียว ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	ตัวแปรอิสระ	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมใช้รู้ใช้เรียนดนตรีโดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกห้องเรียน	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
กลุ่มรวม	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 58.208	ต่ำ = 52.414
	การสนับสนุนการเรียนรู้ดนตรีจากผู้ปกครอง	สูง = 56.858	ต่ำ = 53.765
เพศชาย	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 60.889	ต่ำ = 54.286
	การสนับสนุนการเรียนรู้ดนตรีจากผู้ปกครอง	สูง = 58.898	ต่ำ = 56.277
เพศหญิง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 54.959	ต่ำ = 49.880
	การสนับสนุนการเรียนรู้ดนตรีจากผู้ปกครอง	สูง = 54.879	ต่ำ = 49.960
อายุน้อย	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 59.107	ต่ำ = 52.327
อายุมาก	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 57.562	ต่ำ = 52.468
	การสนับสนุนการเรียนรู้ดนตรีจากผู้ปกครอง	สูง = 57.581	ต่ำ = 52.511
ผลการเรียนต่ำ	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 58.362	ต่ำ = 53.486
	การสนับสนุนการเรียนรู้ดนตรีจากผู้ปกครอง	สูง = 57.490	ต่ำ = 54.358
ผลการเรียนสูง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 58.141	ต่ำ = 51.212
	การสนับสนุนการเรียนรู้ดนตรีจากผู้ปกครอง	สูง = 56.376	ต่ำ = 52.997

ตาราง 16 ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีตามระดับของตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีที่พบอิทธิพลเดียว ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	ตัวแปรอิสระ	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนน พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
กลุ่มรวม	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 114.520	ต่ำ = 106.354
	การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี	สูง = 118.279	ต่ำ = 102.586
เพศชาย	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 117.216	ต่ำ = 108.120
	การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี	สูง = 119.627	ต่ำ = 105.709
เพศหญิง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 111.560	ต่ำ = 104.022
	การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี	สูง = 116.671	ต่ำ = 98.911
อายุน้อย	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 115.760	ต่ำ = 106.544
	การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี	สูง = 118.288	ต่ำ = 104.016
อายุมาก	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 113.097	ต่ำ = 106.188
	การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี	สูง = 118.270	ต่ำ = 101.014
ผลการเรียนต่ำ	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 113.944	ต่ำ = 106.675
	การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี	สูง = 117.507	ต่ำ = 103.111
ผลการเรียนสูง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 114.682	ต่ำ = 105.898
	การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี	สูง = 118.628	ต่ำ = 101.952

ตาราง 17 ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใช้ไฟฟ้าเรียนดนตรีในชั้นเรียนตามระดับของตัวแปรแรงจูงใจ
ไฟฟ้าสัมผัสและการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีที่พบอิทธิพลเดียว ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	ตัวแปรอิสระ	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนน พฤติกรรมใช้ไฟฟ้าเรียนดนตรีในชั้นเรียน	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
กลุ่มรวม	แรงจูงใจไฟฟ้าสัมผัส	สูง = 56.648	ต่ำ = 53.169
	การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี	สูง = 58.799	ต่ำ = 57.018
เพศชาย	แรงจูงใจไฟฟ้าสัมผัส	สูง = 56.782	ต่ำ = 53.234
	การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี	สูง = 58.493	ต่ำ = 51.523
เพศหญิง	แรงจูงใจไฟฟ้าสัมผัส	สูง = 56.491	ต่ำ = 53.108
	การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี	สูง = 59.178	ต่ำ = 50.402
อายุน้อย	แรงจูงใจไฟฟ้าสัมผัส	สูง = 56.922	ต่ำ = 52.129
	การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี	สูง = 58.911	ต่ำ = 51.104
อายุมาก	แรงจูงใจไฟฟ้าสัมผัส	สูง = 56.430	ต่ำ = 53.187
	การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี	สูง = 58.728	ต่ำ = 50.890
ผลการเรียนต่ำ	แรงจูงใจไฟฟ้าสัมผัส	สูง = 54.905	ต่ำ = 52.044
	การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี	สูง = 56.552	ต่ำ = 50.397
ผลการเรียนสูง	แรงจูงใจไฟฟ้าสัมผัส	สูง = 57.614	ต่ำ = 54.192
	การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี	สูง = 60.096	ต่ำ = 51.710

ตาราง 18 ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองนอกห้องเรียนตามระดับของตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีที่พบอิทธิพลเดียวในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	ตัวแปรอิสระ	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองนอกห้องเรียน	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
กลุ่มรวม	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 57.872	ต่ำ = 53.176
	การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี	สูง = 59.480	ต่ำ = 51.568
เพศชาย	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 60.434	ต่ำ = 54.886
	การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี	สูง = 61.133	ต่ำ = 54.186
เพศหญิง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 55.070	ต่ำ = 50.914
	การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี	สูง = 57.493	ต่ำ = 48.491
อายุน้อย	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 58.838	ต่ำ = 53.415
	การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี	สูง = 59.377	ต่ำ = 52.876
อายุมาก	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 56.666	ต่ำ = 53.000
	การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี	สูง = 59.542	ต่ำ = 50.124
ผลการเรียนต่ำ	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 59.039	ต่ำ = 54.631
	การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี	สูง = 60.956	ต่ำ = 52.715
ผลการเรียนสูง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	สูง = 57.067	ต่ำ = 51.706
	การเปิดรับข่าวสารด้านดนตรี	สูง = 58.531	ต่ำ = 50.242

ตาราง 19 ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีตามระดับของตัวแปรความเชื่ออำนาจในตน และการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างที่พบอิทธิพลเดียว ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	ตัวแปรอิสระ	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
กลุ่มรวม	ความเชื่ออำนาจในตน	สูง = 113.537	ต่ำ = 106.201
	การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง	สูง = 114.367	ต่ำ = 105.371
เพศชาย	ความเชื่ออำนาจในตน	สูง = 115.960	ต่ำ = 106.972
	การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง	สูง = 114.924	ต่ำ = 108.008
เพศหญิง	ความเชื่ออำนาจในตน	สูง = 110.972	ต่ำ = 105.310
	การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง	สูง = 113.529	ต่ำ = 102.753
อายุน้อย	ความเชื่ออำนาจในตน	สูง = 115.263	ต่ำ = 105.379
	การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง	สูง = 114.228	ต่ำ = 106.415
อายุมาก	ความเชื่ออำนาจในตน	สูง = 112.454	ต่ำ = 107.026
	การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง	สูง = 114.537	ต่ำ = 104.943
ผลการเรียนต่ำ	ความเชื่ออำนาจในตน	สูง = 110.707	ต่ำ = 104.600
	การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง	สูง = 112.157	ต่ำ = 103.150
ผลการเรียนสูง	ความเชื่ออำนาจในตน	สูง = 115.186	ต่ำ = 108.018
	การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง	สูง = 116.723	ต่ำ = 106.480

ตาราง 20 ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียนตามระดับของตัวแปรความ
เชื่ออำนาจในตนและการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างที่พบอิทธิพลเดียว ในกลุ่มรวมและ
กลุ่มย่อย

กลุ่ม	ตัวแปรอิสระ	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนน พฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียน	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
กลุ่มรวม	ความเชื่ออำนาจในตน	สูง = 57.375	ต่ำ = 51.973
	การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง	สูง = 55.705	ต่ำ = 5.643
เพศชาย	ความเชื่ออำนาจในตน	สูง = 57.633	ต่ำ = 51.448
	การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง	สูง = 55.439	ต่ำ = 53.642
เพศหญิง	ความเชื่ออำนาจในตน	สูง = 57.253	ต่ำ = 52.396
	การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง	สูง = 56.095	ต่ำ = 53.554
อายุน้อย	ความเชื่ออำนาจในตน	สูง = 58.266	ต่ำ = 51.432
อายุมาก	ความเชื่ออำนาจในตน	สูง = 56.818	ต่ำ = 52.510
	การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง	สูง = 55.718	ต่ำ = 53.610
ผลการเรียนต่ำ	ความเชื่ออำนาจในตน	สูง = 54.771	ต่ำ = 50.275
	การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง	สูง = 53.634	ต่ำ = 51.413
ผลการเรียนสูง	ความเชื่ออำนาจในตน	สูง = 59.052	ต่ำ = 53.723
	การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง	สูง = 57.718	ต่ำ = 55.058

ตาราง 21 ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนตามระดับของตัวแปรความเชื่ออำนาจในตนและการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างที่พบอิทธิพลเดียว ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	ตัวแปรอิสระ	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีโดยการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
กลุ่มรวม	ความเชื่ออำนาจในตน	สูง = 56.161	ต่ำ = 54.228
	การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง	สูง = 58.661	ต่ำ = 51.728
เพศชาย	ความเชื่ออำนาจในตน	สูง = 58.327	ต่ำ = 55.524
	การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง	สูง = 59.486	ต่ำ = 54.366
เพศหญิง	การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง	สูง = 57.434	ต่ำ = 49.199
อายุน้อย	ความเชื่ออำนาจในตน	สูง = 56.997	ต่ำ = 53.947
	การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง	สูง = 58.477	ต่ำ = 52.467
อายุมาก	การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง	สูง = 58.820	ต่ำ = 51.333
ผลการเรียนต่ำ	การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง	สูง = 58.523	ต่ำ = 51.738
ผลการเรียนสูง	การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง	สูง = 59.005	ต่ำ = 51.423

ตาราง 22 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีตามระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง ในกลุ่มนักเรียนที่มีอายุมาก

แรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์	การสนับสนุนการเรียน ดนตรีจากผู้ปกครอง	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	21 (108.02)	12 (107)	11 (103.24)
สูง	สูง	74	22	121.4	13.38*	14.4*	18.16*
สูง	ต่ำ	50	21	108.02		1.02	4.78
ต่ำ	สูง	58	12	107			3.76
ต่ำ	ต่ำ	70	11	103.24			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตาราง 23 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีในชั้นเรียนตามระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง ในกลุ่มนักเรียนที่มีผลการเรียนสูง

แรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์	การสนับสนุนการเรียน ดนตรีจากผู้ปกครอง	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	21 (55.69)	12 (53.95)	11 (53.42)
สูง	สูง	88	22	61.06	61.06*	7.11*	7.64*
สูง	ต่ำ	51	21	55.69		1.74	2.27
ต่ำ	สูง	57	12	53.95			0.53
ต่ำ	ต่ำ	55	11	53.42			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตาราง 24 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี โดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนตามระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการสนับสนุนการเรียนดนตรีจากผู้ปกครอง ในกลุ่มนักเรียนที่มีอายุมาก

แรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์	การสนับสนุนการเรียน ดนตรีจากผู้ปกครอง	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	21 (53.38)	12 (53.29)	11 (51.64)
สูง	สูง	74	22	61.74	8.36*	8.45*	10.1*
สูง	ต่ำ	50	21	53.38		0.09	1.74
ต่ำ	สูง	58	12	53.29			1.65
ต่ำ	ต่ำ	70	11	51.64			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตาราง 25 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี โดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนตามระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการเปิดรับข่าวสารด้านดนตรีในกลุ่มนักเรียนที่มีอายุมาก

แรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์	การเปิดรับข่าวสารด้าน ดนตรี	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	12 (56.55)	21 (50.8)	11 (49.45)
สูง	สูง	80	22	62.54	5.99	11.74*	13.09*
ต่ำ	สูง	53	12	56.55		5.75	7.1
สูง	ต่ำ	44	21	50.8			1.35
ต่ำ	ต่ำ	75	11	49.45			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตาราง 26 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีตามระดับความเชื่ออำนาจในตนและการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างในกลุ่มนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ

ความเชื่ออำนาจในตน	การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง	จำนวนคน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	12 (106.1)	21 (103.2)	11 (103.1)
สูง	สูง	55	22	118.21	12.11*	15.01*	15.11*
ต่ำ	สูง	60	12	106.1		2.9	3
สูง	ต่ำ	40	21	103.2			0.1
ต่ำ	ต่ำ	50	11	103.1			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตาราง 27 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีด้านรวมตามระดับความเชื่ออำนาจในตนและการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างในกลุ่มนักเรียนที่มีผลการเรียนสูง

ความเชื่ออำนาจในตน	การรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้าง	จำนวนคน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	12 (115.08)	21 (112.01)	11 (100.94)
สูง	สูง	70	22	118.35	3.27	6.34*	17.41*
ต่ำ	สูง	56	12	115.08		3.07	14.14*
สูง	ต่ำ	69	21	112.01			11.07*
ต่ำ	ต่ำ	56	11	100.94			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตาราง 28 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี
ในชั้นเรียนตามระดับความเชื่ออำนาจในตนและการรับรู้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างในกลุ่ม
นักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ

ความเชื่ออำนาจ ในตน	การรับรู้ความคาดหวัง ของบุคคลรอบข้าง	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	21 (52.52)	11 (50.3)	12 (50.25)
สูง	สูง	56	22	57.02	4.5	6.72*	6.77*
สูง	ต่ำ	40	21	52.52		2.22	2.27
ต่ำ	ต่ำ	50	11	50.3			0.05
ต่ำ	สูง	60	12	50.25			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตาราง 29 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี
โดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนตามระดับความเชื่ออำนาจในตนและการรับรู้ความคาดหวัง
ของบุคคลรอบข้างในกลุ่มนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ

ความเชื่อ อำนาจในตน	การรับรู้ความคาดหวัง ของบุคคลรอบข้าง	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	12 (115.08)	11 (112.01)	21 (100.94)
สูง	สูง	56	22	61.2	5.35	8.4*	10.52*
ต่ำ	สูง	60	12	55.85		3.05	5.17
ต่ำ	ต่ำ	50	11	52.8			2.12
สูง	ต่ำ	40	21	50.68			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตาราง 30 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรีด้านการใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี
โดยการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนตามระดับความเชื่ออำนาจในตนและการรับรู้ความคาดหวัง
ของบุคคลรอบข้างในกลุ่มนักเรียนที่มีผลการเรียนสูง

ความเชื่ออำนาจ ในตน	การรับรู้ความคาดหวัง ของบุคคลรอบข้าง	จำนวน คน	รหัส	ค่าเฉลี่ย	22 (58.6)	21 (53.67)	11 (49.18)
ต่ำ	สูง	70	12	59.41	0.81	5.74	10.23*
สูง	สูง	56	22	58.6		4.93	9.42*
สูง	ต่ำ	69	21	53.67			4.49
ต่ำ	ต่ำ	56	11	49.18			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05



ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามชุด

การเรียนรู้ดนตรีของฉัน



สถาบันวิจัยพหุติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ



คำชี้แจง

ถึง นักเรียนผู้ตอบแบบสอบถาม

ขอให้นักเรียนตอบแบบสอบถามนี้ตามความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวนักเรียนเอง กรุณาตอบให้ครบทุกข้อ โดยข้อมูลของนักเรียนจะถูกเก็บเป็นความลับ และนำมาใช้สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเท่านั้น ซึ่งจะวิเคราะห์คะแนนเป็นกลุ่ม ไม่มีการประเมินผลเป็นรายบุคคล

โปรดอ่านคำแนะนำในการตอบแบบสอบถาม และขอขอบคุณสำหรับการสละเวลาอันมีค่าให้แก่การวิจัยนี้

นายธีรพงศ์ บำเพ็ญทาน

ผู้วิจัย

คำแนะนำในการตอบแบบสอบถาม

1. อ่านข้อความแต่ละประโยคให้เข้าใจ
2. ขอให้นักเรียนคิดว่าข้อความนั้นเป็น “จริง” หรือ “ไม่จริง” สำหรับนักเรียน
3. หากรู้สึกว่าคุณค่าข้อความนั้น “จริง” ขอให้คิดว่าเป็นจริงมากน้อยเพียงใดใน 3 ระดับ คือ

1) จริงเล็กน้อย	ให้ทำเครื่องหมาย	✓	ที่ “ค่อนข้างจริง”
2) จริงปานกลาง	ให้ทำเครื่องหมาย	✓	ที่ “จริง”
3) จริงมาก	ให้ทำเครื่องหมาย	✓	ที่ “จริงที่สุด”

หากรู้สึกว่าคุณค่าข้อความนั้น “ไม่จริง” ขอให้คิดว่าเป็นจริงมากน้อยเพียงใดใน 3 ระดับ คือ

- | | | | |
|--------------------|------------------|---|-----------------------|
| 1) ไม่จริงเล็กน้อย | ให้ทำเครื่องหมาย | ✓ | ที่ “ค่อนข้างไม่จริง” |
| 2) ไม่จริงปานกลาง | ให้ทำเครื่องหมาย | ✓ | ที่ “ไม่จริง” |
| 3) ไม่จริงอย่างมาก | ให้ทำเครื่องหมาย | ✓ | ที่ “ไม่จริงเลย” |

ตัวอย่างประโยค เช่น

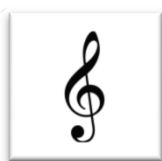
1. ฉันชอบน้ำแอปเปิลมากกว่าน้ำใบชา

..... ✓
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
2. อายุ..... ปี
3. ผลการเรียนในภาคเรียนที่ผ่านมา (GPA).....
4. โรงเรียนที่กำลังศึกษาอยู่
 - ☐ โรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา กรุงเทพมหานคร
 - ☐ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล
 - ☐ โรงเรียนวัดสุทธิวราราม
 - ☐ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

เป็นเรื่องปกติที่นักเรียนแต่ละคนจะมีพฤติกรรมต่างกันไป โปรดอ่านข้อความทีละประโยคแล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นเป็น “จริง” หรือ “ไม่จริง” สำหรับนักเรียน กรุณาตอบให้ครบทุกข้อ



ฉบับที่ 1 ขณะที่ฉันอยู่ในห้องเรียนวิชาดนตรี

1. แม้ฉันจะเข้าใจบทเรียนดนตรีดีแล้ว แต่ฉันก็ยังตั้งใจฟังเมื่อครูทบทวนบทเรียนให้

 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย
2. เมื่ออยู่ในห้องเรียน ฉันมีส่วนร่วม เช่น ตอบคำถามที่ครูถาม หรือถามสิ่งที่ฉันสงสัย

 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย
3. ขณะเรียนปฏิบัติดนตรี ฉันนำความรู้เรื่องเทคนิคการบรรเลงที่ครูเคยสอนครั้งก่อนมาใช้ได้โดยไม่ต้องถามครูซ้ำอีก

 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย
4. ฉันจับใจความสิ่งที่ครูสอนในวิชาเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรีและประวัติศาสตร์ดนตรีจนสามารถนำไปอธิบายให้เพื่อ ๆ ฟังได้

 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

5.ฉันมักเหม่อลอยคิดเรื่องอื่น ๆ ขณะเรียนวิชาปฏิบัติดนตรี

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

6. ฉันมักเผลอพูดคุยกับเพื่อนขณะที่ครูสอนวิชาเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรีหรือประวัติศาสตร์ดนตรี

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

7. ฉันเตรียมเครื่องดนตรี โน้ตดนตรี หรืออุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนดนตรีให้พร้อมก่อนไปเรียนทุกครั้ง

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

8. ถ้าพบว่าเครื่องดนตรีหรืออุปกรณ์ต่าง ๆ เสียหาย ฉันจะรีบซ่อมแซมหรือเปลี่ยนใหม่ให้พร้อมสำหรับ การเรียนครั้งต่อไป

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

9. ฉันฝึกซ้อมบทเพลงหรือแบบฝึกหัด (Etude) เพื่อเตรียมตัวก่อนไปเรียนครั้งต่อไป

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

10. ฉันมักหาเพลงที่กำลังฝึกซ้อมมาฟังเพื่อเตรียมตัวสำหรับการเรียนเพลงนั้นต่อไป

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

11. ฉันมักลืมเครื่องดนตรีหรืออุปกรณ์ที่จำเป็นต้องใช้ในการเรียนดนตรี

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

12. เมื่อถึงเวลาเรียนดนตรี ฉันเพิ่งพบว่าเครื่องดนตรีหรืออุปกรณ์ต่าง ๆ ไม่อยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

13. ฉันมักทำโน้ตเพลงที่ครูให้สูญหายหรือเสียหายอยู่บ่อย ๆ

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย



ฉบับที่ 2 เมื่ออยู่นอกห้องเรียนฉันก็ค้นหาความรู้ด้วยตนเอง

1. นอกจากการเรียนดนตรีในห้องเรียนแล้ว ฉันยังทำกิจกรรมดนตรีอื่น ๆ เช่น เข้าค่ายดนตรี อ่านหนังสือเกี่ยวกับดนตรี หรือค้นหาความรู้ด้านดนตรีจากแหล่งต่าง ๆ

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

2. กิจกรรมยามว่างหรืองานอดิเรกของฉันมักเป็นกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาทักษะดนตรีให้ดีขึ้น

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

3. ฉันร่วมเป็นสมาชิกวงดนตรีเพื่อพัฒนาทักษะดนตรี

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

4. หลังเลิกเรียน ฉันจะหาเวลาพูดคุยแลกเปลี่ยนความรู้ดนตรีกับผู้มีประสบการณ์มากกว่าไปเที่ยวเล่น

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

5. หลังการชมการแสดงดนตรี ฉันจำเทคนิคที่เห็นจากนักดนตรีมาปรับใช้ในการฝึกซ้อมกับตนเองได้

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

6. แม้จะไม่ได้อยู่ในห้องเรียน ฉันก็ค้นคว้าหาความรู้ด้านดนตรีด้วยตนเองจากแหล่งอื่น ๆ เช่น หนังสือหรืออินเทอร์เน็ต เป็นต้น

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

7. ฉันค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับดนตรีเพิ่มเติมด้วยตนเองนอกเหนือจากที่ครูสั่ง

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

8. ฉันอ่านหนังสือหรือสื่ออื่น ๆ ที่มีเนื้อหาด้านดนตรีเพราะอยากหาความรู้ให้ตนเองเสมอ

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

9. หากฉันมีเพลงที่อยากเล่นแต่ไม่มีโน้ต ฉันจะค้นหาเองจากอินเทอร์เน็ต

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

10. ฉันเรียนดนตรีจากสถาบันดนตรีเอกชนหรือกับครูสอนพิเศษดนตรีเพิ่มเติมนอกจากในชั้นเรียน

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

11. แม้จะมีการบ้านวิชาอื่น ๆ มาก ฉันก็แบ่งเวลาซ้อมดนตรีได้

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

12. ฉันนำความรู้จากการเรียนไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองได้ (เช่น รับงานเล่นดนตรี หรือสอนดนตรี ในโรงเรียนดนตรี)

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

13. ฉันนำความรู้ที่ได้จากการค้นคว้าด้วยตนเองไปบอกหรือแนะนำเพื่อนต่อได้

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย



ฉบับที่ 3 ฉันไม่หวั่น แม้งานหนักหรืองานยาก

1. ฉันเตรียมตัวเพื่อทำงานสำคัญ ๆ ให้สำเร็จ

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

2. ฉันเป็นนักเรียนที่ให้ความสนใจกับการเรียนเป็นอันดับแรก

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

3. ฉันมักจะทำงานได้มากกว่าที่ตั้งใจเอาไว้

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

4. เมื่อฉันยังไม่ประสบความสำเร็จในการทำงานใด ฉันจะพยายามทำสิ่งนั้นจนกว่าจะสำเร็จ

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

5. ฉันพยายามเรียนหนังสือให้ได้คะแนนดี แม้จะมีภาระงานอื่นที่ต้องรับผิดชอบมากมาย

.....

- | | จริงที่สุด | จริง | ค่อนข้างจริง | ค่อนข้างไม่จริง | ไม่จริง | ไม่จริงเลย |
|---|------------|-------|--------------|-----------------|---------|------------|
| 6. แม้มีการบ้านมาก ฉันก็พยายามทำให้เสร็จโดยไม่ลอกเพื่อน | | | | | | |
| | จริงที่สุด | จริง | ค่อนข้างจริง | ค่อนข้างไม่จริง | ไม่จริง | ไม่จริงเลย |
| 7. หากฉันทำงานอย่างหนึ่งอยู่แล้วถูกหันเหความสนใจไปชั่วขณะ หลังจากนั้นฉันจะกลับไปทำงานที่ค้างอยู่ทันที | | | | | | |
| | จริงที่สุด | จริง | ค่อนข้างจริง | ค่อนข้างไม่จริง | ไม่จริง | ไม่จริงเลย |
| 8. ฉันชอบทำงานที่ต้องใช้ความรับผิดชอบสูง | | | | | | |
| | จริงที่สุด | จริง | ค่อนข้างจริง | ค่อนข้างไม่จริง | ไม่จริง | ไม่จริงเลย |
| 9. ฉันมีความมุ่งมั่นที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จ | | | | | | |
| | จริงที่สุด | จริง | ค่อนข้างจริง | ค่อนข้างไม่จริง | ไม่จริง | ไม่จริงเลย |
| 10. ฉันภาคภูมิใจเมื่อทำงานที่ยากได้สำเร็จ | | | | | | |
| | จริงที่สุด | จริง | ค่อนข้างจริง | ค่อนข้างไม่จริง | ไม่จริง | ไม่จริงเลย |
| 11. เมื่อเริ่มต้นทำอะไร ฉันจะพยายามทำจนสำเร็จ | | | | | | |
| | จริงที่สุด | จริง | ค่อนข้างจริง | ค่อนข้างไม่จริง | ไม่จริง | ไม่จริงเลย |
-



ฉบับที่ 4 ผลงานนั้น ฉันสร้างมันด้วยความสามารถของตนเอง

- | | | | | | | |
|---|------------|-------|--------------|-----------------|---------|------------|
| 1. ฉันรู้สึกว่าคุณค่า | | | | | | |
| | จริงที่สุด | จริง | ค่อนข้างจริง | ค่อนข้างไม่จริง | ไม่จริง | ไม่จริงเลย |
| 2. ฉันรู้สึกว่าคุณค่าคนอื่นล้ำหน้าฉันเพราะดวงดี | | | | | | |
| | จริงที่สุด | จริง | ค่อนข้างจริง | ค่อนข้างไม่จริง | ไม่จริง | ไม่จริงเลย |
| 3. เมื่อฉันได้ในสิ่งที่ต้องการ นั้นเป็นเพราะดวงดี | | | | | | |
| | จริงที่สุด | จริง | ค่อนข้างจริง | ค่อนข้างไม่จริง | ไม่จริง | ไม่จริงเลย |

3. ผู้ปกครองคอยดูแลให้ความสนใจขณะฉันซ้อมดนตรี

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

4. เมื่อฉันต้องการอุปกรณ์ดนตรีใด ผู้ปกครองจะช่วยหามาให้เสมอ

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

5. ฉันได้รับเงินจากผู้ปกครองเพื่อนำไปซื้ออุปกรณ์ดนตรี

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

6. ฉันสามารถทะเลาะเบาะแว้งกับเพื่อนได้โดยไม่ต้องมีผู้ปกครองสนับสนุนค่าเล่าเรียน

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

7. ผู้ปกครองช่วยหาข้อมูลเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยที่สอนดนตรีในระดับอุดมศึกษาแก่นฉัน

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

8. ผู้ปกครองมักพาฉันไปชมการแสดงดนตรี

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

9. เมื่อมีข่าวสารหรือรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับดนตรีหรือเครื่องดนตรีที่ฉันเล่น ผู้ปกครองจะรวบรวมไว้ให้ฉัน

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

10. ผู้ปกครองหมั่นหาข้อมูลดนตรีที่ทันสมัยมาให้ฉันเสมอ

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

11. เมื่อฉันต้องการโน้ตเพลงหรือเนื้อเพลงมาฝึกซ้อม ผู้ปกครองจะเป็นผู้ช่วยค้นหาหรือพาไปซื้อ

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย



ฉบับที่ 6 ฉันคือความหวังของทุกคน

1. ผู้ปกครองตั้งเป้าหมายให้ฉันเป็นนักดนตรีที่มีชื่อเสียง

.....
จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

2. ครูดนตรีคาดหวังให้ฉันมีทักษะดนตรีขั้นสูง

.....
จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

3. ฉันรู้ว่าครูดนตรีตั้งความหวังให้ฉันเข้าเรียนดนตรีในระดับอุดมศึกษา

.....
จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

4. ความสามารถพิเศษด้านดนตรีของฉันทำให้ครูดนตรีคาดหวังให้ฉันเป็นครูดนตรีในอนาคต

.....
จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

5. ฉันรู้ว่าเพื่อน ๆ ใฝ่ดูความสำเร็จด้านดนตรีของฉันอยู่

.....
จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

6. เพื่อนมักเสนอชื่อให้ฉันเป็นผู้นำในกิจกรรมดนตรี

.....
จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

7. ครูดนตรีคาดหวังให้ฉันเป็นผู้นำด้านดนตรีประจำโรงเรียน

.....
จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

8. ผู้ปกครองคาดหวังให้ฉันเป็นสมาชิกวงดนตรีที่มีชื่อเสียง

.....
จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

9. บุคคลรอบข้างคาดหวังให้ฉันประกวดวงดนตรีเพื่อแสดงความสามารถและสร้างชื่อเสียงให้กลุ่ม

.....
จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

10. บุคคลรอบข้างให้ความสำคัญกับฉัน เพราะฉันสามารถชื่อเสียงให้สถาบันได้

.....
จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

11. ฉันสามารถพบและพูดคุยเรื่องอื่น ๆ กับคุณดนตรีได้ในนอกเวลาเรียนเสมอ

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

12. แม้ครูจะมีภาระอื่น แต่ครูก็ยังยินดีให้คำปรึกษาเรื่องการเรียนกับฉันนอกเวลาเรียนได้

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

13. หากฉันพบคุณดนตรีนอกโรงเรียน ฉันจะเข้าไปทักทายด้วยความยินดี

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

14. ฉันไม่กล้าพูดคุยกับคุณนอกห้องเรียน เพราะคุณมีอาการที่ค่อนข้างแปรปรวน

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

15. ฉันไม่กล้าเข้าไปปรึกษาเรื่องต่าง ๆ กับคุณดนตรีนอกเวลาเรียนเพราะไม่ใช่ครูประจำชั้นของฉัน

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย



ฉบับที่ 8 การติดตามข่าวสารดนตรีของฉัน

1. ฉันติดตามข่าวสารกิจกรรมดนตรีจากเพื่อนหรือคนรู้จักที่ส่งมาให้ทางเฟซบุค อีเมล หรือจดหมาย

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

2. ฉันเห็นข่าวการแสดงดนตรีจากป้ายประกาศหรือสื่อประชาสัมพันธ์อื่น ๆ

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

3. หากพบเห็นข้อมูลเกี่ยวกับดนตรีหรือนักดนตรี ในหนังสือ นิตยสาร อินเทอร์เน็ต หรือสื่ออื่น ๆ ฉันจะสนใจอ่านเพิ่มเติมเสมอ

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

4. หากฉันพบสื่อที่มีเนื้อหาดนตรีฉันจะหยุดอ่านหรือฟังทันที เพราะอาจมีข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อฉัน

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

5. ฉันกดไลค์เพจในเฟซบุคที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับดนตรีเพราะฉันอยากทราบข่าวสารนั้น ๆ

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

6. ฉันมักอ่านข่าวสารทางดนตรีจากอินเทอร์เน็ต

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

7. เมื่อพบว่ามิแอฟฟลิเคชันเกี่ยวกับดนตรีในโทรศัพท์หรือเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์อื่น ๆ ฉันจะดาวน์โหลดมาใช้เมื่อมีโอกาส

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

8. แม้จะมีการบ้านมากเพียงใด ฉันก็จะหาเวลาอ่านข่าวสารหรือความรู้ด้านดนตรี

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

9. ฉันได้แนวคิดดนตรีใหม่ ๆ จากการชมวิดีโอคลิปในอินเทอร์เน็ต หรือการแสดงดนตรีสด

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

10. ฉันไม่ต้องการรับข่าวสารดนตรีใด ๆ เพิ่มนอกเหนือจากสิ่งที่ฉันต้องการรู้เท่านั้น

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

11. ฉันไม่เคยเห็นข่าวสารดนตรีใด ๆ เลย

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

12. เมื่อฉันเปิดเฟซบุ๊คหรืออีเมลแล้วพบข่าวสารดนตรีจากเพจที่ฉันไม่เคยกดไลค์หรือสมัครรับข่าวสาร ฉันจะไม่สนใจหรือลบทิ้งทันทีโดยไม่สนใจว่าจะมีประโยชน์กับฉันหรือไม่

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย



ฉบับที่ 9 ความคิดของฉันต่อการไม่รู้ไม่เรียนดนตรี

1. การเตรียมอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนดนตรีให้พร้อมอยู่เสมอเป็นสิ่งที่นักเรียนดนตรีทุกคนควรทำ

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

2. การตั้งใจเรียนโดยฟังและจดจำสิ่งที่ครูดนตรีสอนทำให้นักเรียนทุกคนพัฒนาทักษะดนตรีได้ดี

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

3. การเตรียมตัวด้วยการซ้อมดนตรีก่อนเข้าเรียนเป็นสิ่งที่ทำให้ฉันเรียนดนตรีได้ดี

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

4. ถึงฉันจะตั้งใจเรียนในห้องแล้ว การค้นคว้าด้วยตนเองเพิ่มก็ยังเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ฉันเก่งขึ้น

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

5. ฉันคิดว่านักเรียนดนตรีที่ตั้งใจเรียนดนตรีในห้องเรียนคือบุคคลที่ควรเอาเป็นแบบอย่าง

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

6. การเป็นนักเรียนดนตรีแต่ไม่ตั้งใจเรียนดนตรี ถือเป็นเรื่องปกติ

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

7. การค้นหาความรู้ด้านดนตรีเป็นสิ่งที่ทำได้ยากและน่าเบื่อหน่าย

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

8. ฉันรู้สึกภูมิใจที่ครูสอนดนตรีชื่นชมฉัน เมื่อฉันค้นคว้าหาข้อมูลดนตรีหรือฝึกซ้อมมาอย่างดี

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

9. ฉันรู้สึกท้อและเบื่อหน่ายเมื่อครูให้ฉันฝึกซ้อมเพลงเดิมซ้ำ ๆ

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

10. ฉันเบื่อการเตรียมอุปกรณ์ดนตรีและโน้ตเพลงก่อนการเข้าเรียน

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

11. ฉันรำคาญเมื่อเห็นว่าแม้แต่คนพูดคุยเรื่องกิจกรรมดนตรี

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

12. หากมีข้อสงสัยขณะเรียนดนตรี ฉันจะถามครูทันที เพราะฉันมีความใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

13. หากมีเพื่อนชวนร่วมวงดนตรีฉันจะตกลงเข้าร่วมทันที

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

14. ฉันมีความรู้ทั้งทฤษฎีดนตรีและการปฏิบัติเครื่องดนตรีก่อนการเข้าชั้นเรียนวิชาดนตรีต่าง ๆ

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

15. ฉันจะปฏิเสธทันทีหากครูให้ฉันเป็นผู้นำวงดนตรี

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

16. ฉันไม่เข้าร่วมแสดงดนตรีในงานต่าง ๆ แม้จะมีโอกาส

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย



ฉบับที่ 10 อนาคตการเรียนรู้ดนตรีของฉัน

1. ฉันตั้งใจฝึกซ้อมอย่างหนักเพื่อสอบเข้าศึกษาต่อด้านดนตรีในมหาวิทยาลัย

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

2. ฉันทำกิจกรรมดนตรีต่าง ๆ เพื่อเก็บประสบการณ์สำหรับสมัครเข้าเรียนต่อด้านดนตรีในมหาวิทยาลัย

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

3. ฉันเรียนพิเศษดนตรีเพื่อพัฒนาทักษะดนตรีให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

4. ฉันตั้งใจว่าต้องสอบเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษาด้านดนตรีให้ได้

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

5. การเรียนต่อระดับอุดมศึกษาในสถาบันที่มีชื่อเสียงด้านดนตรีมีความสำคัญกับฉัน

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

6. การได้เรียนดนตรีในระดับอุดมศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นต่อเป้าหมายในชีวิตอนาคตของฉัน

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

7. ฉันซ้อม scale, arpeggio หรือ etude เสมอแม้จะรู้สึกเบื่อ เพราะช่วยพัฒนาทักษะดนตรีของฉันได้

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

8. แม่เพลงที่ฉันพยายามฝึกซ้อมอยู่จะยาก ฉันก็ควรคุณให้ตนเองฝึกซ้อมต่อไปจนสามารถเล่นได้ดี

จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

9. แม้จะต้องนอนดึกเพียงใด ฉันก็มุ่งมั่นที่จะทบทวนเนื้อหาทฤษฎีดนตรีเพื่อเตรียมสอบเข้าใน
สาขาวิชาดนตรีระดับอุดมศึกษา

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10. ฉันมักอ่านหนังสือหรือดูวิดีโอที่ต่าง ๆ เพื่อทบทวนความรู้หรือเพิ่มความรู้ด้านดนตรี

.....

จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

11. ฉันตระหนักเสมอว่าความสำเร็จของฉันคือการมีทักษะคนตรีขั้นสูงขึ้น

จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

12. ต้นวางแผนที่จะประกอบอาชีพเกี่ยวกับดนตรีหลังสำเร็จการศึกษาในมหาวิทยาลัย

.....

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------	-----------------	---------	------------

13. ฉันคิดจะเปลี่ยนสาขาเมื่อเรียนในระดับมหาวิทยาลัย

.....

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------	-----------------	---------	------------

จบแบบสอบถาม

ขอขอบคุณที่สละเวลาในการตอบแบบสอบถามทั้งหมด

ประวัติย่อผู้วิจัย



ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	ธีรพงศ์ บำเพ็ญทาน
วันเดือนปีเกิด	28 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2530
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ประจำกลุ่มสาระดนตรี
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2551	ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาดุริยางคศาสตร์สากล คณะศิลปกรรมศาสตร์ จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ.2556	ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ จาก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
พ.ศ.2558	วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ